

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်စပတ်၊ ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်စပတ်

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	စတုတ္ထအကြိမ်
	ဧပြီလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	နိုင်ငံတော်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသုစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ လှေသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၁၂၀၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ ၊ ကျော်အောင်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄
စာ ၃၈၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၄) ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ

သင်းမားသက်မွေ

ဝတ္ထုတိုများ

ကျော်အောင်

Selected Short Stories
of

W. Somerset Maugham

မာတိကာ

ဝတ္ထုတိုဟူသည်	၆
ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ အမှာ	၁၂
စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ	၁၉
၁။ ရွှေပုဇွန် (The Rain)	၂၈
၂။ ပုရွက်ဆိတ်နှင့် နံကောင် (The Ant and the Grasshopper)	၈၂
၃။ အနိုင်မခံ (The Unconquered)	၉၀
၄။ ကိုဖိုးသိ (Mr. Know-All)	၁၃၂
၅။ အပျော်ဆုံးလူ (The Happy Man)	၁၄၄
၆။ ကဗျာဆရာကြီး (The Poet)	၁၅၃
၇။ လူမှာ ကတိ (The Promise)	၁၆၃
၈။ ကိုဆိုးဝေ (The Vessel of Wrath)	၁၇၆
၉။ အမာရွတ်နှင့် လူ (The Man with the Scar)	၂၃၅
၁၀။ ကျောင်းစောင့်ကြီး (The Verger)	၂၄၂
၁၁။ ကောင်စစ်ဝန် (The Consul)	၂၅၅
၁၂။ အခါအခွင့် သင့်သော (A Marriage of Convenience)	၂၆၄
၁၃။ ပြုတ်ပွေ့သည့်စာ (The Letter)	၂၈၀
၁၄။ စခန်းတစ်နေရာ (The Outstation)	၃၁၈
၁၅။ လမ်းဆုံး (The End of the Flight)	၃၇၃

ဝတ္ထုတိုဟူသည်

ယခုအခါ ဝတ္ထုတိုရေးအား ကောင်းလာကြသည်။ ဝတ္ထုတိုရေးရန် အချိန် သိပ်မကြာ။ တစ်ရက်လောက် ကြိုးပမ်းလိုက်လျှင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာ အပထား၊ ရေးလို့တော့ ရသည်။ ဤသည်မှာ ရေးစရာရှိလျှင် ချရေးလိုက်လို့ လွယ်သည့်ပုံစံကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းလိုလိုမှာပင် ရေးစရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်၊ သူတစ်ပါး အကြောင်းကိစ္စ၊ ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုမှ ရလာသည့် အသိတရား တစ်ခုခု၊ ယင်းတို့ကို ဝတ္ထုတို ဖွဲ့နိုင်သည်။ ခွေးကလေး တစ်ကောင် အကြောင်းလည်း ဝတ္ထုတိုဖွဲ့နိုင်သည်။ သို့သော် ပရိသတ် လက်ခံ၊ လက်မခံဆိုသည်မှာ တခြား၊ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်လှ။ ရေးချင်လျှင် ရေးချ လိုက်သည်။ ဒါပဲ ကိုယ့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်လို ရေးသလဲ။ စည်းကမ်းရှိသလား။ အင်္ဂါရပ်တွေက ဘာတွေလဲ။

ယခုခေတ်တွင်မူ ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဘယ်လိုစာမျိုးဖြစ်ရမည်ဟူ၍ သတ်မှတ်မှတ်မှတ် စည်းကမ်းတွေမရှိ။ တချို့ကမူ နာရီဝက်အတွင်း ဖတ်နိုင်သည့် စာမျိုး၊ စာလုံးရေ တစ်သောင်းထက် မကျော်ရ။ အကြောင်းအရာကတော့ ရေးချင်

တာရေး။ သို့သော်လည်း ပြီးလျှင် မိမိတင်ပြထားသည့် အထုံးကတော့ ပြေပြီး ဖြစ်ရမည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တင်ပြသည်။ ဘာမျှ ရေရေရာရာ မရှိဘဲ အဆုံးမသတ်ရ။ အဖြေမျိုးတော့မဟုတ်။ သို့သော် ကိုယ်ပြောချင်သည့် ကိစ္စသည် ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်ရမည်။ စာရေးဆရာက ပေးသည့် အဖြေမဟုတ်။ ဇာတ်လမ်းအရ အလိုလို ပြေလည်ပြီး ဖြစ်သွားသည့် အဖြေမျိုး ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုသည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဖတ်လိုရသည့် စာမျိုး ဖြစ်ရမည်။ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုတည်းကို မူတည်ရမည်။ ဇာတ်ဆောင်နည်းမည်။ အရေးအသား သွက်ရမည်။ မသွက်လျှင် ကြာကြာသည်မခံ။ နောက်တစ်ပုဒ် ဖတ်မည်။

အချို့က ဝတ္ထုတိုဆိုသည် ၈ လယ် ဆုံး ရှိရမည်။ အချို့ကမူ အစနှင့် အဆုံး အရေးကြီးသည်။ မြင်းပြိုင်ပွဲလို တာထွက်နှင့် တာဝင်က အရေးကြီးသည် ဆိုခြင်းပင်။ အထွက် သွက်ရမည်။ ဆွဲဆောင်နိုင်ရမည်။ အဆုံးတွင် ဖတ်သူရင်ထဲ၌ ပြေလည်မှု တစ်ခု ရသွားရမည်။

ရုရှားဝတ္ထုတိုရေးဆရာ ချက်ကော့ကမူ ဝတ္ထုတိုတွင် အစရယ် အဆုံး ရယ်ဟူ၍ မရှိ။ သတ်မှတ်စရာလည်း မလို။ သို့သော် ဝတ္ထုအစတွင် ဧည့်ခန်းနံရံ၌ သေနတ်တစ်လက် ချိတ်ထားသည်ဟု ဖော်ပြခဲ့လျှင် ထိုသေနတ် မပစ်ဘဲနှင့်တော့ ဝတ္ထုမဆုံးရဟု ဆိုသည်။ ဝတ္ထုတိုမှာ တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်အောင် ရေးသည့်စာ မျိုးဖြစ်ရာ မဆိုင်သည့် ကိစ္စကို မထည့်နှင့်၊ ဆိုင်မှ ထည့်ရေးဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင်ကား ဧည့်ခန်း အဆင်တန်ဆာအဖြစ် သေနတ်သာမက ပန်းချီကား၊ ရုပ်တု စသည်တို့ကိုပါ ဝေဝေဆာဆာ ရေးနိုင်ဖွဲ့နိုင်သည်။ သို့မှ အိမ်ရှင်၏ ကြီး မြတ်ခမ်းနားသည့် စရိုက်ပေါ်မည်။

အချို့ကမူ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင် များများစားစား မပါ။ အဖြစ်အပျက် တစ်စုံ တစ်ရာ ပါရမည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားနေရမည်။ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက် တွေ ဖွံ့ဖြိုးချင်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်။ သိချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးမည်။ ပြီးတော့ ထိန်းထားမည်။ အကြောင်းအကျိုး ဆက်နွှယ်နေသည့် သဘော ပေါ်လာမည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဇာတ်အထွတ်ရောက်သွားပြီး ကျေနပ်စရာ၊ လက်ခံနိုင်စရာ အဖြေတစ်ခုခု ပေးရမည်ဟု ဆိုသည်။

ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် ဝတ္ထုတိုကို အမေရိကန်စာရေးဆရာ အဂ္ဂါ အယ်လင်ပိုး (၁၈၀၉-၄၉) က စခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ပိုးက ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ

အာရုံကျက်စားမှု တစ်ခုတည်းသာ ရှိရမည်။ တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်နိုင်လောက်အောင် တိုရမည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် အဖြစ်အပျက်များသည် အဓိကမဟုတ်။ စာရေးဆရာ၏ ဆိုလိုချက်၊ တင်ပြချက်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် စာဖတ်သူ အာရုံ ကျက်စားစေလိုသော သဘောတစ်ရပ်၊ အချက်တစ်ချက်၊ သုံးသပ်ချက်တစ်ရပ်ကို မူတည်ပြီးလျှင် ယင်းလိုရာ အချက်ရောက်အောင်၊ သဘောပေါ်လွင်အောင် အဖြစ် အပျက်များကို ဖန်တီးရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဝတ္ထုတိုတွင် ဘာအချက်အလက် ပြည့်စုံရမည်ဟု သတ်မှတ်ချက်မရှိသလို ဘာအကြောင်း ရေးရမည်ဟူ၍လည်း သတ်မှတ်ချက်မရှိ။ လူ့စရိုက်အဖွဲ့တစ်ခုခု၊ အခြေအနေတစ်ခုခု၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု စသည်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း အရာကို ဦးတည်ချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် ရေးနိုင်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆက်နွယ်မှု ရှိရမည်။ ဇာတ်လမ်းသည် အရေးကြီးချင်မှ ကြီးမည်။ လူတို့ စိတ်နေစိတ်ထားကို ပေါ်လွင် ရေးခြယ်ရေးသည်သာ အရေးကြီးသည်။

ဝတ္ထုတိုသည် ဝတ္ထုရှည်နှင့်မတူ။ အချိန်ကာလ၊ ဇာတ်ဆောင်ရွေးချယ် မှုတို့တွင် ဝတ္ထုတိုက လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်သည်။

ဝတ္ထုရှည်ဟူသည် လူ့ဘဝ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စူးစမ်းရှာဖွေသည့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်၊ လူတွေ့ရုံ ကြီးပမ်းမှု၊ အားမာန်၊ လူတွေ့၏ အလိုရမ္မက်၊ အလိုဆန္ဒ စသည့် လူ့ဘဝအဖြစ် သနစ်အလုံးစုံကို သုတေ သနလုပ်ကာ ဖော်ထုတ်သည့် လုပ်ငန်းသည် ဝတ္ထုရှည်ပင် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်ထဲ တွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်သည် အချိန်ကာလနှင့်အတူ ရွေ့နေသည်။ ဇာတ်ဆောင် သည် ငယ်ရာမှ ကြီးလာသည်။ အချိန်ပြောင်းသလို၊ အခြေအနေပြောင်းသလို အသိအမြင်နှင့် သူ့စရိုက် တို့သည်လည်း ပြောင်းလာသည်။ လူအဖြစ်နှင့်လည်း ကြီးရင့်လာသည်။ ကာလ၊ ဒေသ တို့သည်လည်း ရွေ့လျားပြောင်းလဲလာသည်။ ဤသည့် ပြောင်းလဲကြီးရင့်ခြင်းသည်ပင် ဝတ္ထုရှည်၏ အသက်၊ ဝတ္ထုရှည်၏ နှလုံး သား ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုတွင်မူ အချိန်ကာလသည် ရွေ့လျားပြောင်းလဲစရာမလို။ ကြီးရင့် လာစရာလည်း မလို။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်ပါချင်မှပါမည်။ ဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်အဖွဲ့ ပါချင်မှပါမည်။ ပုံပြောသလို အဖြစ်အပျက်တွေချည်း စီကာပတ်ကုံး ပြောသွားမည်။

ဝတ္ထုတိုဟူသည်

ဝတ္ထုရှည်တွင်မူ ဇာတ်ဆောင် ပါရမည်။ ဇာတ်ဆောင်မပါသည့် ဝတ္ထုရှည်သည် ငြီးငွေ့စရာကောင်းမည်။ ထို့ထက် စကားမပြောသည့် ဇာတ်ဆောင်များပါသည့် ဝတ္ထုရှည်သည် ပိုပြီး ငြီးငွေ့စရာကောင်းမည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှမဟာသည့် ဇာတ်ဆောင်တွေပါသည့် ဝတ္ထုတိုကောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။

ဝတ္ထုရှည်တွင် သူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ စသည်ဖြင့် စာဖတ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်နှင့် မိတ်ဆက်စရာ မလို။ ဒေသနောက်ခံပြည့်စုံအောင် ပြောချင်မှ ပြောမည်။ လူနာမည်၊ မြို့ရွာနာမည် ပြောချင်မှ ပြောမည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ လူတစ်ယောက်၊ ဓနရှင် သမီးပျိုတစ်ယောက်၊ ရဲဘော်တစ်ယောက်၊ သည်လောက်ပဲ ပြောချင် ပြောမည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲက လမ်းတစ်လမ်း၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြို့တစ်မြို့၊ ဤမျှဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။

ဝတ္ထုတိုတွင် အရေးကြီးသည်မှာ အရေးသွက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင် စာဖတ်သူက သူလိုချင်တာ ရသည်အထိ သည်းခံဖတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတွင်ကား စာမျက်နှာ များများ မယူနိုင်။ ယူလျှင်၊ ချဲ့ကားနေလျှင် ဝတ္ထု အီးသွားမည်။ လိုရာမရောက်ဘဲ တလည်လည်ဖြစ်နေမည်။ မြန်မြန် စိတ်ကြိုက်တွေ့မှ ဖြစ်မည်။ အချိန်က အဖိုးတန်သည်။ သုံးနှုန်းသည့် စကားလုံးတို့ကလည်း ထိမိရမည်။ အားရှိရမည်။ အသက်ပါရမည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့ သွားလာ လုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ဒက်ခနဲပေါ်အောင် တိုတိုတောင်းတောင်း ခပ်သွက်သွက် ဖော်ပြရမည်။ သွက်လက် လှုပ်ရှားမှုနှင့် စိတ်အာရုံပြင်းပြစွာ ခံစားမှုတို့ ပေါင်းစည်းသွားကာ စာဖတ်သူရင်ထဲ နှင့်ခနဲ စွဲကျန်ရစ်အောင် ရေးခြယ်နိုင်စွမ်း ရှိရမည်။ စကားလုံးသုံးပုံ စွဲမက်စရာ မရှိလျှင်၊ ဖော်ပြပုံ လေးတွဲနေလျှင် ဝတ္ထုတိုမှာ အရာမရောက်။

ဝတ္ထုတိုသည် ပြဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်တို့နှင့် နီးစပ်သည်။ ပြဇာတ်တွင် အခန်းတစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖျတ်ခနဲပြောင်းသည်။ ဦးတည်ချက်ရောက်အောင် ဇာတ်ဆောင်တို့က တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်မည့် စကားလုံးများဖြင့် ဖော်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတို့မှာလည်း ခပ်သွက် သွက် ဖော်ပြလေ့ ရှိကြသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများတွင် ဝတ္ထုရှည်ထက် ဝတ္ထုတို ဇာတ်လမ်းများက ပို၍ အောင်မြင်သည်။

ဝတ္ထုဟူသည့် အဖွဲ့တွင် သမားရိုးကျ ပုံစံများရှိသည်။ (၁) နောက်ခံကာလဒေသ။ (၂) ဇာတ်ဆောင်။ (၃) ဇာတ်လမ်း။ (၄) အဆုံးသတ် အဖြေတစ်ခုခု၊ ကောက်ချက်တစ်ခု၊ အဲဒါက ဦးတည်ချက်။

ယနေ့ ဝတ္ထုတိုတို့ကား သမားရိုးကျပုံစံအတိုင်း လိုက်ချင်မှ လိုက်သည်။ နောက်ခံ ကာလဒေသကို အကျယ်ချဲ့မပြော။ ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဇာတ်လမ်းကိုမူ ချန်ထား၍ မရ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတ်လမ်းက အရေးမကြီး။ လူ့သဘာဝနှင့် လူ့စရိုက်အဖွဲ့က အရေးကြီးလာသည်။ ဤသည်မှာ ဇာတ်လမ်း၏အသက် ဖြစ်လာ တတ်သည်။ ဇာတ်လမ်းဟူ၍ပင် ခေါ်လို့ ရချင်မှရမည်။ သမားရိုးကျပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းဆိုပါတော့။ ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ လူ့ဘဝအဆစ်အပိုင်းတစ်ခု၏ ဘဝတစ် ကွေ့ကွေ့ကိုလည်း ဖော်ပြနိုင်သည်ဖြစ်ရာ၊ ဇာတ်လမ်းအသားပေးထက် စရိုက်အဖွဲ့ ကို အလေးပေးလာသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ကား ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာသည် ဆန်းသစ်ချင်တိုင်း ဆန်းသစ်နေ သည်။ ဝတ္ထုတိုခေတ်သည် ပြောင်းနေသည်။ အချိန်ကာလ၏ အစမ်းသပ်ခံနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ပြောင်းနေသည်ဆိုသည်မှာ ရေးသူဘက်က ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်လိုရေးသလဲ ဆိုသည့်အပေါ် မူတည်သည်။ သူနည်းကို သူ့ဘာသာသူ ရွေးမည်။ ကဗျာစပ်သူသည် သတ်မှတ်ထားသော ကဗျာပုံစံ ဘောင်အတွင်းမှာ စပ်မည်။ ဝတ္ထုတိုမှာလည်း ဘောင် ရှိသည်။ တိုရမည်။ အကြောင်းအချက် တစ်ခုတည်း ကျက်စားရမည်။ ပြီးတော့ ဘာအကြောင်း ရေးမည်လဲ။ ဤတွင်မူ သူ့မှာ ကြိုက်တာ ရွေးခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ကန့်သတ်ချက် ရှိသည်။ ဝတ္ထုကို လိပ်ပတ်လည်အောင် နောက်ကြောင်းပြန်ပြောသည့်အခါတွင်မူ သက်ဆိုင်သလောက် ကာလကို ဆန့်နိုင် သည်။ နေရာဒေသကို ဖြန့်နိုင်သည်။

ဝတ္ထုတိုပေါ်စဉ်း အင်္ဂါအယ်လင်းပိုးလက်ထက်တွင် ဝတ္ထုတိုသည် အပျင်းပြေ ဖတ်သည့်စာ ဖြစ်သည်။ ဘောင် ကန့်သတ်ရာ၌ တင်းကျပ်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး တွင် ဖြစ်ပျက်နေကြသည့် မရေမတွက်နိုင်သော လူမှုကိစ္စတို့သည် ဝတ္ထုတိုနှင့် မဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ယခုမူ ရေးစရာတွေ များလာသည်။ အကြောင်းအရာ ဘောင်လည်း ကျယ်ပြန့်လာသည်။ တချို့က ပုံတိုပတ်စကို ရေးသည်။ တချို့က လူ့ဘဝကို တစေ့တစောင်း လေ့လာသည်။ တချို့က တကယ့်ဘဝထဲက အဖြစ် အပျက်ကို မပြုမပြင်ဘဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရေးခြယ်ပြသည်။ တချို့မှာ ရူပကပုံပြင်များ ကိုသာ ရေးသည်။ မည်သို့ပင် ရေးသည်ဖြစ်စေ အချိန်အဆမှန်ဖို့ လိုသည်။ အစွန်း မထွက်ဖို့ လိုသည်။ အချိန်အဆကောင်းလျှင် ကာလ၏ အစမ်းသပ်ကို ခံနိုင်မည်။ ရေးချင်သည့် ပုံစံဖြင့်ရေး၊ တင်ကျန်ရစ်မည်။

ဝတ္ထုတိုဟူသည်

ဝတ္ထုတို၏ အနာဂတ်သည် စာရေးဆရာ၏ လက်ထဲတွင်သာမဟုတ်၊ စာဖတ်သူနှင့် ဝေဖန်သူတို့၏ လက်ထဲတွင်လည်း တည်နေသည်။ ဝေဖန်သူသည် ဝတ္ထုတို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးကို ဦးတည်ကာ ငါ့တာဝန်ရှိပါလားဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် ကမ်းဖြောင့် အောင် ထိန်းပေးဖို့ လိုသည်။ ပို၍ အရေးကြီးသည်မှာ စာရေးသူ၏ ဘဝအကြားအမြင်၊ ဘဝအသိနှင့် စေတနာပင် ဖြစ်သည်။ လောကတွင် ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှ အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားသိခြင်း၊ ခွဲခြားခံစားတတ်ပြီး မြင်တတ် သိတတ်ကြားတတ်ခြင်း၊ လူသားအားလုံး တိုးတက်စည်ပင် ဝပြောသည့် ဘဝသစ် တည်ဆောက်ရေး အတွက် စေတနာထားတတ်ခြင်း၊ တရားမျှတမှု တံခွန်ထူရေး၊ အမှန်တရား တည်တံ့ရေးတို့အတွက် စေတနာထားတတ်ခြင်းတို့သည် ရသစာပေ ကောင်းတို့၊ ဝတ္ထုတိုကောင်းတို့ အခြေခံရာ ရေမြေကောင်း ဖြစ်ပေသည်။

(ရာပြည့်စာပေတိုက်ထုတ် ဒုတိယအကြိမ်မှ တိုက်ရိုက်ကူးယူဖော်ပြသည်)

ဆင်းမားဆက်မွမ်၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုတိုတွဲမှာ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကမူ ဝတ္ထုတိုတွေ အများအပြားရေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့မှာ စာရေးဆရာအဖြစ် မရင့်ကျက်သေးသည့် အချိန်တွင် ရေးခဲ့သည်တို့ဖြစ်ရာ ပြန်လည်ပုံနှိပ်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ ယင်းတို့အနက် အချို့မှာ မဂ္ဂဇင်းများစွာတို့၌ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ယင်းတို့ကို မေ့ထားသည်က ကောင်းသည်။

ယင်းဝတ္ထုတိုများတွင် ပထမဆုံးဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုတိုမှာ ရွှေပဇ္ဇန် ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ၁၉၂၀ တွင် ဟောင်ကောင်၌ ရေးသည်။ သို့သော် ရွှေပဇ္ဇန်ကို ရေးရန် စိတ်ကူးရခဲ့သည်မှာ ၁၉၁၆ ဆောင်းရာသီက ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တောင်ပင် လယ်ခရီးကို သင်္ဘောဖြင့် လှည့်လည်စဉ် စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုအချို့ကိုမူ ၁၉၄၅ တွင် နယူးယော့မြို့၌ ရေးခဲ့သည်။ မှတ်စုများကို ပြန်ကြည့်ရာမှ ရေးရန် စိတ်ကူးရလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမှတ်စုများမှာ ၁၉၀၁ လောက်ဆီက ရေးခြစ်ထားသည့် မှတ်စုများ ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်လည်စုစည်းကာ

တပေါင်းတစည်းတည်း ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သည့်အခါ ဘယ်ပုံ နေရာချထားရမည်ကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်တတ်သည်။ အတိုအရှည်တူလျှင်၊ နောက်ခံနေရာဒေသတစ်ခုတည်း ဆိုလျှင်ကား အထူးအထွေစီစဉ်နေစရာမလို။ အလွယ်တကူ ရှေ့နောက် လျာထားနိုင် သည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထုတိုအမျိုးအစားတစ်ခု သို့မဟုတ် ဝတ္ထုတိုအစီအစဉ်တစ်ခုသည် လည်း ပေါ်လာမည်။ (ဥပမာ တောင်ပင်လယ်ဝတ္ထုများ၊ ထောက်လှမ်းရေးဝတ္ထုများ စသည်) သည်လို အစီအစဉ်တစ်ခုအတိုင်း စီစဉ်နိုင်လျှင်ပင် စာရေးဆရာအဖို့ ဝမ်းသာ လှပြီ။ စာဖတ်သူကို သူပေးချင်သည့် အစီအစဉ်တစ်ခု ပေးလိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူကမူ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမည်။

ဝတ္ထုရှည်တွင်မူ အစီအစဉ်ရှိသည်။ လွယ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်တွင် အစ ရှိသည်။ အလယ်ရှိသည်။ ပြီးတော့ အဆုံးဟူ၍ ရှိသည်။ စလယ်ဆုံးညီညွတ်ပြီးဆိုလျှင် အသေအချာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုများမှာ စာလုံးရေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသည်။ တချို့က တိုလွန်းပြီး တချို့မှာ စာလုံးရေ များလွန်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ခရီးလှည့်လည် သွားလာခဲ့သည်။ ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်လျှင် ထိုဒေသ၌ ရေးစရာ ရှာသည်။ ကုန်ကြမ်းရှာသည်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် တစ်ပုဒ်ထက် ပို၍ရေးစရာ ကုန်ကြမ်းများ ရနိုင်မည်ဆို လျှင် ထိုနေရာ၌ ရက်အတော်ကြာကြာနေရန် ဝန်မလေး။ နေလည်း နေခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော့်အလေ့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ရာများ၌ အလွမ်းဇာတ်လမ်းများ ပါသလို နှစ်သက် ရယ်မောစရာ ဇာတ်လမ်းများလည်း ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများ ထုတ်ဝေရန် စုစည်း သည့်အခါ အလွမ်းအဆွေးနှင့် အသောအထွေ၊ ရယ်မောစရာတို့ကို မျှအောင် နေရာချ ထားပေးဖို့လည်း မလွယ်လှ။ အတိုအရှည် မတူတာ ရှိသည်။ ဇာတ်အိမ်တည်သည့် ဒေသနောက်ခံ မတူတာရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့် စုစည်းဝတ္ထုတိုများတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ဇာတ်အိမ်တည်ကြသည့် ဝတ္ထုတိုများ အများအပြား ပါဝင်သည်။ ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များကလည်း ထွေပြားသည်။ ထိုအခါ စာဖတ်သူ အတွက် အလွယ်အကူဖတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲလေသည်။ အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ စာရေးဆရာအဖို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးသည့်အခါ ငါ့စာကို စာဖတ်သူတွေ ဖတ်ဖို့ရေးတာ ဟူသော ဆန္ဒမရှိသည် မှန်သော်လည်း၊

ရေးမိပြီဆိုလျှင် လူတွေဖတ်စေချင်သည့် ဆန္ဒပါပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လူတွေ ဖတ်စေချင်လျှင် ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရမည်မှာ စာရေး ဆရာ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ချေသည်။

ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်နေရာ ချထား ပေးထားသည်။ တိုတာနှင့် ရှည်တာကို မျှထားသည်။ သို့မှသာ စာဖတ်သူအဖို့ တရုတ် ပြည်ဇာတ်လမ်းများမှ ပီရူးပြည်ဇာတ်လမ်းများသို့ ခုန်ကူးသွားခြင်း၊ တစ်ဖန် တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း စသည့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာတို့ကို မတွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤပုံစံဖြင့် ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းတင်ပြထားသည်။

ဤဝတ္ထုတိုများနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ချက် ပြောချင်သေးသည်။ များစွာသော ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုကို ပြောသူနာမ်စား ‘ကျွန်တော်’ အနေဖြင့် ရေးထား သည်။ ဤသည်မှာ အလွန်ရှေးကျသည့် စာရေးနည်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ပုံပြော ပြီဆိုလျှင် ‘ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး စိုးစံသတဲ့’ ဟူသည့် ပုံပြောနည်းအတိုင်းပင် အလွန်ရှေးကျသည့်နည်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းကို ရှေးဆရာအများအပြား အသုံးပြုကြသည်။ **တစ်ထောင့်တစ်ည** ပုံပြောသူများစွာတို့ သည် ဤနည်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ပြောသူနာမ်စားဖြင့် ပုံပြောသည့် ရည်ရွယ် ချက်တစ်ခုမှာ အသင့်ယုတ္တိရှိရေးပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာတစ်စုံတစ်ယောက်က ယခု သူပြောပြသည့်အဖြစ်အပျက်မှာ သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရသည့်အဖြစ်အပျက် ဖြစ် သည်ဆိုလျှင် တကယ်ပင် မှန်တာတွေ ပြောနေတာပဲ၊ သူပြောတာ အမှန်ချည်းပဲ ဟု ယုံကြည်လက်ခံမည် ဖြစ်သည်။ သူများ ကြုံတွေ့ရတာမဟုတ်၊ သူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရတာဆိုတော့ ပိုပြီး ယုံကြည်လက်ခံနိုင်သည် မဟုတ်လား။

တစ်ဖန် ပြောသူနာမ်စားဖြင့် ပြောပြသည့် ဝတ္ထုတွင် အကျိုးထူးတစ်ခု ရှိသေးသည်။

ပုံပြောသူ၊ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းပြောသူဘက်ကမူ သူ သိတာကိုသာ သူ ပြောစရာ လိုသည်။ သူ မသိတာ၊ မသိနိုင်တာတို့ကို စာဖတ်သူ စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန်မြူးချင်သလို ကွန်မြူးနိုင်အောင် ချန်ခဲ့နိုင်သည်။ ပြောသူနာမ်စား ‘ကျွန်တော်’ ရေးနည်းကို သုံးသည့် အလျင်က ဝတ္ထုရေးဆရာအချို့သည် ဤအချက်ကို သတိ မေ့နေတတ်ကြသည်။ ‘ကျွန်တော် ကြုံရတာ သည်လို၊ ကျွန်တော် သိတာကတော့ သည်လို’ ဟု ပြောရင်း ပြောရင်း ‘ကျွန်တော်’ မသိနိုင်တာတွေပါ လေ့ရှိသည်။

ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ အမှတ်

ပြောမိတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပါဟူသော အသင့်ယုတ္တိသည် ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။

သို့သော် တစ်ခု သတိချပ်သင့်သည်။

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကြောင်းပြောသည့် ‘ကျွန်တော်’သည် အခြားဇာတ်ဆောင်များ နည်းတူ ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဇာတ်လိုက် (ဟီးရိုး) ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ဘေးက ပွဲကြည့်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အဓိကဇာတ်ဆောင်၏ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအခါ ‘ကျွန်တော်’ သည် စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာရေးဆရာသည် ဤနည်းကို သုံးကာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီးဆိုပါစို့။ (ဆောင်းပါးမဟုတ်၊ ဝေဖန်စာ မဟုတ်။) သူဝတ္ထုထဲက ‘ကျွန်တော်’သည် ဝတ္ထု စကတည်းက စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်ထက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်နေမည်။ ထို ‘ကျွန်တော်’ သည် သူများထက် ပို၍ အမှားအမှန်ကို ချင့်ချိန်နိုင်သူဖြစ်မည်။ ပို၍ အကင်းပါးသူ၊ ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသူ၊ ခပ်ရဲရဲ ပြောတတ်ဆိုတတ်သူ၊ ပြုမူတတ်သူ၊ သူများထက်ပို၍ ဆန်းသစ်သူ၊ ချက်ချက်ချာချာ ရှိသူ၊ ဉာဏ်ရွှင်သူ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် တွေ့မည်မူချ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ သတိထားရမည့် အချက်မှာ သူသည် မိမိရုပ်ပုံလွှာကို သစ္စာရှိရှိ ရေးခြယ်နေခြင်းမဟုတ်။ မိမိဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုအတွက် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ စရိုက်ကို ပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နေခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟူ၍ပင်တည်း။

တတိယတစ်ချက် ပြောစရာကျန်သေးသည်။

ဤဝတ္ထုတို အတွဲတွင် မလေးကျွန်းဆွယ်၌ ဇာတ်အိမ်တည်သည့် ဝတ္ထုများ ပါရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုများနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် စကားချပ်ချပ်သည်။

ယင်းတို့ကို ရေးသည့်အချိန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဤဝတ္ထုများထဲက ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတို့သည် မတည်ရှိတော့ပြီ။ မတည်တံ့တော့ပြီ။ ထိုလောက၊ ထိုဘဝသည် အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်တွေ ပြောင်းလာပြီ။ ဘဝတွေ ပြောင်းလာပြီ။

မလေးကျွန်းဆွယ်သို့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးရောက်သည့် အချိန်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူများနှင့် သူတို့၏ဇနီးများ နေထိုင်ပြုမူ

ဆက်ဆံပုံမှာ သူတို့ ကျင်လည်ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က
ဘဝမျိုးအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် ထိုအချိန်သည်
ဘာမျှ မခြားနား။

သူတို့သည် ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် ဇာတိပြန်ခွင့်ရကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်
လျှင် ခွင့်သုံးလေးငါးပတ် ရကြသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ သူတို့နေသည့် အရပ်
တွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းဆိုးရွားလျှင် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ပေါ်စခန်းမြို့တစ်ခုခုသို့
သွားကာ လေအေးလေသန့် ရှူရှိုက်နိုင်သည်။ ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူများ
နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုလျှင် အခြားအစိုးရ အမှုထမ်းများနည်းတူ စင်ကာပူသို့
သွားကာ ကိုယ့်အမျိုးသားများနှင့် တွေ့ဆုံပျော်မွေ့နိုင်သည်။

သတင်းစာကလည်း နောက်ကျသည်။ ဥပမာ ဗိုညိုကျွန်း မြစ်ဖျားစခန်း
တစ်နေရာဆိုလျှင် တိုင်းသတင်းစာကို ခြောက်ပတ်ကြာမှ ဖတ်ရသည်။ စင်ကာပူ
သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ဖတ်ရလျှင် အလွန်ကံကောင်းလှပြီ။

သို့သော် လေယာဉ်ခရီးက ယင်းတို့အားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။
စစ်(ဒုတိယကမ္ဘာစစ်) မဖြစ်မီကဆိုလျှင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့သည် ခွင့်ရက်တို
ယူကာ အင်္ဂလန်သို့ လေယာဉ်စီးပြီး ပြန်နိုင်သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း
တို့ကိုလည်း ပုံနှိပ်တိုက်က မင်နဲ့မပြယ်သေးမီ ဖတ်နိုင်သည်။

သို့သော် ဟိုး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကမူ ဆာရဝက်၊ ဆီလင်ဂေါ်
စသည့် ဒေသတို့မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထား ပျော်မွေ့နေထိုင်ကြရသည့်
ဒေသများ ဖြစ်သည်။ အလုပ်က ပင်စင်ယူတော့မှပဲ ဇာတိဥရောပကို ပြန်နိုင်ကြသည်။
အင်္ဂလန်ဆိုသည်မှာ သူတို့နှင့် အလွန်အလွန် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသမှာ ရှိနေသည်။
ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ ထိုအင်္ဂလန်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ အင်္ဂလန်
သည် သူတို့အဖို့ စိမ်းနေသည်။ ထိုအရပ်တွင် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေ ပို၍ များလာ
သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူတို့အဖို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ဆိုသည်မှာ သူတို့ဘဝ တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်း ကုန်လွန်ရာ ယခု အလုပ်လုပ်နေသည့် ဒေသဖြစ်နေပြီ။ ရင်းနှီးသည့်
မိတ်ဆွေဆိုသည် မှာလည်း ထိုဒေသမှာပင် ရှိနေတတ်လေသည်။ အင်္ဂလန်သည်
သူတို့နှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေလေသည်။

လေယာဉ်ခရီးများ ပေါ်လာကာ အဆက်အသွယ် ပိုမိုကောင်းမွန်လာသည့်
တိုင်၊ ပိုမို မြန်ဆန်လာသည့်တိုင် အင်္ဂလန်သည် သူတို့အဖို့ နိုင်ငံရပ်ခြား ဖြစ်နေသည်။

အခြေအနေပေးသဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ပြန်ခွင့်ရသည့်အခါ အင်္ဂလန်သည် ယာယီကွန်းခိုစခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အင်္ဂလန်ပြည် ဆတ်ဆက်နယ် ဇာတိသား သို့မဟုတ် ယောရှိုင်းယား စိမ့်မြေဇာတိသားတို့မှာ အလှည့်သင့်ရာ ဘဝစခန်းတစ်နေရာတွင် ကြာရှည်ကြာမြော ရပ်နားနေရသည်နှင့် တူနေသည်။ ဇာတိမြေကို ချစ်ခင်တွယ်တာသည့် နောင်ကြီးသည် ယခုမှ ပို၍ ခိုင်မြဲလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကလေး ပြတ်ချင်သလိုလို၊ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်ချင်သလိုလို အခါမျိုး ကြုံရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အင်္ဂလန်သည် ရှေ့နားက လမ်းချိုးတစ်ကွေ့မှာပဲ ရှိနေသည်ဟု သူတို့ထင်သည်။ အင်္ဂလန်နှင့် သူတို့သည် အဆက်မပြတ်။ ဤစိတ်ထားက သူတို့ဘဝအမြင်တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ စေခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုများထဲတွင် ကျွန်တော်ရေးပြသည့် တိုင်းပြည်များသည် ထိုအချိန်က အလွန်အေးချမ်းသည့် တိုင်းပြည်များဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် မလေးအချို့၊ တရုတ်အချို့၊ ဒယက်အချို့သည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ဆူဆူပူပူ လုပ်ချင်လုပ်မည်။ သို့သော်လည်း မကျေနပ်မှုသည် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်မလာ။ မကျေနပ်သည့် လက္ခဏာတစ်ချက်တလေမျှ မတွေ့ရ။ ဗြိတိသျှက ထိုအရပ်တွင် တရားဥပဒေကို စိုးမိုးစေသည်။ သူတို့အတွက် ဆေးရုံများ ဆောက်ပေးသည်။ ကျောင်းများ ဖွင့်ပေးသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်းကို အားပေးသည်။ ထိုဒေသတွင် ရာဇဝတ်မှုဆိုသည်မှာ အခြားဒေသတို့ထက် မပို။ မလေးကျွန်းဆွယ် တစ်နံတစ်လျား လက်နက်မပါဘဲ ဘေးအန္တရာယ်မရှိ ခြေဆန့်နိုင်သည်။ အဆင်မပြေတာလေး တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ထိုအချိန်က ရော်ဘာဈေး မကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထုများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုမှာချင်သည်။ များသောအားဖြင့် ယခုဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတိုများမှာ အလွမ်းဘက်၊ အနိဋ္ဌာရုံဘက် ပိုက်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်ဝတ္ထုများတွင် ဖတ်ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ထိုဒေသတို့တွင် နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သည်ဟု စာဖတ်သူက မယူဆစေချင်ပါ။

မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် ယာယီကွန်းခိုသည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစိုးရအမှုထမ်းများ အရာထမ်းများ၊ ရော်ဘာခြံစိုက်သူများနှင့် ကုန်သည်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူသာမန်တို့ ဘဝအနေအထားအတိုင်း ကျင်လည်နေထိုင်ကာ သူတို့ဘဝစခန်းတစ်နေရာတွင် ရတတ်သမျှနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကို ကျေကျေပွန်ပွန် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ အခြား ဇနီးမောင်နှံတို့နည်းတူ သူတို့သည်လည်း သူတို့၏ ဇနီးသားမယားများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့် ဘဝတစ်ခုကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရ သည်။ တစ်နေ့လာလည်း သည်အလုပ်လုပ်၊ သည်လူတွေနှင့် ဆက်ဆံ၊ နောက်တစ် နေ့လာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အပြောင်းအလဲ ရှာသည့် အနေဖြင့် တောပစ်၊ အမဲပစ် ထွက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တွင် ပုံသေကားကျ နေ့စဉ်ဘဝတစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်းမှာ တစ်နေ့အလုပ်ချိန် ကုန်လွန်လျှင် ကစားဖော် ရှိခဲ့သော် တင်းနစ်ကစားသည်။ အနီးအနားတွင် ကလပ်တစ်ခုရှိနေလျှင် နေစောင်း သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလပ်သို့ သွားသည်။ အရက်အသင့်အတင့် သောက်သည်။ ဖဲကစားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်စရာရှိလျှင် ဖြစ်ကြသည်။ အချင်းချင်း မနာလို ဝန်တိုတာလေးတွေ ရှိကြသည်။ ဣဿာမစ္စရိယ စိတ်ကလေးတွေ ပြုထွက်လာတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချင်းချင်း မှောက်မှား ကြတာတွေ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်စရာ ပါတီပွဲလမ်းသဘင်များ ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည်။

သူတို့သည် သဘောကောင်းသူများ၊ လူကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ သည် ရိုးသားသည့် လောကသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော်လေးစားသည်။ ချစ်ခင်နှစ်သက်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးနိုင်မည့် စရိုက်ပိုင်ရှင်မျိုး မဟုတ်ကြပေ။ လူတစ် ယောက်၏စရိုက်သည် အခြားလူများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားသည်။ ထိုစရိုက်ကို အခြေ တည်ကာ သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးလို့ကောင်းမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှင်၊ စိတ်ကူး ရလာလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်ရေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထူးခြားသည့် အခြေအနေတစ်ခုခုတွင် စိတ်နေသဘောထား တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ရေးစရာ အကွက်ဝင်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ထပ်၍ ပြောချင်ပါသေးသည်။ ထိုလူစရိုက်၊ ထိုလူ့အဖြစ်သနစ်တို့မှာ ဖြစ်မှီးဖြစ်စဉ်နှင့် ကွဲလွဲသည့် လူ့သဘာဝများသာ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းတို့မှာ ယေဘုယျ သဘောမဆောင်။ ခြွင်းချက် သဘောသာ ဆောင်လေသည်။

ဆမ်းမားဆက်မွမ် ၊ ၁၉၅၁

စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူမှာ ဝီလျံ ဆမ်းမားဆက်မွမ် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ၁၈၇၄ တွင် မွေးဖွားကာ ၁၉၆၆ တွင် ကွယ်လွန်သည်။

နှစ်ဆယ်ရာစုတွင် ကျော်ကြားသည့် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများအနက် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့စာများမှာ စာပေမျိုးဆက်သုံးဆက် သို့မဟုတ် စာပေ ခေတ်သုံးခေတ်အထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေရာယူသည်။ ကဗျာက လွဲလျှင် အားလုံး ရေးသည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပြဇာတ်၊ ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေအကဲဖြတ် စာတမ်းများ...စသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ ရေးစရာ မကုန်ခန်းသေးဟု ဆိုကြသည်။

မွမ်ကို အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဝတ္ထုတိုရေးဆရာဟု အချို့က နေရာပေးကြသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဝတ္ထုတိုအရာတွင် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ မိုပတ်ဆွန်းသည် အကျွမ်း ကျင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် မိုပတ်ဆွန်းထံမှ နည်းယူရပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။

သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုမှာ **လီဇာ*** ဖြစ်သည်။ ယင်းကို ၁၈၉၇ တွင် ရေးသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ရန် လန်ဒန်မြို့တောင်ဘက် စိန်သောမတ်ဆေးရုံ၌ လက်တွေ့ ဆင်းနေစဉ် ရေးသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ထိုဆေးရုံဝန်းကျင် လင်းဗတ်လူဆင်းရဲ

*Liza of Lambeth, 1897. (သိပ္ပံစိုးလှ မြန်မာပြန်ဖူးသည်။)

ရပ်ကွက်၌ ကျင်လည်ပျော်မွေ့စဉ်က ရသည့် အတွေ့အကြုံကို ဝတ္ထုဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က များစွာ ချီးကျူးကြသည်။ ထိုအခါ မွမ်မှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီး၊ စာရေးဆရာ လုပ်စားနိုင်ပြီ ဟူ၍လည်း အားတက်မိသည်။ **လီဇာ** ထွက်ပြီးနောက် စပိန်ပြည်သို့ သွားသည်။ *ဆီးဗီးမှာ တစ်နှစ်လောက် နေတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ထားတတ်လာပြီ။ ဖိလစ်ပိုင် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုလည်း ဖွာတတ်လာပြီ၊ ပြီးတော့ ဂီတာအတီးသင်တယ်။ အနားကျယ်ကျယ် ဦးထုပ်ကြီးဆောင်းပြီး ဆီးဗီးမြို့က လမ်းမကြီးမှာ ခပ်ကြွားကြွား လျှောက်တော့တာပဲ* ဟု ပြောဖူးသည်။

တစ်နှစ်အကြာတွင် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာသည့်အခါ စာရေးဆရာ လုပ်စား တော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးကို **လီဇာ** မှ ရသည့် စာမူခ ပေါင်နှစ်ဆယ်က ချေဖျက် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မွမ်သည် ပြဇာတ်ကို ရေးသည်။ စင်တင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ၏ ပြဇာတ်များကြောင့် လူသိများလာပြီး ငွေကြေး အတန်အသင့်ရလာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုမရေးတော့ဘဲ ပြဇာတ်များကိုသာ ရေးသည်။ သူ့ ပြဇာတ်များကို လန်ဒန်၌ စင်တင်သည်။ မြိုးမြီးမြက်မြက် စားရသည့်အခါ ကျေနပ်သည်။ သို့နှင့် ငွေကြေးစုဆောင်းကာ မေဖဲယားတွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ ပြဇာတ်ရေး၍ ငွေရှင်သည့်အခါ ဝတ္ထုမရေးတော့ ဟူ၍ပင် စိတ်ကူးယဉ်သေးသည်။

၁၉၁၄ တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လျှင် မွမ်သည် စစ်မြေပြင် သူနာပြု တပ်သို့ ဝင်သည်။ ထို့နောက် ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွင် တွဲဖက်တာဝန်ချထားခြင်း ခံရသည်။ သို့သော်လည်း အဆုတ်ရောဂါကြောင့် တပ်မှ ခေတ္တထွက်ရသည်။ ထို့နောက် တောင်ပင်လယ်သို့ ခရီးထွက်သည်။ ဤတွင် **လမင်းနှင့်ခြောက်ပဲနီ*** ဝတ္ထုရှည်၊ **ရွှေပုဇွန်** ဝတ္ထုတိုတို့အတွက် ဇာတ်လမ်းများ ရလာသည်။ တောင်ပင်လယ်မှ ပြန်လာလျှင် အဆုတ်ရောဂါမှာ မသက်သာ။ သို့သော်လည်း ရုရှားပြည် ပီထရိုဂရက် မြို့သို့ သွားဖြစ်အောင် သွားသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးလျှင် တရုတ်ပြည်သို့ သွားသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ ခရီးလှည့်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ မရောက်ဖူးသည့် ဒေသမရှိသလောက် နှံ့စပ်သည်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း ကုံလုံ

*The Moon and Sixpence (တင့်တယ်က **လစန္ဒာနှင့် ခြူးပိုက်ဆံ အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်သည်။)

စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ

ကြွယ်ဝလာပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ယူဆသည်။

ဤသို့ဖြင့် မွမ်သည် နှစ်ဆယ်ရာစု၏ ပထမတစ်ဝက်အတွင်း ငွေကြေး အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း ကြွယ်ဝအောင်မြင်လာသည်။ ထိုအခါ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေထိုင်သည်။ ညနေခင်းတို့တွင် တစ်ယောက်တည်း ရသေ့ စိတ်ဖြေ ဖဲကစားတတ်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်လျှင် စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်သည်။ သူ့အိမ်တွင် ဒက်ရှန်းမျိုး ခွေးပုလေးများ လေးကောင်ထက်မနည်း မွေးထားသည်။ ခွေးကလေးများကို စားကောင်းသောက်ဖွယ် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို လူချမ်းသာစာရင်းဝင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။

သူဝတ္ထုအကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုလျှင် သူ မကြိုက်။ နားမထောင်တတ်။ ညနေတိုင်း အချိန်တစ်နာရီယူကာ ဂန္ထဝင်စာကြီးများကို ပြန်ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဒါဝင်၏ တစ်နေ့တာ အလုပ်ချိန်မှာ မများ။ သို့တိုင်အောင် ဇီဝသိပ္ပံပညာကို တော်လှန်ပြောင်းလဲစေ သည့် အယူအဆသစ်များကို ရှာဖွေတင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းကို အားကျကာ သူသည် တစ်နေ့ သုံးနာရီသာ အလုပ်လုပ်သည်။ ဤစည်းကမ်းကို လိုက်နာကျင့်သုံးလျှင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း ဖူလုံမည်။ နာမည်လည်း ကျော်ကြားလာနိုင်မည်ဟု တွက်ကိန်းချခဲ့သည်။

သူ၏ ဘဝထုပွတ် သင်္ခေပ(အကျဉ်းချုပ်)*၁၉၃၈ တွင် သူ့စရိုက်နှင့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို ဖော်ပြရန် ကြိုးစားထားသည်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာပုံ၊ ဘဝအမြင် လောက အမြင် အချို့ ဘယ်သို့ ရလာပုံ၊ စာပေနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံယူချက် ဘယ်သို့ရလာပုံ တို့ကို ယင်းသင်္ခေပတွင် တွေ့နိုင်သည်။

မွမ်သည် လူအဖြစ်တွင် ဆက်ဆံရေးသတ္တဝါ မဖြစ်လာ။ လူတွေနှင့် မရောနှော။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် အရက်မူးအောင် မသောက်တတ်။ သီချင်းလည်း အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် မဆိုတတ်။ လူတွေနှင့် သွားလာကာ ပွဲလမ်းသဘင်တို့တွင် မပျော်မွေ့တတ်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို လူပုံအလယ်တွင် မဖော်ပြတတ်။

“ချစ်မေတ္တာ လမ်းပေါ်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လျှောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အချစ်ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်ခြင်း မခံခဲ့ရပါဘူး” ဟု မွမ်က ဝန်ခံ ဖူးသည်။

သူသည် မည်သူနှင့်မျှ ရင်းနှီးအောင် မပေါင်းသင်းဟု အများက ပြောကြ

*The Summing Up

သည်။ မိတ်ဆွေရင်းချာမထား ဟူ၍လည်း အများက ယူဆကြသည်။

သူ့အတွေ့အကြုံတို့ကို သူရေးသည့် ဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ပြဇာတ်များတွင် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖော်ပြတတ်သည်။

၁၉၄၉ တွင် စာရေးဆရာ မှတ်စုများ* ကို ထုတ်ဝေသည်။ ၁၈၉၂ မှ စ၍ သူ့အတွက် အသုံးဝင်မည့် အချက်အလက်တို့ကို ရေးမှတ်သည်။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် မည်သို့ ဇာတ်လမ်းရသည်၊ ဝတ္ထုဖန်တီးသည်ကို ဖော်ပြသည့် မှတ်စုစာအုပ် တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ သုံးချင်သည့်အခါ သုံးရန် အသင့်ဖြစ်အောင် ကုန်ကြမ်းတို့ကို စုစည်းသုံးသပ်ကာ မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ မှတ်စု ဖြစ်လေသည်။ ယင်းတွင် မွမ်သည် သူရောက်ခဲ့သည့် နေရာအနှံ့အပြားမှ ရှုခင်းများ၊ မြို့ရွာဒေသ မြင်ကွင်းများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်နှင့် ရုပ်ပုံလွှာများကို ရေးမှတ်ထားလေသည်။ သူ မရောက်ဖူးသည့် နေရာဟူ၍လည်း မရှိ။ တရုတ်ပြည်၊ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဒေသ၊ တောင်ပင်လယ်မှ ကျွန်းများ၊ ရုရှားပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ အမေရိကပြည်၊ ဥရောပတိုက်နှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသများ။

၁၉၁၇ တွင် ရုရှားပြည်သို့ သူရောက်သွားသည်။ လူသိများသည့် စာရေး ဆရာ အကျော်အမော်များအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်သည်။ တော်လ်စတိုင်း၊ တူရဂီညက်၊ ဒေါ့စတာ ယက်စကီ၊ ချက်ကော့၊ ပြီးတော့ ရုရှားစာပေ၊ ရုရှားစရိုက်၊ ရုရှားရေးမြေ တောတောင်၊ ရုရှားစိတ်ဓာတ်။

သူသည် ကမ္ဘာ့နေရာဒေသ အနှံ့အပြားတွင် လူအမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့သည်။ ရော်ဘာမြဲ စိုက်သူများ၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၊ သာသနာပြု၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ကုန်သည်၊ တရား သူကြီး၊ ကျောင်းဆရာ၊ ပြည့်တန်ဆာခေါင်း၊ အိန္ဒိယ ယောဂီ၊ ဗြိတိသျှ သံအရာရှိ၊ လူ့စရိုက်ကို လေ့လာနေသည့် မနုဿပညာရှင် မွမ်က သူတို့အားလုံးကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စာရင်းပြု မှတ်တမ်းတင်သည်။

ထိုမှတ်စုမှ အချို့ကို နောင်အခါ ဝတ္ထုရေးရာတွင် အသုံးပြုသည်။

တောင်ပင်လယ်ခရီးတွင် သာသနာပြုလင်မယားစုံတွဲနှင့် ဟိုနီလူလူမြို့ မီးနီရပ်ကွက်မှ ထွက်ပြေးလာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ်တွင် သူ တွေ့သည်။ ယင်း တို့အကြောင်းကို ဤသို့ မှတ်စုတွင် မှတ်ထားသည်။

စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ

သာသနာပြု။ ။အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ခြေတံကြီးများမှာ ပို၍ ရှည်သည်။ လမ်းသွားလျှင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် သွားသည်။ မျက်နှာတွင် ပါးရိုးငေါ့နေအောင် ထွက်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် သူများထက် ရှည်သည်။ မျက်လုံးအိမ်သည်လည်း သူများထက် ပိုကြီးသည်။ သူငယ်အိမ်မှာ နက်မှောင်နေသည်။ လက်ဖဝါးမှ လက်ချောင်းကြီးများ ကားထွက်နေသည်။ မျက်လုံးတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ချုပ်ကိုင်ထိန်းထားရသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်နေသည်။ အသားမှာ နေလောင်ကာ နီညိုနေသည်။

မစ္စကံ ဒဗလျူ။ ။ သူ့မိန်းမ။ ဆံပင်ကို အကျအနပြင်ဆင်ထားသည်။ နှာခေါင်းတွင် ညှပ်ထားသည့် ကိုင်းမပါသော ရွှေမျက်မှန်ဝိုင်းကို ကြိုးဖြင့် ချိတ်ထားသည်။ ဆိတ်မျက်နှာလို မျက်နှာသွယ်သည်။ သတိကြီးလွန်းသည်။ မဆင်မခြင် စရိုက်မျိုးမဟုတ်။ ကျီးကန်းလို မြန်ဆန်သည်။ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ စူးရှသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

မစ္စသွမ်မဆန်။ ။ ကိုယ်ထည် ခပ်ဖွံ့ဖွံ့၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှသည့် ရုပ်မျိုး။ ၂၇ နှစ်ထက် မကြီးသေး။ ဝတ်စုံဖြူ၊ ဦးထုပ်ဖြူကြီးကြီးကို ဆင်ယင်ထားသည်။ ခြေသလုံးသားများမှာ ခြေအိတ်ဖြူကို ဖောက်ထွင်းကာ ခုံးကြွထွက်နေသည်။ အီဝေလီ(မီးနီရပ်ကွက်)ကို ပုလိပ်ဝင်ဖမ်းသဖြင့် ထွက်ပြေးလာဟန်တူသည်။ အေပီယာကျွန်းသို့ သွားကာ ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် စားပွဲထိုးလုပ်မည်ဖြစ်သည်။

ဤမှတ်စုများမှ ရွှေပဇ္ဇာန်ကို သူ ဖန်တီးခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ မွမ်အကြောင်းနှင့် သူဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖော်ပြချက်ဖြစ်သည်။

သူဝတ္ထုတို သုံးတွဲကို ၁၉၅၁ တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပေါင်းရုံးထုတ်ဝေသည်။ ဟိန်းမန်း စာအုပ်တိုက်မှ ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၃ တွင် ပင်ဂွင် စာအုပ်တိုက်မှ ထပ်မံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့်အခါ လေးတွဲ ခွဲထားသည်။ ယင်းလေးတွဲတွင် တတိယတွဲမှာ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ဖြစ်လဲ စာရေးဆရာ အက်ရှင်ဒင်၏ ပထမကမ္ဘာစစ်ကာလ စွန့်စားခန်းများ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၄ တွင် စစ်မှုထမ်းရာမှ ရလာသည့် အတွေ့အကြုံများကို ဝတ္ထုရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု မြန်မာပြန်ဆိုထားသည့် ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ် * မှာ ပင်ဂွင်ထုတ်

ပေါင်းစည်းဝတ္ထုတိုများ အတွဲ ၁၊ အတွဲ ၂ နှင့် အတွဲ ၄ တို့မှ ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။
အစီအစဉ်ကို မူလ အတွဲ ၁၊ ၂၊ ၄ တို့အတိုင်း နေရာချထားပေးထားသည်။

ပထမ ၆ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၁ မှ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ ၃ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၂ မှ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ၃ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၄ မှ ဖြစ်သည်။**

ရွှေပဇ္ဇနသည် မွမ်၏ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ဟု ကျော်ကြားသည်။ ပါရိပါရိ ကျွန်းပေါ်တွင် ခင်ကြီး ဒေဝီဆန်က မစ္စသွမ်မဆန်အား ဓမ္မကျမ်းစာ ပြနေစဉ် ပဇ္ဇနဦး သည် တဝေါ်ဝေါ် ရွာချနေသည်။ ခိုးသံနှင့် ဓမ္မကျမ်းစာသံတို့ ရောထွေးနေသည်။

အနိုင်မခံတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကာလ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဂျာမန်တပ် ဝင်စဉ် ကြုံရသည့် စစ်ရှုံးသူ၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ကိုဆိုးပေမှာ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ပီပြင်သည်။ အရက်အိုး ကိုဆိုးပေသည် အပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ကာ အရက်ကို စွန့်ပြီး လက်ထပ်ယူသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဒတ်ချ် အရေးပိုင်မင်း မသက်မသာ ဖြစ်သွားရပုံမှာ နှစ်သက်ရယ်မောစရာ ကောင်းလေသည်။

စခန်းတစ်နေရာမှာ မွမ်၏ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ မလေး ကျွန်းဆွယ်တစ်နေရာတွင် ရုံးထိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်း မစ္စတာ ဝါဗာတန်နှင့် ကိုလိုနီတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည့် လူငယ်ကလေး ကူးပါးတို့၏ ပဋိပက္ခမှာ ခေတ်ဟောင်း ခေတ်သစ် အမှုအရာနှစ်ခု ဆန့်ကျင်သည့် ပဋိပက္ခမျိုးလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရသည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေးအဖြစ်မှာ အံ့ဩဆင်ခြင် စရာကောင်းသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ အင်္ဂလိပ်ဂန္ထဝင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသောနေရာ ရနိုင် မရနိုင်ဆိုသည်ကို ဤဝတ္ထုတိုများက အဖြေပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

မွမ်က ဤသို့ ပြောဖူးသည်။

* စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ကျော်ကြားလာတဲ့အခါ သူ့စာတွေဟာ

* ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းတွင် ကဗျာဆရာကြီး၊ ကျောင်းစောင့်ကြီး နှင့် လမ်းဆုံး ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ကို ဖြည့်စွက်ထားရာ စုစုပေါင်း ၁၅ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

** ပထမ ၇ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၁ မှ ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယ ၄ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၂ မှ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ၄ ပုဒ်မှာ အတွဲ ၄ မှ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူနှင့် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ

ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဂန္ထဝင်မှာ တင်ကျန်ရစ်မှာပဲလို့ ယူဆပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမှာပဲလို့ ထင်မှတ်ကြလိမ့်မယ်။

‘ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီအဖြစ်ထက် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို နောက်မျိုးဆက် သုံးလေးဆက် ဖတ်ကြမယ်၊ နှစ်သက်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပြုစုချက်ဟာ သေးငယ်ပေမယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ စာပေသမိုင်းမှာ တစ်နေရာ ရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး ကျေနပ်နှစ်သက်စရာပဲလို့ ယူဆတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင် အဲဒီလို တစ်နေရာ ရနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယ ရှိမိပါသေးတယ်’

သူသည် အသက်ခြောက်ဆယ်တွင် ပြဇာတ်ရေးခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ဘဝထုပွတ် သင်္ဃေပကို ရေးသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ငါ လူအို ဖြစ်ပြီဟု ယူဆကာ စာရေးခြင်း အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်သုံးသပ်သည့်အခါ သူသည် မည်သူ့အပေါ်မျှ မနာလို ဝန်တိုစိတ် မရှိခဲ့။ ထိုစိတ်မျိုးလည်း မမွေးခဲ့။ သူ့ဘဝကို သူကျေနပ်သည်။ ခြုံကြည့်လျှင် သူ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လောကတွင် သူ မကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဘဝတို့ရှိသည်။ မစမ်းသပ်ရသေးသည့် နယ်ပယ်များ ကျန်သေး သည်။ ယင်းအတွက်တော့ အနည်းငယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် ဆိုသည်။ နောက် ဆုံးတွင် သူသည် လူအိုလိုပဲ နေပါတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိသည်။

‘လူတွေဟာ သိပ်စကား ပြောချင်ကြတယ်။ အသက်ကြီးတော့ ပိုပြီး စကားများလာတယ်။’

‘အသက်ကြီးတဲ့သူဟာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို ခံစားလာရပြီ။ ဒီတော့ သတိ ဝီရိယနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်သွားနိုင်မှ တော်ရုံကျမယ်။’

‘အသက်ကြီးလာတဲ့ သူတွေအဖို့ သူတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူတွေဆီ မကြာ ခဏ သွားလာနေသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ကိုတော့ အသက်ကြီးလာ လို့ လိမ္မာ လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့မရဘူး။’

‘အကျင့် မကောင်းတာဟာ ဘဝမှာ သိက္ခာကျတာပဲ။ ကြီးလာရင်တော့ သီလ၊ သမာဓိရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

ဤသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမသည့် စကားများ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလို အောင်မြင်သည့် စာရေးဆရာ ဘဝမျိုး ပြန်မနေချင်ဘူးလားဟု

သူ့ကို မကြာခဏ မေးကြသည်။ သူကမူ သူ့ဘဝမှာ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်ခဲ့တာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဘဝမျိုး ထပ်မံလိုချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ဖူးတာ သိပ်မရှိလှဘူး။ လူအတော်များများနဲ့လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ စာအုပ်တွေလည်း အများကြီး ဖတ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ အများကြီး ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ရုပ်တွေ၊ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ လက်ရာကောင်းအဆောက်အအုံတွေ အများကြီး မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ ဂီတတွေလည်း အများကြီး နားထောင်ခဲ့တယ်... ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ ဟု အသက်ဝင် လှုပ်ရှားသည့် လူ့ဘဝနှင့် အပြတ် စကားဆိုသည်။

ပြီးတော့ ဤသို့လည်း နောက်ဆုံးစကား ဆိုသေးသည်။

*...လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခု ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ပြီးတော့ လူတွေက ပြောကြတဲ့ စကားတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ပရိသတ်အကြားမှာ ကိုယ့်နာမည် ကြားနေရင် ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို မမေ့ဘူး။ စာတစ်ပုဒ် အသစ် ထွက်မလာရင်၊ အသစ်ထွက်တာ ကြာသွားရင် အခုခေတ်လူတွေက ကိုယ့်ကို မေ့ကြတာပဲတဲ့။ ဒီစကား မမှန်ဘူးထင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့လျော့ခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်နာရေး ကြော်ငြာ တိုင်းသတင်းစာထဲ ပါလာရင် သူတို့က ဟောဗျား...ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလူကြီးသေတာ ကြာလှပြီ အောက်မေ့နေတာ လို့ ပြောမယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော့်တစ္ဆေကတော့ ခစ်ခနဲ ရယ်မိမှာ အမှန်ပဲ

ဤသည်မှာ မွန်နီဒါန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါစာဖတ်သူ။

ကျော်အောင် ၊ ၁၆-၃-၁၉၈၄
၇၉၊ အင်းလျားလမ်း ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေပဇ္ဇာန်
The Rain

နက်ဖြန်မနက် အိပ်ရာထဆိုလျှင် ကမ်းကို မြင်ရတော့မည်။

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်သည် ဆေးတံကို မီးညှို့လိုက်သည်။ အချိန်ကား အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးနေပြီ။ သူသည် လက်ရန်းကိုမှီကာ တောင်ဘက်ကောင်းကင်သို့ ကြည့်ရင်း တံငါကွန်တိုင်ကို ရှာနေသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် နှစ်နှစ် နေခဲ့ရသည်။ တိုက်ပွဲတွင်ရသည့်ဒဏ်ရာကား ပျောက်တန်သည့်အချိန်တွင် မပျောက်။ အနာကျက်အောင် အတော်လေးကြာကြာပင် စောင့်ရသည်။ ယခုကား အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခန့် အနားယူနိုင်ပြီ။ အေပီယာကျွန်းကလေးတွင် စိတ်အေး လက်အေး အနားယူနိုင်ပြီမို့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ယခုလာခဲ့သည့် ခရီးတစ်လျှောက် လုံးတွင်လည်း စိတ်လက်အေးချမ်းကာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိသည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပါဂိုပါဂိုကျွန်းသို့ ရောက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းမည့် ခရီးသည်များသည် ညဦးပိုင်းတွင် ကပ္ပကလေးတစ်ခု စီစဉ်ကြသည်။ မြူးကြပျော်ကြသည်။ စန္ဒရားသံသည် စူးရှလှသည်။ သူ့နားထဲတွင် ယခုတိုင် စန္ဒရားသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ့မိန်းမသည် ဒေဗီဆန် လင်မယားနှင့် စကားကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မက္ကဖိုင်သည် သူ့မိန်းမရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ မီးရောင်အောက်မှ သူ့ရုပ်မှာ ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ဆံပင်သည် နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နိုင်သည်။ အနည်းငယ် ထိပ်ပြောင်နေပြီး သူ့မျက်နှာ နီနီတွင် ညှင်းပြောက်များ အပြည့်နီးပါးရှိနေသည်။ အသက်ကား လေးဆယ်ခန့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ပါးရေများကား တွန့်နေပြီ။ မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူစေ့စပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ စကားပြောသည့်အခါ စကော့သံမပျောက်။ သူ့အသံမှာ ညင်သာသည်။ လေအေးအေးနှင့် ပြောတတ်သည်။

မက္ကဖိုင်နှင့် ဒေဗီဆန်တို့မှာ သာသနာပြုများ ဖြစ်သည်။ တစ်သင်္ဘောတည်း အတူခရီးသွားရာမှ ရင်းနှီးလာကြသည်။ အလုပ်သဘောအရ ရင်းနှီးခြင်းကားမဟုတ်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသွားဖော်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ခရီးတွင် သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသည့် ခရီးသည်တို့သည် တစ်ချိန်လုံး တစ်လျှောက်လုံး စဉ်းခန်းတွင် ပိုကာဆွဲကြသည်။ ဗရစ်ဖဲ ကစားကြသည်။ အရက်သောက်ကြသည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို နှစ်ယောက်စလုံး မနှစ်မြို့ကြ။ ဤသို့ မနှစ်မြို့ခြင်း၊ နှာခေါင်းရှုံ့ခြင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောချင်းထပ်တူဖြစ်စေကာ ပို၍ ရင်းနှီးလာစေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဒေဗီဆန်လင်မယားနှင့် ပေါင်းသင်းဝင်ဆံ့သူဆိုလျှင် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု မစွက်မက္ကဖိုင်ထင်သည်။ သူတို့လင်မယားကိုသာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြောဆိုဆက်ဆံချင်ဟန် တူသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့အမြင်ကို မက္ကဖိုင်အား ပြောပြသည့်အခါ ဟုတ်မှာပေါ့ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မက္ကဖိုင်သည် လုံးလုံး သဘောမတူချင်။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ အပြစ်အနာအဆာကိုသာ ကြည့်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သည့်အခါ ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ ပြောလာသည်။

မစွက်မက္ကဖိုင်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ကြွေနေသည့် ဂါဝန်ကို လက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့သာ ဒီသင်္ဘောပေါ် ပါမလာရင် သူတို့တော့ ဘယ်သူ့အဖော်လုပ်ရမယ် မသိဘူး။ တစ်လျှောက်လုံး ပျင်းနေမှာပဲလို့ မစွက်ဒေဗီဆန်က ပြောတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ အဖော်လုပ်လို့ရတယ်တဲ့”

“သာသနာပြုဆိုတာ ပြောပလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘာမှ ဟိတ်ဟန်ထုတ်စရာမလိုဘူး၊ သွေးကြီး မွေးကြီး လုပ်စရာ မလိုဘူး

လို့ တို့တော့ ထင်တာပဲ’

‘အို ရှင်ကလည်း ဒါ သွေးကြီး မွေးကြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ပြောချင်တာက ရှင်ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ က တွေ့ကရာလူတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော လုပ်လို့ သူတို့အဖို့ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါတော့ကွာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်က လူလူချင်း မတူမတန် မရှိခဲ့ပါဘူး’

မက္ကဖိုင်က သူ့စကားကို သူ သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင် တော်တော် အပြောရ ခက်တာပဲ၊ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောင်လား နောက်လား မလုပ်ပါနဲ့လို့ ခဏ ခဏ သတိပေးခဲ့ပြီဟာ။ ကျွန်မတို့တော့ ရှင်လို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကတော့ လူတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မဆို ခွင့်မလွှတ် တတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့’

မက္ကဖိုင်သည် သူ့ဇနီးကို ငဲ့စောင်းကြည့်နေသည်။ ယခုကား သူ့စကားကို ပြန်၍ ဖြေမနေတော့။ ပေါင်းသင်းလာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ရာ မိန်းမအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ စကားမများရအောင် နေတတ်နေပြီ။ အကောင်းဆုံးမှာ နှုတ်တုံ့မပြန်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လျှင် နားချမ်း သာသည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သူ နားလည်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်စင်ပေါ်သို့ အလျင်တက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အိပ်ချင် လျှင် စာအုပ်ဖတ်၊ သူ့အလိုလို မျက်စိ မှေးလာလိမ့်မည်။ ယင်းကား မက္ကဖိုင်၏ အိပ်ဆေးပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးလင်း၍ ကုန်းပတ်သို့ ထွက်လာသည့်အခါ ကမ်းကို မြင်ရသည်။ ကမ်းသည် မကျယ်ပြန့်လှ။ ထိပ်ဘက်တွင် ကုန်းမိုမိုလေးများကို မြင်ရသည်။ သစ်ပင် ထူထပ်သည်။ ကုန်းမိုမိုနှင့် ပင်လယ်ရေစပ်အကြားတွင် သေးသေးရှည်ရှည် ကမ်းမြောင်ကို မြင်ရသည်။ နေခြည်တွင် ငွေရောင် လက်နေသည်။ တချို့နေရာများတွင် အုန်းပင် တို့သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ငိုက်ကျနေကြသည်။ အုန်းပင်များအကြား၌ကား ဆမိုဝါတ် များရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းအလယ်၌ ဖြူဆွတ်နေသော ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကလေးများ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်။

သူ့အနားသို့ မစွက်ဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ နှာခေါင်းတွင်

ညှပ်ထားသော ကိုင်းမပါသည့် မျက်မှန်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်ရသည့် မျက်လုံးတစ်စုံတွင် အပြာရောင်သည် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေထက် ပြာသည့် မျက်လုံးပြာမျိုး။ အဝတ်အနက် ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ခု၌ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးသည် ယီးလေးခိုနေသည်။ မျက်နှာကား သွယ်သွယ် ရှည်ရှည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းသည့် မျက်နှာမျိုးမဟုတ်။ ဖျတ်လတ်ပုံ ရသည်။ ငှက်ကလေးများ ပျံသွားသလား ထင်ရလောက်အောင် သွက်လက်သည့် အမူအရာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ အထူးခြားဆုံးကား သူ့အသံပင် ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ စူးလှသည်။ ကြားရသူနားထဲသို့ စူးစူးရှရှ ဝင်သွားသည်။ ကျောက်တုံးခွဲသည့် လွန်ပူသံလို နားမခံသာ ရှိသည်ဟု သူထင်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့နေတဲ့အရပ်က ရှုခင်းမျိုး ထင်ပါရဲ့’

မပြုံးချင် ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးကာ စကားစလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့နေတဲ့ ကျွန်းတွေက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးရှင်၊ သန္တာကျွန်းတွေ။ ကုန်းရယ်လို့ မရှိလှဘူး၊ ဒီကျွန်းတွေက မီးတောင်ဒေသပေါ့၊ အင်း...နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ခရီးလောက် သွားရဦးမှာ’

‘ဒီနေရာတွေမှာတော့ဗျာ ဘယ်ရှုခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူချည်းနေမှာပါ၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသ ရောက်နေသလိုပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးရှင်၊ ဒီက တောင်ပင်လယ်ဒေသမှာ ရှုခင်းတွေက တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ မတူတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ခြုံပြောရင်တော့ ဟုတ်သလိုလိုပေါ့’

မကွဲပိုင်သည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ တာဝန်မကျတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒီဒေသမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မလွယ်လှဘူး လို့ ပြောကြတာပဲ၊ သင်္ဘောက ခဏ ခဏ ဝင်ထွက်နေတော့ ကျွန်းသားတွေ ပျက်စီးတယ် ပြောရမလား မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ရေတပ်စခန်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက ပိုပြီးဆိုးတယ်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုတော့ ထိန်းလို့ သိမ်းလို့ လွယ်ပါတယ်၊ အဲ ထိန်းလို့ သိမ်းလို့ မရရင် မနေနိုင်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်တာပဲ’

မစွက်ဒေဗီဆန်သည် မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ သာသနာပြု လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကျွန်းတွေထဲမှာ

ဒီကျွန်းမျိုး မပါလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးပေါ့ရှင်*

ဆမိုဝါကျွန်း မြောက်ဘက်ရှိ ကျွန်းစုလေးများမှာ ဒေဗီဆန်၏ ပိုင်နက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မနီးလှ။ ခရီးဝေး သွားရာတွင်ပင် သူတို့မှာ လှေကလေးများဖြင့် သွားလာကြရသည်။ သူ ခရီးထွက်လျှင် ရုံးစိုက်ရာ၌ မစွက်ဒေဗီဆန် ကျန်ခဲ့လေ့ရှိသည်။ သူ့တာဝန်များကို ယူတတ်သည်။ မျက်နှာလွှဲရလောက်အောင် မစွက်ဒေဗီဆန်သည် ကျွမ်းကျင်လှသည်။ သူ့မိန်းမအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဒေဗီဆန်သည် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးမိသည်။ ကျွန်းသားတို့ အကျင့်ပျက်သည့် အခါမျိုးတွင် မစွက်ဒေဗီဆန်သည် သည်းမခံတတ်။ ဒေါသနှင့် မဟုတ်သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် သတိပေးတတ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် နေရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့၏ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးကို သူ မနှစ်မြို့။ မက္ကဖိုင်တို့နှင့် သိကျွမ်းစက ဤသို့ ပြောဖူးသည်။

ကျွန်မတို့ အလုပ်ဝင်စကဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေး၊ သူတို့ရဲ့ လင်ယူ သားမွေး ဓလေ့ထုံးစံတွေဟာ ကြက်သီးထစရာပဲရှင့်၊ ပြောရမှာတောင် ရှက်စရာ ကြီးပါပဲ။ ရှင်မိန်းမကိုတော့ ပြောပြဖူးပါတယ်၊ သူက ရှင့်ကို ပြောပြမှာပေါ့

မက္ကဖိုင်သည် ထိုစကားကို ကြားယောင်လာသည်။ လမ်းခရီးတွင် မိန်းမသား နှစ်ယောက်သည် ကုန်းပတ်၌ နှစ်နာရီခန့် စကားကောင်းနေကြသည်ကို အမှတ်ရ လာသည်။ သူတို့အနားသို့ ဖြတ်လျှောက်သည့်အခါ မစွက်ဒေဗီဆန်က သူ့မိန်းမအား မရပ်မနား ပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။ စကားသံများသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ တဝေါဝေါ ထွက်လာသည်။ သူ့မိန်းမကား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပင် ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထိုညတွင် သူ့မိန်းမက ကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းစုံကို သူ့အား ဖောက်သည် ချသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ စကားများပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မစွက်ဒေဗီဆန်က *ကဲ ရှင် ကြားရောပေါ့၊ ကျွန်မပြောတာတွေထက် ထိတ်စရာ လန့်စရာကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ။ ရှင်လည်း ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဆရာဝန်ကိုတောင် ကျွန်မ မပြောရဲတဲ့ စကားတွေပေါ့ရှင်*

သူ့စကား ဘယ်မျှ ထိရောက်သည်ကို သိချင်စိတ်ဖြင့် မစွက်ဒေဗီဆန်သည် မျက်လုံးကို မှေးကာ မက္ကဖိုင်အား စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

*အမယ်လေးရှင်၊ ကျွန်မပြောတာ ယုံနိုင်စရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊

ရောက်စတုန်းက ဆိုရင် သူတို့ အလေ့အထတွေ တွေ့ရ ကြားရတော့ ဘယ်လိုများ တုန်လှုပ်မှန်း မသိဘူး။ အခု ကျွန်မတို့နေတဲ့ ကျွန်းက ရွာတွေမှာ အဲဒီတုန်းက မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ရှင် ယုံမလား”

“မိန်းမကောင်း” ဆိုသည့် စကားလုံးကို အလေးအနက်ဖြစ်အောင် အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ ဒေဗီဆန်နဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရတာ ပေါ့။ အဲ အရေးကြီးဆုံးကတော့ ကပွဲပဲ။ သူတို့ ရိုးရာအလေ့အထတွေထဲမှာက ဒါကို သူတို့ အစွဲလမ်းဆုံးပဲ။ ဒီတော့ မကန့်လို့ ပိတ်ပင်ဖို့ အရေးကြီးမှန်း သိလာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ငယ်ငယ်ကတော့ ကခုတ်တာပါပဲ ခင်ဗျာ”ဟု မက္ကဖိုင် က ဆိုသည်။ “မနေ့ညက သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှင်မိန်းမကို တစ်ပွဲလောက်ကဖို့ ခေါ်တာ ကြားလို့ ကျွန်မ ရိပ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ် တွဲကတာတော့ ဘာအရေးကြီး သလဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက ရှင်မိန်းမက ငြင်းလိုက်တာကြားတော့ ကျွန်မ စိတ်ထဲ ပေါ်သွားတယ်။ မနေ့ညကလို အခြေအနေမျိုးမှာတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေဖို့ ကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုခင်ဗျ၊ မနေ့ညက အခြေအနေမျိုး...ဟုတ်လား”

မစ္စတာဒေဗီဆန်သည် ဖျတ်ခနဲ မက္ကဖိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဘာမျှ မဖြေ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မျက်နှာဖြူတွေ အချင်းချင်းတောင် ကပွဲဆိုတာက စိတ်ကြိုက်ချင်း တူကြတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်သဘောတည်းပဲ။ မစ္စတာဒေဗီဆန်က ပြောတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမ ဟာ သူများရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာကို ဘေးကနေပြီး နုကမ္မတိ မတုန်လှုပ်တဲ့ စိတ်နဲ့ လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေနိုင်တဲ့ လင်ယောက်ျားတွေရဲ့ သဘောထားကို သူ နားမလည်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်တည်း အနေနဲ့ဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မကတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေက ကြတာက တစ်မျိုးရှင်၊ ကတာဟာ ရိုးရိုးဆိုပေမယ့် ဒါကနေပြီး အကျင့်ပျက်သွားကြတာကိုး။ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူး လို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်မတို့ ပိုင်နက်မှာ မကကြတော့ပါဘူး၊ နှစ်နှစ် လောက် ရှိပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြစဉ် သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းသို့

ဝင်လာသည်။ သူတို့နားသို့ မက္ကဖိုင်၏ မိန်းမ ရောက်လာသည်။ သင်္ဘောလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်းပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံထားသဖြင့် ကျယ်သည်။ ရေတပ်သင်္ဘော တစ်တပ်စာ စခန်းချနိုင်သည်။ ဘေးတွင် ကုန်းမြင့်များ ရှိသည်။ အဝင်ဝ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် ဥယျာဉ်ပန်းမန် အလယ်၌ ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်သည် တင့်တယ်စွာပင် ထီးတည်း တည်နေသည်။ အလံတိုင် ထိပ်၌ ကြယ်ပြောက်များ လွင့်ပါးနေသည်။ အမေရိကန် အလံတော်ပါတကား။ သည့်နောက် ဗိုလ်တံနှစ်ခု သုံးခု ဖြတ်ကျော်လိုက်လျှင် ပင်လယ်ကွေ့ဘက်၌ တည်နေသော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့ သင်္ဘောဆိုက်တော့သည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင်ကား ကုန်ရုံများ အပြည့်ရှိနေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မော်တော်တစ်စီး ရှိသည်။ ယင်းမှာ သူတို့တစ်သိုက်ကို အေပီယာကျွန်းသို့ သယ်ဆောင်မည့် ယာဉ်ကူးတို့ဖြစ်ကြောင်း မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ရှင်းပြသည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် လူမျိုးစုံ စည်ကားလှသည်။ သင်္ဘောသားများထံ ပစ္စည်းဖလှယ်ရန် လာကြသည့် ကျွန်းသားများမှာ လူများစု ဖြစ်သည်။ နာနတ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ခရုခွံ၊ ယောက်သွားခွံ၊ ပုတီးမျိုးစုံ။ သည်ပစ္စည်းများကား ကုန်ဖလှယ်သည့် ဒေသထွက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သင်္ဘောသားများကိုလည်း သူတို့အသိုက်တွင် မြင်နေရသည်။ တချို့ကား အရာရှိများဖြစ်သည်။ မက္ကဖိုင်လင်မယားနှင့် မစ္စက်ဒေဗီဆန်တို့သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော ပရိသတ်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ ပစ္စည်းများကား အောက်သို့ ရောက်သွားပြီ။

ကျွန်းသားများမှာ ရောဂါ ထူပြောကြသည်။ သင်္ဘောသို့ ရောက်လာကြသည့် ပရိသတ်တွင် အနာခွက် ရောဂါသည်များ၊ ဆင်ခြေထောက် ရောဂါသည်များကို ဒေါက်တာမက္ကဖိုင် ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည်။ အချို့ကား ခြေထောက်ကြီးကို တရွတ်ဆွဲ သယ်ဆောင်ကာ လျှောက်နေကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ကလေးငယ်များသည် ပို၍ ရောဂါထူပြောဟန် တူသည်။ အရွယ်ရောက်သူ ယောက်ျား မိန်းမတို့ကား လာဗာ လာဗာ ဟုခေါ်သည့် မလုံတလုံ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

“အရှက်အကြောက် ကင်းခဲ့တဲ့ ဆင်ယင်မှုပါပဲရှင်၊ မစ္စတာဒေဗီဆန်ကတော့ အဲဒီ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဥပဒေနဲ့ တားမြစ်ရမယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါမှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ခါးမှာ တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ အဝတ်စနီနီလေး ပတ်ထားတဲ့လူတွေကို အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းလာအောင် လုပ်ဖို့ ဘယ်မှာ မျှော်လင့်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။

မဟုတ်ဘူးလား’

မက္ကဖိုင် မျက်နှာတွင် ချွေးများ စိုရွှဲနေသည်။ ချွေးသုတ်ရင်း မက္ကဖိုင်က ‘ဒီက ရာသီဥတုနဲ့တော့ အဲဒီ အဝတ်တွေမှပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ခင်ဗျာ’ ဟု ဆိုသည်။

သူတို့အားလုံး ကမ်းပေါ်တက်ကြသည်။ မနက်ပိုင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း နေသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ပူသည်။ မပူလျှင် ခံနိုင်ရိုးလား။ ပါဂိုပါဂိုမှာ တောင်ကုန်း လေးများ ပတ်ရံထားသည့် ကျွန်းဖြစ်သည်။ လေတစ်စက်မျှ မတိုက်။ အရံအတား များလှသည်။

‘ကျွန်မတို့ ကျွန်းတွေမှာဆိုရင်’ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် စူးလာသည်။ ‘လာဗာလာဗာကို ဘယ်သူမှ မဝတ်ကြတော့ဘူး၊ လုံးလုံးကို ပျောက်သွားပြီ၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေပဲ ဝတ်ကြတော့တယ်။ မိန်းမတွေဆိုရင် ခရစ်ယာန်သီလရှင်ဝတ်ရုံကြီးမျိုး တွေ ဝတ်လာကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေက ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်လာတယ်။ ရောက်စ တုန်းက စောစောပိုင်းမှာပေါ့၊ ဒီကျွန်းသားတွေကို ခရစ်ယာန်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဆယ်နှစ်အထက် ယောက်ျားလေးတွေကို ဘောင်းဘီ ဝတ်အောင် လုပ်နိုင်ရင် သူတို့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်လာကြမှာပဲလို့ မစ္စတာ ဒေဗီဆန်က အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးဖူးတယ်’

စကားပြောနေစဉ် မိုးတိမ်တစ်အုပ် တက်လာသည်ကို မစ္စက်ဒေဗီဆန် သတိထားလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် မိုးတစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျလာသည်။

‘ခဏ မိုးခိုလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်’

သူတို့သည် အခြားလူအုပ်နှင့်အတူ သွပ်မိုးကြီးတစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သွား သည်။ သွပ်မိုးပေါ်သို့ မိုးကျသံသည် နားမခံသာအောင် ဆူညံသည်။ ခဏကြာလျှင် သူတို့ဆီသို့ မစ္စတာဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။ ဒေဗီဆန်ကား လူတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် မက္ကဖိုင်လင်မယားနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံ သည်။ သို့သော်လည်း သူမိန်းမလိုကား ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှ။ အရောတဝင် မဟုတ်။ အချိန်ရှိသရွေ့ စာအုပ်နှင့် မျက်ခွက် အပ်လျက်သာနေလေ့ရှိသည်။ သူသည် အများနှင့် ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိ။ စကားနည်းသည်။ မျက်နှာထားမှာ မှုန် တေတေ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖော်ရွေမှုသည်ပင် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်၍သာ ပြရသော ဖော်ရွေမှုမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ထင်ရသည်။

တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သည်မှာ သူ့သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ အရပ်

ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ခြေတံကြီးများမှာ ပို၍ ရှည်သည်။ လမ်းသွားလျှင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် သွားသည်။ မျက်နှာတွင် ပါးရိုးငေါ့နေအောင် ထွက်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် သူများထက် ရှည်သည်။ မျက်လုံးအိမ်သည်လည်း သူများထက်ပို၍ ကြီးသည်။ သူငယ်အိမ်မှာ နက်မှောင်သည်။ လက်ဖဝါးမှ လက်ချောင်းကြီးများ ကားထွက်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာပင် အားရစရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမူအရာအားလုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ချုပ်ထိန်းထားရသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးဖို့ကား မလွယ်လှ။

သူ့ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခု ကြားရသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပင်။ ကျွန်းပေါ်တွင် ဝက်သက်ပေါက်နေသည်။ ဝက်သက်ရောဂါမှာ ကျွန်းသားများဖြစ်သည့် ‘ကနာကာ’ လူမျိုးတို့တွင် အလွန် အသေအပျောက်များသည်။ ကပ်ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယခုကား သူတို့အားလုံးကို အေပီယာသို့ သယ်ဆောင်သွားမည့် မော်တော်မှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဝက်သက်ပေါက်နေသည်။ ထိုသင်္ဘောသားကို ဆေးရုံတင်ထားရသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံး ရောဂါမကူးစက်ဟု သေချာမှသာ မော်တော်ကို အေပီယာသို့ ဆိုက်ကပ်ခွင့်ပြုမည်ဟု သံကြီးလာသည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့ ဒီမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်လောက် နေရမယ့် သင်္ဘောပ’

‘အေပီယာက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ရောက်စေချင်တာ’ မက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

‘ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဝက်သက်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင် မျက်နှာဖြူတွေပဲ လိုက်ခွင့်ပြုမှာ၊ ကျွန်းသားတွေကိုတော့ သုံးလ ကူးသန်းခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီမှာ ဟိုတယ်ရှိလား’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က မေးသည်။

ဒေဗီဆန်၏ ရယ်သံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။

‘မရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘုရင်ခံ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီလိုလေ၊ ဒီက ကမ်းနားမှာ အခန်းငှားစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အခု မိုးတိတ်ရင် သွားကြည့်ကြတာပေါ့။ ဟန်ကျပန်ကျ နေရဖို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့၊ အိပ်စရာ နေရာနဲ့ မိုးလုံလေလုံ အခန်းလေးတစ်ခု ရရင်ပဲ တော်လှပြီမှတ်’

မိုးကား စဲဖွယ်မမြင်။ ထို့ကြောင့် ထီး၊ မိုးကာအင်္ကျီတို့ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းကလေးတွင် မြို့ဟူ၍ မရှိ။ အရာရှိများ နေကြသည့် အိမ်ကလေးများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုသာ ရှိသည်။ ကုန်ရုံများနောက် အုန်းခြံအလယ်၌ ကျွန်းသားများ၏ တဲကလေးများ ရှိသည်။ သူတို့ တည်းခိုမည့်အိမ်သို့ ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်ရသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဝရံတာ ကျယ်ကျယ်ရှိသည်။ အမိုးကား သွပ်မိုးဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်၏ နာမည်မှာ ဟွန်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကပြား ဖြစ်သည်။ ကျွန်းသူတစ်ယောက်ကို ယူထားသည်။ ညိုမည်းမည်း ကလေး နှစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ သူတို့သည် အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခုတွင် နေကြသည်။ ထိုအခန်းကား ရောင်းချစရာ ပစ္စည်းများထားသည့် စတိုးခန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ခြံထွက် စည်သွတ်ဘူးနှင့် ကျွန်းဖြစ် အဝတ်အထည်တို့ ဝယ်နိုင်သည်။ သူတို့ နေရမည့် အခန်းတွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မရှိ။ မက္ကဖိုင်လင်မယား တည်းခိုရမည့်အခန်းတွင် အိပ်ရာတစ်ခု၊ ခြင်ထောင်တစ်ခု၊ ခနော်ခနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်ခု၊ မျက်နှာသစ်ကန် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။ မိုးကား ငြိုးမာန်တကြီး ရွာချနေသည်။ မစဲသေး။

‘ကျွန်မတော့ လိုတာလေးတွေပဲ ဖြည့်မယ်’

မစွက်မက္ကဖိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်နေစဉ် မစွက်ဒေဗီဆန် ဝင်လာသည်။ သူ့ အမူအရာမှာ ဖျတ်လတ်လှသည်။ အခြေအနေကြောင့် စိတ်ပျက်ဟန်မတူ။

‘အပ်နဲ့ အပ်ချည်သာ ရှာပါရှင်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ ခြင်ထောင်စုတ်ကို ဖာထေး လိုက်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီည တစ်မှေးမှ အိပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ခြင် အတော်ကိုက်သလားဗျ’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်က စူးစမ်းသည်။

‘ဒီရာသီက ခြင်ပေါတဲ့ရာသီရှင့်၊ အေပီယာရောက်တော့ ရှင် တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ အစိုးရအိမ်တော်က ပါတီဖိတ်လို့ သွားရင် အမျိုးသမီးတွေ အတွက် ခေါင်းအုံးစွပ်လို အိတ်ရှည်ကြီးတွေ ပေးတယ်၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခြင်ရန်က ကာကွယ်ရအောင် စွပ်ထားဖို့လေ’

‘အေးဗျာ ခဏလေးလောက် မိုးစဲသွားရင် ကောင်းမှာပဲ၊ နေလေးများ ထွက်လာလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ’

“အမယ်လေး၊ မိုးစဲအောင် စောင့်ဖို့တော့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့၊ ပါဂိုပါဂိုဟာ ပစ်ဖိတ် ဒေသမှာ မိုးအများဆုံးဒေသတစ်ခုပဲ။ တွေ့ရဲ့လား၊ ဟောဟိုက တောင်ကုန်းတွေ၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်အော်ကလေး၊ မိုးကို ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ ပထဝီဝင်လေ။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်က တစ်နှစ်လုံးမှာ မိုးအများဆုံး အချိန်ရှင့်”

မက္ကဖိုင်၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မစ္စက်မက္ကဖိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အားပေးမှဟု သဘောရလာသည်။ ပစ်စလက်ခတ် နေတတ်သူများကို တွေ့ရသည့်အခါ မစ္စက်ဒေဗီဆန် စိတ်တိုလာ သည်။ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

“ကဲ ကဲ၊ ရှင့် အထုပ်အပိုးတွေ ဖြေနေတုန်း ကျွန်မက ရှင်တို့ ခြင်ထောင် စုတ်ကို ဖာပေးမယ်၊ ထမင်းစားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါက်တာမက္ကဖိုင်က သင်္ဘော ဆိပ်သွားပြီး ရှင်တို့ပစ္စည်းတွေ မိုးလွတ်တဲ့နေရာမှာ ထားရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ချေပေါ့၊ ဒီက ကျွန်းသားတွေကတော့ သိပ်ပြီး တာဝန်ကျေတယ်။ ဒီလိုပဲရှင့်၊ မလိုမှ ဖြစ်တတ် တာမျိုး၊ သူတို့က နည်းနည်းလေး ဂရုမစိုက်လိုက်ဘူးဆိုရင် မိုးထဲမှာပဲ ရှင့်ပစ္စည်း တွေ ပစ်ထားလိုက်မှာပဲ”

မက္ကဖိုင်သည် မိုးကာအင်္ကျီကို ရုံကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အောက်ထပ် အခန်းဝတွင် မစ္စတာဟွန်းသည် သူတို့ စီးလာခဲ့သော သင်္ဘောမှ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်အတူ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပါလာ သည်။ ထိုသူမှာ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သင်္ဘောပေါ် တွင် ခဏ ခဏ တွေ့ဖူးသဖြင့် မျက်နှာကို ကျက်မိနေပြီ။ ဘဏ္ဍာစိုးကား ပိန်ရှုံရှုံ ဖြစ်သည်။ မက္ကဖိုင် ဖြတ်သွားသည့်အခါ ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဝက်သက်ပေါက်လိုက်တာ ဆိုးတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာတို့ နေရာ ထိုင်ခင်း ပြည့်စုံကြပြီပေါ့”

မက္ကဖိုင်မှာ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ရင်းနှီးသလို ရှိသော်လည်း ကောင်းကောင်း စကား မပြောချင်လှ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းရပါတယ်”

“ဟောဒီက မစ္စသွမ်မဆန်လည်း ဒေါက်တာတို့နဲ့အတူ အေပီယာကို လိုက်မှာ ပဲ ခင်ဗျ၊ တည်းခိုးစရာ မရှိလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ”

ဘဏ္ဍာစိုးဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်ဖွံ့ဖွံ့။ ဆင်ယင် မွမ်းမံထားသဖြင့် လှသလိုလို။ ဂါဝန်အဖြူဝတ်ကာ ဦးထုပ်ဖြူကြီး ဆောင်းထားသည်။ ခြေသလုံးသား များသည် ခြေအိတ်ဖြူကို ဖောက်ထွင်းကာ ခုံးကြွထွက်နေသည်။ မက္ကဖိုင်ကို ဖိတ်ခေါ် သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြသည်။

‘ဒီ အခန်းကျဉ်းကလေးကို တစ်နေ့ တစ်ဒေါ်လာခွဲ ပေးရမတဲ့ ရှင်’

မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံသည် စူးရှသည်။

ဟွန်းကား ပြုံး၍သာ နေသည်။

‘မစ္စကဟွန်း မေးကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက် လျှော့နိုင်မလဲလို့’

‘အိုး...ဒီအခန်းလေးများတော့ရှင်၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ တစ်ဒေါ်လာပဲ ပေးနိုင်မယ်၊

ဒါထက်တော့ တစ်ပြားမှ ပိုပြီး မပေးနိုင်ဘူး’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင် ပြုံးလိုက်သည်။ ရဲတင်းလှသည့် အမူအရာကို သူ သဘောကျသည်။ သူ ဆိုလျှင်ကား တောင်းသမျှ ပေးလိုက်သည်။ ဈေးဆစ်သည်ကို ဝါသနာ မပါ။ ဟွန်း၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးကြောင့် လက်ခံလိုက်ပါမယ်ဗျာ’ ဟွန်းက လျှော့ ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ မတ်တတ်ကြီး၊ ဝင်ကြပါဦးလား’ မစ္စသွမ်မဆန်က ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေဆီ သွားပြီး ကြည့်ဦးမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’ မက္ကဖိုင်က ငြင်းသည်။

ပြီးလျှင် မိုးထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မိုးကား မတိတ်သေး။ ရှေ့တွင် ဘာမျှ မမြင်ရ။ ကမ်းတွင် ကျွန်းသား နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မလုံတလုံ လာဗာလာဗာများကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူ့ကို ပြုံးကာရယ်ကာ သူတို့ ဘာသာ စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဘာပြောမှန်း သူနားမလည်။ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည် ဟူ၍သာ သာမန်အားဖြင့် မှတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့ကား အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံစီမှီ ရွာနေသည့် မိုးကိုပင် အမှုမထားကြ။

မက္ကဖိုင် ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်သည်။ ဟွန်း၏ ဧည့်ခန်းတွင် ထမင်းပွဲ ပြင်ထားသည်။ ဧည့်ခန်း ဆိုရသော်လည်း ဟန်ကျပန်ကျမဟုတ်။ သို့သော်

ရွှေပဇ္ဇနိ

လည်း အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံကား ရှိသည်။ မိုးမပြတ်သည့် ဒေသမို့ အောက်သိုး သိုးအနံ့ကား မပျောက်။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ပေတည်း။ သူ ရောက်သည့် တိုင် ဒေဗီဆန် မရောက်လာသေး။

‘ဘုရင်ခံနဲ့ တွေ့နေတယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာတောင် ထမင်းစားမလား မသိဘူး’ ဟု မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ထင်ကြေးပေးသည်။

ဟမ်ဗာဂါးဟု ခေါ်သည့် ပေါင်မုန့်အသားညှပ်ကျွေးသည်။ ဟွန်းသည် အနားတွင် စောင့်ကာ လိုသည်ကို ပေးရန် ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ တည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား မစ္စတာဟွန်း’ မက္ကဖိုင်က မစ္စသွမ်ဆန်ကို ရည်ရွယ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘အခန်းငှားရုံပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သူ့ထမင်းသူ ယူစားမယ်တဲ့’

ဟွန်းက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူ့ကို အောက်ထပ်မှာ ထားတာက ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရ အောင်လို့’

‘သင်္ဘောပေါ် အတူပါလာတဲ့ ခရီးသည်ထဲကလား’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်ပါ၊ သူလည်း အေပီယာ ကို သွားမလို့၊ ဟိုမှာ ငွေကိုင်စာရေး လုပ်မလို့ဆို ထင်ပါရဲ့’

‘အိုး...ဟုတ်လား’

ဟွန်း ထွက်သွားသည့်အခါ မက္ကဖိုင်က စကားစသည်။

‘ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ထမင်းယူစားရတာ ဘယ်လောက် အရသာ ရှိမလဲဗျာ၊ ပျင်းစရာကောင်းမှာပေါ့’

‘ဒုတိယတန်း ခရီးသည်ဆိုတော့ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ကျွန်မ မှန်းကြည့် နေတယ်’ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ အသံဖြစ်သည်။

‘သူ့နာမည်က သွမ်ဆန်တဲ့၊ ဟွန်းဆီကို ဘဏ္ဍာစိုးခေါ်လာတုန်းက ကျွန်တော် ရှိတယ်ခင်ဗျ’

‘ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးညက အိုးသူကြီးနဲ့ အတူတွဲကတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘သူ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်လို မိန်းမလဲလို့ အဲဒီတုန်းကတည်းက စဉ်းစားနေတာ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲတော့ ဒီမိန်းမဟာ ခပ်ပျံ့ပျံ့ထဲက ဖြစ်မှာပဲ’

‘ကြည့်ရတာ တယ် ဟန်ပုံမရပါဘူး’

သို့နှင့် ထွေရာလေးပါး ပြောကာ ထမင်းစားအပြီးတွင် စောစောစီးစီး လူချင်းခွဲကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် မိုးတိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်ကား ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှ။ မိုးတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်အော် တစ်လျှောက်တွင် အမေရိကန်တို့ ဖောက်ထားသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခြေညောင်းလက်ဆန်ဆိုသလို လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အပြန်တွင်ကား ဒေဗီဆန် ရောက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

‘ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ၊ ဘုရင်ခံနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး၊ သူလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့’ ဒေဗီဆန် စိတ်ရှုပ်နေသည်။

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန်တို့ကတော့ သူ့အလုပ်ကိုပဲ စိတ်စောနေတာရှင်’

ဒေဗီဆန်ကတော်က သူ့ယောက်ျားကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ဝန်တောတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အေပီယာက ခွာခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ၊ ကျွန်းသား သာသနာပြုတွေ လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့ရတာပဲ၊ သူတို့က သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ လူကောင်းတွေ၊ ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်ခံရမှာ ကြောက်တဲ့ လူတွေ၊ ဘုရား တရား ကြည်ညိုတဲ့လူတွေ၊ တကယ့် ခရစ်ယာန်တွေဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှဘူး၊ ထက်ထက်သန်သန် မလုပ်နိုင်ကြဘူး၊ အရေးကြုံပြီဆိုရင် တစ်ခါနှစ်ခါလောက်တော့ သက်လုံ ကောင်းကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အရေးကျတော့ မခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ ကြာတော့ လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်လာတာပဲ’

ဒေဗီဆန်သည် ဝန်တောတွင် မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရ သည်မှာပင် အားတက်စရာကောင်းလှသည်။ သူ့စကား၊ သူ့အသံ၊ သူ့အမူအရာတို့မှာ ထက်သန်လှသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို သူ သစ္စာရှိကြောင်း ယုံမှားစရာ မလိုတော့။

‘သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ အကိုင်းအခက်တွေ ခြောက်ပြီး သေသွားပြီဆိုရင် ခုတ်လှဲပြီး မီးရှို့လိုက်ရုံပဲ၊ လုပ်ငန်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီအတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ’

ညနေပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် အခန်းထဲတွင် လင်မယား

နှစ်စုံတွဲ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ လုပ်စရာရှိသည့် ဗာဟီရတို့ကို လုပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်ကား ဆေးတံကို မီးညှို့နေသည်။ ဒေဗီဆန်သည် သူ့လုပ်ငန်းကို စားမြုံ့ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကျွန်းတွေ ရောက်သွားတုန်းက ကျွန်းသားတွေရဲ့ စိတ်ထားတွေဟာ အင်မတန် ရိုင်းတာပဲ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် မခွဲနိုင်ဘူး၊ ပညတ်ချက် မှန်သမျှကို ချိုးဖောက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ သူတို့အပြုအမူဟာ ဘုရားသခင် မကြိုက် တဲ့ အပြုအမူဆိုတာ လုံးလုံး မရိပ်မိကြဘူး။ အခက်တကား အခက်ဆုံးအလုပ်က တော့ ကုသိုလ်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်ကို သူတို့ရင်ထဲ စိမ့်ဝင်အောင် သွင်းပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဒေဗီဆန်သည် ဆော်လမွန်ကျွန်းစုတွင် သာသနာပြု လုပ်ငန်းလုပ်နေ သည်မှာ ငါးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ယင်းနောက်တွင်မှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမ ကား တရုတ်ပြည်တွင် တာဝန်ကျသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဗောဓိတွန် သာသနာပြုညီလာခံတစ်ခု၌ တွေ့ကြ သည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက် ဤကျွန်းစုသို့ ပို့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒေဗီဆန်၏ ပြောဆိုပြုမူ လုပ်ကိုင်ပုံအရာဆိုလျှင် တစ်ခုကိုကား သေသေ ချာချာ အကဲခတ်၍ ရသည်။ ယင်းမှာ သူ၏ မလျှော့သော လုံ့လနှင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆရာဝန်သာသနာပြု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချိန်မရွေး အကူအညီလိုသည့် နေရာသို့ သွားရမည်မှာ သေချာသည်။ ပစ်ဖိတ်ဒေသ လို လှိုင်းလေကြီးသည့် ဒေသမျိုးတွင် သင်္ဘောငယ်ကလေးပင် လှိုင်းလေအကြား ၌ စိတ်မချရ။ သို့ငြားလည်း ဒေဗီဆန်သည် လှေငယ် တက်ငယ်ကလေးဖြင့် လိုသည့်အရပ်သို့ သွားရသည်။ အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရသည့် အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဒေဗီဆန် သေလေပြီလား၊ ရှင်လေပြီလား မသိရသည့် အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ။ သူ့မိန်းမမှာ ရင်တမမနှင့် ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ကာ နေရသည်။ စွန့်စားခန်းများကား ပြောမကုန်နိုင်အောင် များလှသည်။

“မသွားပါနဲ့၊ လှိုင်းလေငြိမ်မှ သွားပါလို့ တားရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း များလှပါပြီရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစကားကို သူနားမထောင်ပါဘူး၊ သူဟာ သိပ်ခေါင်းမာ တာပဲ၊ လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်သူတားတား မရတော့ဘူး၊ လုပ်တော့ တာပဲ၊ သွားတော့တာပဲ”

‘ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ယုံကြည်ကြပါလို့ ကိုယ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ နောက်တွန့်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့တစ်တွေ က ကိုယ့်ကို ဘယ်မှာ အယုံအကြည် ရှိတော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင် ဘူး။ သူတို့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လွှတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လာမယ် ဆိုတာ သူတို့ ယုံတယ်၊ လူတွေကို ဒုက္ခတွင်းက ကယ်တင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘုရားသခင်က ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါဘူး’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်ကား သူရဲဘောနည်းသူဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ဝပ်ကျင်း ထဲ၌ ဝပ်နေရာမှာပင် ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံကို ကြောက်သည်။ ရှေ့တန်း တွင် ခွဲစိတ်နေစဉ် သေနတ်သံကြားလျှင် ချွေးပြန်လာသည်။ လက်တုန်လာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေဗီဆန်၏ အတွေ့အကြုံတို့ကို ကြားရသည့်အခါ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကို ကြည့်မိသည်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားလို သတ္တိကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်လိုက် တာ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့လိုက်ပါ’

ဒေဗီဆန်က အဖြေပေးသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် စောစောပိုင်းက အတွေ့အကြုံတို့ကို ပြန်လည် အောက်မေ့လာသည်။

‘တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဘာမှ မတတ် နိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံကြရတယ်၊ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ မျက်ရည်များတောင် လည် လာမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နေ့ရော ညရော အလုပ် လုပ်ကြတယ်၊ အနားမနေကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုးတက်မှု အရိပ်အယောင်ဆိုတာ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ သူသာမရှိရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ရပ်တည်ရမလဲ၊ မစဉ်းစားရဲ ဘူး။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်တယ်၊ အားပေးတယ်’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် ရှက်သွေးဖြာလာသည်။ ခေါင်းကိုပင် မဖော်နိုင်တော့။ ငုံ့၍သာ နေသည်။ လက်များ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ စကားပြောရန်ပင် မတတ်နိုင်တော့သလို ဖြစ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ကူညီမယုံလူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ တိုင်းပြည်နဲ့ ကလည်း မိုင်ပေါင်းထောင်ကျော် ဝေးနေတယ်၊ တကယ်ပါပဲဗျာ၊ တောအုပ်အလယ်

ရောက်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အမှောင်ထုထဲမှာပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ပျက်လာတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမက သူ့အလုပ်တွေ ဘေးချထားပြီး သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး ဖတ်တော့တာပဲ။ သူတို့ကို ဒုက္ခတွင်းက ကယ်တင်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအခါမှာ အားပြည့်လာတယ်။ စိတ်ဓာတ် တက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင်မကြည့်ရှုခြင်းနဲ့ ငါဟာ သူတို့ကို ကယ်တင် ရမယ်လို့ အားတင်းလာရတယ်။

ဒေဗီဆန်သည် စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ စားပွဲကို ကျမ်းစာတင်ဖတ်သည့် ခုံကလေးဟု ယူဆဟန် တူသည်။

‘သူတို့တစ်တွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကတော့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ကို ဆိုးသွမ်းတာပဲ။ အဲဒါဟာ သူတို့ရဲ့ သဘာဝလိုဖြစ်နေတော့ သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ ပြန်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ သိပ်ခက်တာပဲ။ ဒုစရိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြရတာ မလွယ်လှဘူး။ မုဒိမ်းကျင့်တာ၊ လိမ်လည်တာ၊ ခိုးဝှက်တာသာ ဒုစရိုက် မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝတ်အစား မကပ်တာလည်း ဒုစရိုက်ပဲ။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း မလာတာလည်း ဒုစရိုက်ပဲ ဆိုတာ သိနားလည်အောင် မနည်း ပြောဟော ယူရတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရင်သားဖော်တာလည်း ဒုစရိုက်ပဲ။ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဘောင်းဘီမဝတ်တာလည်း ဒုစရိုက်ပဲလို့ ပညတ်ရတော့တာပဲ’

‘ဘယ်လို လုပ်သလဲ’

‘ဒဏ်ရိုက်ရတာပေါ့။ ဒုစရိုက်လုပ်ရင် ပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ သင်ပြပေးရတဲ့ သဘောပါပဲ။ ဘုရားကျောင်း မလာရင်၊ ကပွဲလုပ်ရင်၊ ဝတ်လစ်စားလစ် နီးပါး ဝတ်ဆင်ရင် ဒဏ်ရိုက်တယ်၊ ငွေဒဏ်ရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်နဲ့ ပေးဆပ်ရ တဲ့ ဒဏ်လည်း ရှိတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ မပေးရင်ရော’

‘ဘယ့်နှယ် မပေးဘဲ နေနိုင်မလဲ ခင်ဗျ’

‘မစ္စတာဒေဗီဆန်ကို အန်တုဝံတဲ့ လူဟာ သူရဲကောင်းပဲရှင့်’ သူ့မိန်းမက အသံမာမာဖြင့် ဝင်၍ ပြောသည်။

မက္ကပိုင်သည် ဒေဗီဆန်ကို မသက်မသာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြားရသမျှကား အံ့သြစရာချည်းပင်။ သို့သော်လည်း ယင်းတို့ကို မထောက်ခံကြောင်း၊ သဘော မကျကြောင်း ပြောရန် ဝန်လေးသည်။

‘နောက်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့လူကို ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းကနေ ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်’

‘ဒီတော့ သူတို့မှာ ထိခိုက်ရောလား’

ဒေဗီဆန်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ချင်းပွတ်နေသည်။

‘ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့ အုန်းဆန်တွေ မရောင်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ငါးဖမ်းတဲ့ အခါမှာလည်း ဝေစုမရတော့ဘူး၊ ထမင်းအိုး ကွဲတာနဲ့ အတူတူပဲ ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းက အထုတ်မခံနိုင်ကြဘူး’

‘ဖရက်အိုလဆန်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါလား’ သူ့မိန်းမက တိုက်တွန်းသည်။

ဒေဗီဆန်သည် မက္ကဖိုင်ကို အရောင်လက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်သည်။

‘ဖရက်အိုလဆန်ဆိုတာ အဲဒီ ကျွန်းတွေမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာ ကပဲ နေထိုင် စီးပွားရှာလာတဲ့ ဒတ်ချ်လူမျိုး ကုန်သည်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ကုန်သည်ဆိုတော့ ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သာသနာပြုတွေ ရောက်လာတာကို သိပ်မကြိုက် ချင်လှဘူး၊ သူတို့ချည်းဆိုတော့ သူ့မင်းသူချင်းပေါ့။ ကျွန်းသားတွေဆို က အုန်းဆန်ကို ကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်ပြီး ဝယ်ယူတယ်၊ ပစ္စည်းပေးချင် ပေးတယ်၊ ဝီစကီနဲ့ လဲချင် လဲတယ်။ သူကိုယ်တိုင်က အရက်အိုး၊ သူ့ကို သတိပေးတယ်၊ အကျင့်ဆိုး ပြင်ဖို့ ပြောတယ်၊ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရယ်လွှတ်လိုက်သေးတယ်’

ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် မာလာသည်။ ဤနေရာတွင် တစ်မိနစ်ခန့် ရပ်နေသည်။ ငြိမ်သက်နေခြင်းသည်ပင် လန့်ဖျပ်စရာ ကောင်းနေသည်။

‘အဲ၊ နှစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ ဒီလူဟာ ပျက်စီး ဆုံးပါးတော့တာပဲ။ အနှစ်အစိတ်လောက်အတွင်း စုဆောင်းခဲ့သမျှ ကုန်ပါလေရော၊ ကုန်းကောက်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ဒူးထောက်ရတဲ့အထိပဲ၊ ဆစ်ဒနီကို သွားဖို့ ခရီးစရိတ်တောင်းလာတယ်’

‘မစ္စတာဒေဗီဆန်ဆီ ဖရက် ရောက်လာပုံကလေးကို ရှင်တို့ မြင်စေချင်တယ်။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် လူချောပေါ့၊ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနဲ့၊ အခုတော့ မှတ်မိစရာ

တောင် မရှိတော့ဘူး၊ ပိန်ချုံးသွားလိုက်တာ၊ ချက်ချင်း ဇရာထောင်းသွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ* မစွက်ဒေဗီဆန်က ဝင်၍ ထောက်သည်။

ဒေဗီဆန်သည် ည၏ အမှောင်ထုဆီသို့ သတိလစ်ဟင်းသော အကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးကား ရွာသွန်းစ ပြုနေပြီ။

ထိုခဏတွင် အောက်ထပ်မှ အသံဗလံများ ကြားရသည်။ ဒေဗီဆန်သည် သူမိန်းမဆီသို့ လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးဖြင့် ‘ဘာသံလဲ’ဟု မေးနေသည်။ စူးရှ ကျယ်လောင်သည့် ဓာတ်စက်သံ ဖြစ်သည်။ သီချင်းသံကား ဆူညံနေသည်။

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

မစွက်ဒေဗီဆန်သည် ညှပ်မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဒုတိယတန်းခရီးသည်တစ်ယောက် အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခုထဲမှာ တည်းခိုနေတယ်၊ အဲဒီအခန်းက လာတဲ့အသံ ဖြစ်မှာပဲ’

သူတို့အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ကသည့် အသံကိုပါ ကြား လာရသည်။ ထို့နောက် သီချင်းသံ ရပ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် ပုလင်းဖွင့်သံ၊ စကားပြော သံ၊ ရယ်သံတို့ ဆူညံလာသည်။

‘ဧကန္တ သင်္ဘောပေါ်က ခရီးသွားဖော်တွေကို နှုတ်ဆက်ပွဲပါတီ ပေးနေ ပြီနဲ့ တူတယ်၊ သင်္ဘောက ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ထွက်မယ် မဟုတ်လား’

မက္ကဖိုင်က မှန်းဆလိုက်သည်။

ဒေဗီဆန်ထံမှ စကားပြန်မရ။ သူသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဆင်သင့်ပဲလား’ သူမိန်းမကို မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အသင့်ပါပဲ’

‘အိပ်ရာဝင်ဖို့ စောပါသေးတယ်ဗျာ’ မက္ကဖိုင်၏ အသံ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဖတ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ရှင့်၊ မအိပ်ခင် သမ္မာကျမ်းစာထဲ က အခန်းတစ်ခုတော့ ပြီးအောင် ဖတ်မယ်။ ပြီးတော့ ဝေဖန် ဆွေးနွေးကြမယ်။ အဲဒါက စိတ်တန်ခိုး ကြီးထွားလာစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကောင်းတစ်ခုပဲ’

သူတို့ နှစ်စုံတွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် မက္ကဖိုင်လင်မယားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာအောင် စကားမပြောကြ။

‘ဖဲထုပ်သွားယူမှပဲထင်တယ်’ မက္ကဖိုင်က အကြံပေးသည်။

သူမိန်းမက သူ့ကို သံသယအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေဗီဆန်

လင်မယားနှင့် တောင်တောင်အီအီ ပြောကြပြီးနောက် မစ္စက်မက္ကဖိုင်၏ စိတ်သည် မအီမသာဖြစ်ကာ လေးလံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒေဗီဆန်တို့ အချိန်မရွေး ထွက်လာနိုင် သဖြင့် သူတို့ရှေ့၌ ဖဲမကစားချင်။ မက္ကဖိုင်သည် ဖဲထုပ်ယူလာပြီးနောက် တစ်ယောက် တည်း ရသေ့စိတ်ဖြေ ကစားနေသည်။ သူမိန်းမမှာ မလုံစိတ်နှင့်သာ ကြည့်နေရသည်။ အောက်ထပ်မှ အသံများကား ဆူညံလျက်။

နောက်တစ်နေ့ကား သာယာသည်။ ပါဂိုပါဂိုတွင် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် သောင် တင်နေမည်ဖြစ်ရာ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုရန် မက္ကဖိုင်တို့ လင်မယား စိတ်ကူးပေါက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းသို့သွားကာ သူတို့ ပစ္စည်းများထဲမှ စာအုပ်သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ စာအုပ်များ သယ်လာကြသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ရေတပ် ဆေးရုံအုပ်နှင့် တွေ့ကာ သူနှင့်အတူ လူနာများကို လှည့်၍ ကြည့်သည်။ ဘုရင်ခံ ထံသို့ သွား၍ တွေ့သည်။ လမ်းတွင် မစ္စသွမ်မဆန်ကို တွေ့သည်။ မက္ကဖိုင်က ဦးထုပ်ချွတ်ကာ နှုတ်ဆက်လျှင် မစ္စသွမ်မဆန်က ‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါရှင်’ ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မနေ့ကလိုပင် အဖြူဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားသည်။

‘ဝတ်ထားပုံက ကြည့်ရတာ မဟန်ဘူးရှင်’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က သူ့ယောက်ျား ကို ပြောသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မစ္စသွမ်မဆန်ကို ဝရန်တာ၌ တွေ့ရသည်။ ဟွန်း၏ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆော့ကစားနေသည်။

‘စကားလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါလားကွာ၊ ဒီမှာ သူတစ် ယောက်တည်းရယ်၊ တို့က သူ့ကို မပြောမဆို နေမယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး’

မစ္စက်မက္ကဖိုင်ကား ရှက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျား အလိုကျ ပြုမူဆက်ဆံတတ်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ခရီးဖော်တွေ ထင်ပါရဲ့နော်’ သူ့စကားမှာ တစ်မျိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီအိမ်လေး ကျဉ်းခလုတ်ထဲ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါတောင် ကျွန်မအဖို့ ဒီအခန်းလေး ရတာပဲ ကံကောင်းတယ် လို့ ပြောကြသေးတယ်၊ ကျွန်းသားတွေနဲ့ အတူမနေရတာ တော်သေးတာပေါ့။ တချို့ နေကြရသတဲ့၊ ဒီမှာ ဘာလို့ ဟိုတယ် မရှိသလဲ မသိဘူး’ မစ္စသွမ်မဆန်က

ရွှေပဇ္ဇန်

ပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားအနည်းငယ် ပြောကြသည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံ သည် ကျယ်သည်။ နှုတ်သွက် လျှာသွက် ဖြစ်သည်။ အကြာကြီး စကားကြော ရှည်ချင်ဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စက်မက္ကဖိုင်မှာ နှုတ်နည်းသူဖြစ်လေရာ စကား ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ သွားဦးမှနဲ့ တူတယ်’

ညနေပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌ ဒေဗီဆန်က မစ္စသွမ်မဆန်အကြောင်းကို ပြောသည်။

‘အောက်ထပ်က မိန်းမရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရေတပ်သားတွေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုများ အသိဖွဲ့လာခဲ့သလဲ မသိဘူး’

‘ဘယ်သူ့ရယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိလှမယ့်ဟာ မဟုတ်ပါဘူး’ မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ဆိုသည်။

သူတို့အားလုံးမှာ ပျင်းရိနွမ်းနယ်နေကြပြီ။ တစ်နေကုန်ခဲ့သည် ဆိုရသော် လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကုန်လွန်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘အေးဗျာ၊ ဒီလိုနဲ့ ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး နေရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်နေရမှန်း မသိဘူး’ မက္ကဖိုင်ကား စိတ်ပျက်လှသည်။

ဒေဗီဆန်က ‘တစ်နေတာရဲ့ အချိန်ကို ပိုင်းခြားထားလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ နာရီ တချို့ကို စာဖတ်ဖို့၊ တချို့ကို ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားဖို့၊ ကျန်တချို့ကို အပန်းဖြေဖို့။ အဲ မိုးကိုတော့ ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီရာသီမှာတော့ မိုးက စဲတယ် မရှိဘူး’

ထိုအကြံပေးချက်ကို မက္ကဖိုင် မကြိုက်လှ။ စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူတို့သည် ညနေ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း ပေါင်မုန့်အသားညှပ်ဖြင့် မျှောချရသည်။ ဒီတစ်မျိုးပဲ စီစဉ်တတ်သလား မသိရ။

ထိုအခိုက်တွင် အောက်ထပ်မှ ဓာတ်စက်သံ ဆူညံလာသည်။ ဒေဗီဆန် ကား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မပြော။ ယောက်ျားသံများ ကြားရပြန်သည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ ဧည့်သည်များသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပိုင်း၍ ဆိုနေကြသည်။ ဆက်တိုက်ပင် သူ့အသံပါ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် စူးစူးရှရှ အသံ။ ထို့နောက် ရယ်မောသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ ဖန်ခွက်ချင်း ထိသံ၊ ကုလားထိုင် ရွှေသံများ ဆူညံလာသည်။ ဒေဗီဆန်တို့ လေးယောက်မှာ ထို

အသံများ ဆူညံနေသည့်အကြားတွင် တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက်ကြား
အောင် မနည်းပင် ပြောနေရသည်။ ဧည့်သည်များ နောက်ထပ် ရောက်လာဟန်
တူသည်။ မစ္စသွမ်မဆန် သည်ပါတီတစ်ခု ကျင်းပနေပြန်ပြီဟု နားလည်လိုက်
သည်။

ဒေဗီဆန်နှင့် မက္ကဖိုင်တို့မှာ ဆေးအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ သူတို့
စကား ကို ကြားဝင်၍ မစ္စက မက္ကဖိုင်က...

*ဒီလူတွေကို သူ ဘယ်လို စုလာသလဲ မသိဘူး၊ အံ့ရောရှင်*ဟု ပြောလိုက်
သည်။ မစ္စက မက္ကဖိုင်သည် အောက်ထပ်သို့ စိတ်ရောက်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။
သူ့စကားကြားလျှင် ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာသည် တစ်ချက် တွန့်သွားသည်။ သူ့စိတ်
သည်လည်း အောက်ထပ်သို့ ရောက်နေသည်မှာ သေချာသည်။ ဖလင်းဒါးဒေသတွင်
ကြုံခဲ့ရသည့် ဆေးဝါးကုသပုံကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုနေစဉ် စိတ်မပါတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ
ထကာ အော်လိုက်သည်။

*ဘာဖြစ်တာလဲ အဲလဖရက်*မစ္စကဒေဗီဆန်၏ အသံဖြစ်သည်။

မကြုံဖူးပါဘူးကွာ၊ ဒီမိန်းမ အီဝေလီက လာတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ရမှာပဲ

မဟုတ်နိုင်ပါဘူး

*ဟိုနီလူလူက သင်္ဘောပေါ် တက်လာတာကွ၊ သေချာတယ်၊ ဒီမှာ သူ
လုပ်ငန်းကို စနေပြီ*

ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် ဒေါသသံပါလာသည်။

အီဝေလီဆိုတာ ဘာလဲ မစ္စကမက္ကဖိုင်က နားမလည်။

ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံးများသည် မစ္စကမက္ကဖိုင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။
သူ့အသံကား တုန်ယင်နေပြီ။

*ဟိုနီလူလူရဲ့ မကောင်းတဲ့ ရပ်ကွက်ပေါ့၊ မီးနီဒေသပေါ့၊ တို့ယဉ်ကျေးမှု
မှာ အမည်းကွက် တစ်ကွက်ပဲ*

အီဝေလီသည် ဟိုနီလူလူမြို့တော်၏ အစွန်၌ တည်ရှိသော ရပ်ကွက်တစ်ခု
ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်မှတက်၍ လမ်းမကြီးကိုရှောင်ကာ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း
သွားလျှင် ခနော်ခနဲ တံတားတစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် လူသူမရှိသည့် လမ်းတစ်ခု
သို့ ရောက်မည်။ သည်က ကျော်လျှင် မီးရောင်များ တလက်လက်နှင့် စည်ကား
နေသည့် ရပ်ကွက်လေးကို မြင်ရမည်။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးရောင်

များ ထိန်ဦးနေသည့် ကပ္ပရုံလေးများ အစီအရီ ရှိသည်။ စန္ဒရားသံ ဆူညံနေသည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ ဆေးလိပ်ဆိုင်တို့လည်း ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူးကြဲနေသည် ထင်ရသည်။ သည်ကမှ ဘယ်ဘက်ညာဘက် ကြိုက်ရာ လမ်းကျဉ်းကလေးများကို ဝင်နိုင်သည်။ တွေ့ပါပြီ မီးနီရပ်ကွက်။ အချစ်ကို လိုချင်သလား။ ရှာစရာမလို၊ သည်နေရာတွင် လူမျိုးစုံ တွေ့ရမည်။ အမေရိကန်များ၊ ရေတပ်သားများ၊ ကြည်းတပ်သားများ၊ လူဖြူလူမည်း မျိုးစုံ။ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ဟာဝေယံ၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ စုံပါ။ မီးနီမယ်တို့သည် လမ်းသလားနေကြသည့် အစ်ကို ကာလသားတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ စာဖတ်နေသည်။ ဇာထိုးနေသည်။ ဝယ်သူ ရောင်းသူတို့ စကားမဆိုကြ။ စကားမပြောရဟု အချုပ်အချယ် ခံနေကြရသလိုပင်။ အလိုရမ္မက်သည်ပင် ချုပ်တည်းထားရသဖြင့် ဆွေးမြည့်နေသယောင်ယောင်။

“အဲဒီရပ်ကွက်ဟာ ပစဖိတ်ဒေသရဲ့ အမည်းကွက်ကြီး တစ်ကွက်ပဲ။ သာသနာ ပြုတွေက ဒီရပ်ကွက်ကို ဖျက်ပစ်ဖို့ အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ ဆူကြ ပူကြတာကြာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဟိုနီလူလူ သတင်းစာတွေကပါ ရေးသားလာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်က မွှေနှောက်ဖို့ ငြင်းတယ်၊ သူတို့ အကြောင်းပြချက်ကို ကြည့်ပါဦး၊ မကောင်းမှု ဆိုတာ ကင်းနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူတို့ကို ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ခုအဖြစ် စုစည်းထားပြီး ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲဖို့ လိုတာပဲတဲ့။ အမှန်က ပုလိပ်ကို ဆို့ထားကြတယ်၊ ပုလိပ်ကို ကပ္ပရုံက ပိုက်ဆံပေးတယ်။ လူမိုက်တွေ၊ မိန်းမထိန်း တွေက ပိုက်ဆံပေးတယ်၊ မိန်းမပျက်တွေ ကိုယ်တိုင်က ဆို့ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးကြရတယ်”

မက္ကဖိုင်က “ဟုတ်တယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက ဟိုနီလူလူ သတင်းစာ တစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောဆိုက်တဲ့နေ့မှာပဲ အီဝေလီ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို တရားရုံးမှာ တင်ပြီး ဖြေရှင်းလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒီမိန်းမကို ဘယ်လို မိန်းမစားဆိုတာ ချက်ချင်း သိဖို့ ကောင်းတယ်”

“ရှင်ပြောလို့ ကျွန်မလည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုနီလူလူက ထွက်ခါနီးလေးမှာပဲ ကပ်ပြီး သင်္ဘောပေါ် ရောက်လာတာရှင်၊ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတယ်” မစ္စက်မက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့များ ဒီကို ဘာလို့ သူ လာရဲရတလဲ၊ သူ့ကို အလာမခံနိုင်ဘူး”

ဒေဗီဆန်သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာလာသည်။ ဒေါသသံ ပါလာသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံခါးဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ၊ သူ့ကို တားရမှာပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်ကို မကောင်းတဲ့အိမ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

မိန်းမသားများ နားဝင်သက်သာစေမည့် စကားလုံးကို သူရွေးနေသည်။

သူ့ မျက်လုံးသည် အရောင်လက်နေသည်။ စိတ်ထိခိုက်လာပြီဖြစ်ရာ သူ့မျက်နှာမှာ ခါတိုင်း ထက် ပို၍ ညှိုးငယ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။

“အောက်ထပ်မှာ ယောက်ျားသံက သုံးလေးယောက်ဗျ၊ ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း တစ္ဆေထိုး ဝင်သွားလို့ ဖြစ်မတဲ့လား”မက္ကဖိုင်က သတိပေးသည်။

ဒေဗီဆန်သည် သူ့ကို အမှုမထားတော့။ တံခါးကို ဆောင့်တွန်းကာ ဆင်းသွား သည်။

“ရှင် ဒေဗီဆန်အကြောင်း မသိဘူးနော်၊ သူ့တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက် ရတော့မယ်ဆိုရင် ဘေးအန္တရာယ်သော ဘာသော ရှောင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို တားလို့ မရတော့ဘူး” မစ္စကဒေဗီဆန်က ဝင်ပြောသည်။

သူလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်ကာ အောက်ထပ်၌ ဘာများ ဖြစ်လေမည်လဲဟု နားစွင့်နေသည်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးရောင်သန်းလာသည်။ လှေကားပေါ် တဒေါက်ဒေါက်နင်း၍ ဆင်း သွားသည့် အသံ၊ တံခါးဖွင့်သံတို့ကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ သီချင်းသံကား ရပ်သွားသည်။ သို့သော် ဓာတ်စက်သံကိုကား ဆက်၍ ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ဒေဗီဆန်၏ အသံ။ တစ်ဖန် လေးလေးလံလံ တစ်စုံတစ်ခု ဂုန်းခနဲကျသံ။ ဓာတ် စက်သံ ရပ်သွားပြီ။ ဧကန္တ ဓာတ်စက်ကို ဒေဗီဆန် တွန်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ တစ်ဖန် ဒေဗီဆန်၏ အသံ။ စကားလုံးများကိုကား မကွဲပြား။ ထို့နောက် မစ္စ သွပ်မဆန်၏ စူးရှလှသည့် အော်ဟစ်သံ။ သူနှင့်အတူ သူ့စဉ်သည်များ၏ သံကုန် ဟစ်သံ၊ ဆဲဆိုသံတို့ ဆူညံသွားသည်။ မစ္စကဒေဗီဆန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ မက္ကဖိုင်သည် မစ္စကဒေဗီဆန်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာ လွဲကာ သူမိန်းမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်သို့ လိုက်မသွားချင်။ သို့သော် သူတို့ကများ လိုက်သွားစေချင်သလား။ ထိုစဉ်တွင် အောက်ထပ်မှ ထွေးလုံးရစ်ပတ်

ရွှေပဇ္ဇနိ

သတ်ပုတ်သည့်အသံများ ကြားရသည်။ ဒေဗီဆန်ကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကြဟန် တူသည်။ ဂုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသည်။ ခဏမျှ ငြိမ်သွားပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ ဟုတ် သည်။ ဒေဗီဆန် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင် သွားသည်။

‘ကျွန်မ လိုက်သွားဦးမယ်’ သူမိန်းမ၏ ခွင့်တောင်းသံ။

‘ကျွန်မတို့ အကူအညီလိုရင် ခေါ်လိုက်နော်’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က ပြောသည်။

‘အနာတရတော့ မဖြစ်ခဲ့ဘူးနဲ့ တူတာပဲ’

‘ကွာ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ ဝင်ချင်ရသလဲ မသိဘူး’ မက္ကဖိုင် ညည်းတွား လိုက်သည်။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နှစ်မိနစ်မျှ စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေကြသည်။ သို့သော် အောက်ထပ်မှ ဓာတ်စက်သံ၊ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူညံလာသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ အော်သံဟစ်သံ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ် သီချင်းသံများလည်း ကြားလာရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စက်ဒေဗီဆန်သည် နွမ်းနယ်နေသည်။ မျက်နှာလည်း ညှိုးနေသည်။ ခေါင်းကိုက်လို့ပါဟု ဆိုသည်။ မျက်နှာမှာ အတော်လေးပင် အိုစာ သွားသည်။ သူ့ယောက်ျားသည် တစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှ မအိပ်။ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မနက်ငါးနာရီတွင် အိပ်ရာထဲမှထကာ ထွက်သွားသည်ဟု ပြောပြသည်။ မနေ့ကမူ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ သူ့ ယောက်ျားမျက်နှာကို ဘီယာနှင့် ပက်လွှတ်လိုက်ကြသည်ဟု ပြောပြသည်။ အောက် ထပ်က မိန်းမအကြောင်း ပြောသည့်အခါ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံးတစ်စုံသည် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

‘မစ္စတာဒေဗီဆန်ကို စော်ကားလိုက်တာ တစ်နေ့ သူ နောင်တရမယ်။ မစ္စတာဒေဗီဆန်မှာ သည်းခံနိုင်တဲ့ နှလုံးသားရှိတယ်။ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို သူက နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုစရိုက်မှုကိုတော့ သူ ချမ်းသာ မပေးတတ်ဘူး။ သူ့ဘက်က မှန်တယ်ထင်လာပြီဆိုရင်တော့ သူ့ဒေါသဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်’

‘ဘာလို့လဲ၊ သူ ဘာလုပ်မလဲ’

‘သူ ဘာလုပ်မလဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ ကတ်တီး ကတ်ဖဲ့ မလုပ်ရဲတာ အမှန်ပဲ’

ထိုစကားကြောင့် မစ္စက်မက္ကဖိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုစကား အသွား အလာတွင် စောင့်ကြည့်နေပါ။ အကြောင်းသိလိမ့်မပေါ့ ဟူသော အောင်နိုင်သံပါ သည်။ ထိုနေ့ မနက်ခင်းတွင် သူတို့ မိန်းမသားနှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်ရန် လှေကားမှ ဆင်းလာကြသည်။ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အခန်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ မစ္စ သွမ်မဆန်၏ ခါးမှ အဝတ်သည် ညစ်ထည်းထည်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ကြော် ချက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘မင်္ဂလာနံနက်ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ခုမနက် မစ္စတာဒေဗီဆန် အတော်လေး အခြေအနေ ကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား’ မစ္စသွမ်မဆန်၏ အသံ။

‘ဘာ ညည်းက ငါ့ကိုများ စကားပြောရဲသေးတယ်၊ ညည်း ညည်း ငါ့ကို များ ထပ်ပြီး စော်ကားရင်တော့လား’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ပြန်၍အော်သည်။

‘အိုး၊ ဒေဗီဆန်ကို ကျွန်မဆီ လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သူနဲ့ ဖက်ပြီး ပြောမနေနဲ့’ မစ္စက်မက္ကဖိုင်က တိုးတိုးသတိပေးလိုက် သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား အမြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မိန်းမကိုက၊ ဒီကောင်မ တော်တော့ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ ကောင်မ’

သူ့အသံသည် ဒေါသကြောင့် တုန်နေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အသံပင် မထွက်တော့ဘဲ ဒေါသထဲတွင် နစ်မြေ့သွားသည်။

အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ ကမ်းစပ်၌ လျှောက်နေသော မစ္စသွမ်မဆန် ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အလှအပ အမွမ်းအမံအားလုံး သူ့ကိုယ်၌ ခြယ်မှုန်းထား သည်။ ဦးထုပ်ဖြူကြီးထိပ်တွင် ပန်းများ ပန်ထားသေးသည်။ သူတို့ကို မြင်သည့်အခါ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သေးသည်။ သူတို့ မျက်နှာထား တင်းမာနေသည် ကို ဂရုပြုမိသည့် အနီးအပါးရှိ အမေရိကန် ရေတပ်သားများသည် ပြုံးကြသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိုးလွှတ်ရုံသာရှိသည်။

‘ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်နဲ့ မတန်လိုက်တာ’ မစ္စက်ဒေဗီဆန် မလိုတမာ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ ထမင်းစားခါနီးလောက်မှ ဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။ အဝတ်များ

ရွှေပဇ္ဇနိ

စိုရွှေနေသည်ကို မလဲ။ စားပွဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်သော်လည်း စကားမပြော။ အစာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစား။ အပြင်ဘက်တွင် ရွာနေသော မိုးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆေဒီနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း သူ့မိန်းမက ပြောသည်ကိုပင် ဘာမျှပြန်၍ မပြော။ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့မိန်းမပြောသည့် စကားကို သူ ကြားသည်မှာကား သေချာသည်။

‘ဒီမိန်းမကို ဒီအိမ်က နှင်ထုတ်ခိုင်းဖို့ ဟွန်းကို ပြောပေါ့၊ ကျွန်မတို့ကို ဆက်ပြီး စော်ကားနေဦးမယ်’

‘ဒီမှာတော့ သူ့အဖို့ တခြား သွားနေစရာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ’ မက္ကဖိုင်က ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်းသားတွေနဲ့ နေနိုင်တာပေါ့’

‘ဒီလိုရာသီမျိုးနဲ့ ကျွန်းသားတွေရဲ့ တဲငယ်လေးတွေမှာ ဘယ်လုံခြုံမလဲ ဗျာ’

‘သူတို့လို တဲတစ်မျိုးမှာ ကျွန်တော် တစ်နှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးပါတယ်’
သည်အခါတွင်မှ ဒေဗီဆန် စကားစ၍ ပြောသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဟွန်းထံမှ ငှက်ပျောကြော် ပို့ခိုင်းလိုက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဒေဗီဆန် က သူ့အား -

‘မစ္စသွမ်မဆန်နဲ့ ဘယ်အချိန် တွေ့နိုင်မလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ’ ဟု ခိုင်း လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားသည်။

‘ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ အဲလဖရက်’ သူ့မိန်းမက မေးသည်။

‘သူနဲ့တွေ့ဖို့ဟာ ငါ့မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်၊ သူ့ကို အချိန်ပေးချင်သေးတယ်၊ ပြီးမှ ငါ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်မယ်’

‘သူ့အကြောင်း ရှင် မသိဘူးနော်၊ ရှင့်ကို ထပ်ပြီး စော်ကားနေဦးမယ်’

‘အိုကွယ် စော်ကားပါစေ၊ ငါ့မျက်ခွက်ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးဦးမလား၊ သူ့မှာ မကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုးတစ်ခု ကပ်နေတာကွယံ၊ သူ့ကို ငါ ကယ်တင်ရမယ်’
မစ္စကဒေဗီဆန်၏ နားထဲ၌ကား မိန်းမပျက်၏ မထီမဲ့မြင် ရယ်သံကိုသာ ကြားယောင်နေမိသည်။

‘ဒီမိန်းမက ပြုပြင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးရှင့်’

‘ဘုရားသခင် ကရုဏာတော် ရှိပါသေးတယ်ကွယ်’ ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံး

များသည် အရည်လဲ့လာသည်။ သူ့အသံသည်လည်း သာယာညင်းပျောင်း ဖြစ်လာသည်။ ‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ကရုဏာတော်ဟာ လူမရွေးပါဘူး၊ ဒုစရိုက်ပြုတဲ့သူရဲ့ ဒုစရိုက်တွေဟာ ငရဲရဲ့ ဟိုဘက် လွန်နေပေစေ၊ တို့ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ သူတို့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်’

စောစောက တက်လာသည့် မိန်းကလေးသည် ဆေဒီသွမ်မဆန်ထံမှ ပြန်ကြား ချက်ကို လာ၍ သတင်းပို့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တဲ့၊ ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်ဟာ သူ့ဆီကို အလုပ်အချိန်မှ အပ အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်တဲ့’

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ မက္ကဖိုင်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မပြုံးမိအောင် မျက်နှာထား ပြင်လိုက်သည်။ ဆေဒီ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပုံမှာ ပြုံးစရာပင် ကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော် သူ့သဘောထားကို သူ့မိန်းမ ကြိုက်မည်မဟုတ်။

သူတို့သည် ထမင်းကို ဆက်၍ စားနေကြရသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြောကြတော့။ ပြီးလျှင် မိန်းမသားနှစ်ယောက် လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ရန် ထသွားသည်။ မစွက်မက္ကဖိုင်ကား ထိုးလက်စ သိုးမွေးလည်ပတ်ကို ဆက်၍ ထိုးနေသည်။ မက္ကဖိုင်သည် ဆေးတံကို မီးညှိလိုက်သည်။ ဒေဗီဆန်သည် စားပွဲ၌ တည်တည်ကြီး ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးက စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း စိတ်ကား ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။ နောက်ဆုံးတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် အောက်ထပ်မှ တံခါးခေါက်သံ။ ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟူသော ဆေဒီ၏ အသံတို့ကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီအခန်းသို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ရှိသွားပြီ။ မက္ကဖိုင်ကား မစနိုင်အောင် အငြိုးတကြီး ရွာချနေသော မိုးကိုသာ ကြည့်နေသည်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် ရွာသည့်မိုး။ အင်္ဂလန်မှာလို တစ်မုံစိမုံ မရွာ။ အသနား အညှာတာကင်းသည့်မိုး ဖြစ်နေပါကလား။ ချောင်းပေါက်အောင်ပင် တဝေါဝေါ သွန်ချသည့်မိုး ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ။ ကမ္ဘာဦးတွင် ရွာသည့် ကမ္ဘာဖျက်မိုးဆိုသည်မှာ သည်လိုမိုးမျိုးပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု သူ ထင်လာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ မြေပြင်တစ်ပြင်လုံး ရေလွှမ်းအောင် သွန်ချလိုက်သည့် မိုးနှင့် တူနေသည်ဟုလည်း ထင်လာသည်။ သွပ်မိုးပေါ်တွင် ရွာချသည့် တဖြောင်း

ဖြောင်း မြည်သံသည် နားခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ကြာသော် မိုးသံကြောင့် ရူးချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ စဲတော့မည့်ပုံ မပေါ်လျှင် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်ကာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သည်မိုးကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေချည့်နဲ့လာသည်။ သူ့ကို မိုးက စိုးမိုးထားသည်။ မိုးမင်းက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဒေဗီဆန်သည် ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာသဖြင့် မက္ကဖိုင် ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ နည်းတူ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ပြိုင်တူ ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို ရှိသမျှ အခွင့်အလမ်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နောင်တရဖို့လည်း တိုက်တွန်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီမိန်းမဟာ မိန်းမဆိုးပဲ’ သူ့မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေသည်။

‘အခုတော့ ငွေချေးစားတဲ့ လူတွေကို ယေရှုသခင်က ကျာပွတ်နဲ့ ဆုံးမ လွှတ်သလို ဆုံးမဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

ဒေဗီဆန်သည် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ မျက်နှာထားကား တင်းမာနေသည်။ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသဖြင့် မျက်ခုံးထူထူ ကြီးသည် ပို၍ ထင်းလာသည်။

‘ကျုပ်လက်က လွတ်အောင် ပြေးနိုင် ပြေးပေတော့’
ထိုသို့ပြောကာ ချက်ချင်းပင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

‘နေပါဦး၊ သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ’
မစွက်မက္ကဖိုင်ကက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေ တဲ့ အခါမှာ သူ့ကို ကျွန်မ ဘာမှ မေးမနေတော့ဘူး’

ညှပ်မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ရင်း မစွက်ဒေဗီဆန်က ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချသည်။

‘ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ’

မက္ကဖိုင်သည် ဟွန်းမှတစ်ဆင့် ဒေဗီဆန် ဘာလုပ်သည်ကို သိပြီး ဖြစ် သည်။ ဟွန်းက သူ့ကို အပေါက်ဝ၌ ဤသို့ ပြောသည်။

‘ခင်ကြီးဒေဗီဆန်က ဒီမိန်းမကို အိမ်ခန်းငှားရမလားလို့ ကျွန်တော့်ကို ဆိုတယ်၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ခင်ဗျာ၊ အခန်းငှားရင် ပိုက်ဆံပေး

နိုင် မပေးနိုင် သိဖို့ပဲ။ အခု ဒီမိန်းမက တစ်ပတ်အတွက် အခန်းခ ပေးထားတယ်”
မက္ကဖိုင်သည် စကားမကျွံမိစေရန် မနည်း သတိထား ပြောရသည်။

“ဒါတော့ဗျာ၊ ပြီးပြီးသားတွေပဲ။ အိမ်က ခင်ဗျားအိမ် မဟုတ်လား၊
ကျွန်တော် တို့ကို ငှားတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟွန်းသည် ထိုစကားကြောင့် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“နေပါဦး၊ သူက ဒီမိန်းမကို မောင်းထုတ်ဖို့ ပြောသလား”

“ဒီလိုတော့ မပြောဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် တော်ပြီတဲ့၊ ဒါနဲ့
ဒီမိန်းမဆီကို ဧည့်သည် မလာစေရပါဘူးလို့ ကတိပေးလိုက်ရတယ်၊ ခုပဲ ဒီအကြောင်း
သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတော့ မစ္စသွမ်မဆန်က ဘာပြောသလဲ”

“အို ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်လွှတ်တာပေါ့”

“သူ သွားမှာပါဗျာ၊ ဧည့်သည် လက်မခံရရင် သူ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ သူ့ကို အခု ဘယ်သူကမှ လက်မခံရဲတော့ဘူး။ သူ
အရေးအခင်းထဲ သာသနာပြုတွေ ဝင်နေပြီဆိုတာ အားလုံး သိနေကြပြီ”

မက္ကဖိုင်သည် မစနိုင်သော မိုးကိုသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ညပိုင်းတွင် ဧည့်ခန်း၌ ဆုံမိကြသည့်အခါ ဒေဗီဆန်က သူ၏ ကောလိပ်
ကျောင်းသားဘဝကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။ အောက်ထပ်တွင် ငြိမ်သက်နေသည်။
ခဏကြာလျှင် ဓာတ်စက်သံ ကြားရသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့
နေသည်မို့ တမင်သက်သက် ဖွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ တေးသံကား
လွမ်းစရာ ကောင်းသည်။ အဖော်ကင်းနေသဖြင့် ဖေးကူလှည့်ပါဟု ခေါ်သယောင်
ယောင်။ ဒေဗီဆန်ကား ဓာတ်စက်သံကို ဂရုမစိုက်။ သူ့အကြောင်းကိုသာ ဆက်၍
ပြောနေသည်။ ဓာတ်စက်သံသည် ဆက်၍ ဆက်၍ ပေါ်လာသည်။ ည၏ တိတ်ဆိတ်
ခြင်းက သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေဟန် တူသည်။ ဟုတ်သည်။ အသက်ရှူလို့ မရ။
စပ်ပူ စပ်လောင် ရာသီဥတု ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည့်တိုင်
မက္ကဖိုင်တို့ လင်မယားမှာ အိပ်၍မရ။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်တွင် တဝီဝီ အော်နေ
ကြသည့် ခြင်သံကို နားထောင်ကာ မျက်လုံးကျယ်နေကြသည်။

“ဟော ဘာသလဲ” မစ္စကမက္ကဖိုင်၏ အသံတိုးတိုး။

သစ်သားထရုံ ဟိုဘက်မှ ဒေဗီဆန်၏အသံကို ကြားရသည်။ ဒေဗီဆန်

ရွှေပဇ္ဇနိ

သည် ဆေဒီသွမ်မဆန်အတွက် စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားသခင်ထံ ရှိခိုးဆုတောင်းနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလေးရက် ရှိလာသည်။ လမ်းတွင် ဆေဒီနှင့်တွေ့သည့် အခါ ယခင်ကလို အားတက်သရော နှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုး မတွေ့ရ။ သူတို့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားသည်။ ဆေဒီသည် တခြား အိမ်ခန်းလွတ်ရှာသည်။ သို့သော် မတွေ့ဟု ဟွန်းထံမှ သတင်းစကား ကြားရသည်။ ညဘက်တွင် ဓာတ်စက်ဖွင့်သံကိုသာ မပြတ် ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ဟန်ဆောင်နေရသည်မှာ သိသာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့၌ သီချင်းသံကြားရသည့်အခါ ဒေဗီဆန်က ဟွန်းမှတစ်ဆင့် ဓာတ်စက်မဖွင့်ရန် တားမြစ်လိုက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့သည် ဘုရားသခင်၏ နေ့ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ထိုအခါ ဓာတ်စက်သံမကြားရတော့။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်နေသည်။ သွပ်မိုးထက်သို့ ကျလာသော မိုးပေါက်သံသာ ကြီးစိုးနေသည်။

‘သူခေါင်းထဲ နည်းနည်း ရှုပ်လာပြီနဲ့ တူတယ်ဗျ။ မစ္စတာ ဒေဗီဆန်ရဲ့ သဘောကို သူ နားမလည်နိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ အခုတော့ နည်းနည်း ရှုပ်လာသလိုလိုပဲ’ ဤစကားကို နောက်တစ်နေ့တွင် ဟွန်းထံမှ မက္ကဖိုင် ကြားရသည်။

ထိုစကား မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်။ ထို့နေ့ မနက်တွင် ဆေဒီကို တွေ့သည့်အခါ တက်တက်ကြွကြွ အမူအရာမျိုး မရှိတော့။ ဆေဒီမျက်နှာတွင် ချောက်ချားနေသည့် အရိပ်အယောင်တို့ ယှက်သန်းနေသည်။

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန် ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ၊ ခင်ဗျားလည်း မသိဘူး ထင်ပါရဲ့’ မက္ကဖိုင်ကို ဟွန်းက သွေးတိုးစမ်းကြည့်သည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး’

တကယ်ပင် မက္ကဖိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေဗီဆန် ဘာများ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသည်ကို မသိ။ တစ်ခုတော့ သူ့စိတ်တွင် ထင်နေသည်။ ယင်းမှာ ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီကို အမိဖမ်းရန် အကွက်ဆင်နေသည်။ အကွက်မိလျှင် ချက်ခနဲ တွယ်လိုက်မည်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်က တစ်ဆင့် ဆေဒီကို ပြောခိုင်းတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒါကတော့ သူ့ကို အလိုရှိရင် အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်းပါတဲ့’

‘ဒီတော့ အမျိုးသမီးက ဘာပြန်ပြောသလဲ’

‘ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မတားပါဘူး၊ အမျိုးသမီးကတော့ ငိုတော့မလို့ပဲ ခင်ဗျ’

‘အေးဗျာ၊ ဒီမိန်းမကတော့ တစ်ယောက်တည်း ချောက်ချားနေမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီမိုးကလည်းဗျာ စဲမစနိုင်ဘူး၊ ဒီလို ရွာနေပုံနဲ့တော့ စိတ်ညစ်စရာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒေသမှာ ဒီလိုပဲ ရွာနေတော့တာပဲလား’

‘အခုလို မိုးရာသီမှာတော့ မှန်မှန် ရွာနေတာပဲ၊ တစ်နှစ်မှာ မိုးရေချိန် လက်မ သုံးရာ ရွာတယ်။ ပင်လယ်အော် အနေအထားကို ကြည့်ပါလား၊ ပစိဖိတ် ဒေသတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ မိုးကို ဖိတ်ခေါ်နေတာဗျ’

‘အကျိုးနည်း အနေအထားပါလားဗျ’

မက္ကဖိုင်သည် ခြင်ပိန်များကို ကုတ်နေသည်။ သူ့စိတ်မှာ လက်တစ်ဆစ် သာ ရှိတော့သည်။ မိုးတိတ်ပြန်တော့လည်း အပူရှိန်က လွန်ကဲလာသည်။ အိမ်ထဲ တွင် ပြုတ်ထားသလို ခံစားရသည်။ ရေနွေးပေါင်းအိုးကြီးထဲ ရောက်နေသလား ထင်ရသည်။ အသက်ရှူမှားမတတ်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ရာသီကြမ်း၊ ဒေသကြမ်း များတွင် ရောက်နေသည် ထင်လာသည်။ ကျွန်းသားတွေ ကြည့်ပါဦး။ ဆေး မင်ကြောင်ထိုးသူက ထိုး၊ ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးသူက ဆိုးနှင့် တကယ် အရိုင်းအစိုင်း တွေပါပဲ။ နောက်က လိုက်လာလျှင်ပင် အသည်းယားကာ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုများ ရန်မူလေမလား စိုးရိမ်မိသည်။ အလစ်တွင် နောက်ကျော ကို ဓားနှင့် ထိုးလေမလား။ သူတို့မျက်လုံး ကြောင်ကြောင်ကိုက ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။ စိတ်ရှူးဖောက်ချင် ဖောက်မည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်ဟု ထင်လာ သည်။ အီဂျစ်ဘုရားကျောင်း နံရံပေါ်တွင် ဆေးခြယ်ထားသည့် ရှေးဟောင်းအီဂျစ် များနှင့် တူသလိုလို။

ဒေဗီဆန်သည် အိမ်သို့ပြန်လာလိုက်၊ အိမ်မှ ထွက်သွားလိုက် ယောက် ခတ်နေသည်။ သူ ဘာလုပ်နေသည်ကို မက္ကဖိုင်လင်မယား မသိ။ ဘုရင်ခံ ဆီသို့ နေ့တိုင်းသွားတွေ့သည် ဟူ၍ကား ဟွန်းက ပြောသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ဘုရင်ခံအကြောင်း ဒေဗီဆန်ထံမှ အရိပ်အမြွက် ကြားရသည်။

‘သူ့ကြည့်ရတာ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တော့မယ့် ပုံမျိုးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် အရေးကျတော့ အလကားပဲ’

‘ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် သူလုပ်မပေးဘူး ဆိုချင်တာလား’ မက္ကဖိုင်က ရယ်ကာ

ရွှေပဇ္ဇနိ

မောကာ မေးသည်။

ဒေဝီဆန်က မပြုံး။

“ကျုပ်သဘောကတော့ မှန်တာ လုပ်စေချင်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို မှန်တာ လုပ်ဖို့ သွေးဆောင်နေဖို့ လိုမယ်တောင် မထင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မှန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကလည်း အယူအဆအမျိုးမျိုး ကွဲနိုင်သေးတာကိုးဗျ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က အနာဟာ ပုပ်ဆွေးနေပြီ၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ လိုက်နေပြီ ဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ အဲဒီခြေထောက်ကို ဖြတ်မပစ်နိုင်ဘူးတဲ့ လား၊ ဖြတ်မပေးတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြည့်နေနိုင်မတဲ့လား”

“ရိုးတွင်းခြင်ဆီ လိုက်နေပြီဆိုတာကတော့ မျက်မြင်ကိစ္စကိုး ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် မကောင်းမှုကတော့ရော”

ဒေဝီဆန် ခြေပုန်းခုတ်နေသည့် ကိစ္စသည် မကြာမီ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် နေ့လယ်စာစားပြီး လေးယောက်သား လူစုမကွဲသေးဘဲ ထိုင်နေကြစဉ် အခန်းတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီးနောက် မစ္စဆေဒီသွမ်မဆန် ဘွားခနဲ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခန်းထဲ ရောက်လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ပြီးနောက် ဒေဝီဆန်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသည်။

“ရှင် အင်မတန် သိမ်ဖျင်းတဲ့ လူယုတ်မာပဲ၊ ကျွန်မအကြောင်း ဘုရင်ခံဆီ ကို ဘာတွေ သွားပြောသလဲ”

ဆေဒီသည် ဒေါသကြောင့် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ဒေဝီဆန်က ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါလား မစ္စသွမ်မဆန်၊ ကျုပ် မင်းကို ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်သေးတယ်”

“ရှင်၊ ရှင်...လူယုတ်မာပဲ”

ဆေဒီပါးစပ်မှ ရင့်သီးသည့် စကားလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဒေဝီဆန်ကား ဆေဒီကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပဲဆဲဆဲ ကျုပ် မမှုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ သတိပေးချင်တယ်”

ဆေဒီသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။
မျက်နှာ ကြီးတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲကာ ထူအန်းလာသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”မက္ကဖိုင်က ဝင်၍ မေးသည်။

“ခုလေးပဲ လူတစ်ယောက် လာပြီးပြောတယ်၊ နောက်ဆိုက်မယ့် သဘော
နဲ့ ကျွန်မ လိုက်ရမယ်တဲ့”

ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာကား နုကမ္မတိ။

“အခြေအနေအရ ဆိုရင်တော့ မင်းကို ဒီမှာ ဆက်ပြီး နေခွင့်ပေးဖို့ ဘုရင်ခံ
အဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ သိပ်မျှော်လင့်မနေနဲ့”

“ဒါ ရှင့်လက်ချက်ပဲ၊ ကျွန်မကို လိမ်လို့မရဘူး၊ ရှင်လုပ်တာပဲ” ဆေဒီ
သည် အသံကုန်ဟစ်သည်။

“ကျွန်မကို ဘာလို့ နှောင့်ယှက်ရတာလဲ၊ ရှင့်ကို ဘာများ ဒုက္ခပေးလို့
လဲ”

“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ရင်တောင် မင်းကို နှင်တဲ့အထဲမှာ ကျုပ် နောက်ဆုံးလူ
ဖြစ်မှာပါပဲ”

ဆေဒီသည် ဒေါသကြောင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်သည်။
ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ အားလုံး
စကားမပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

“အင်း ဘုရင်ခံက ဒီကိစ္စကို အရေးယူ ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာ သိရတော့
မှ စိတ်အေးရတယ်။ ဒီလူက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊
အင်မတန် စိတ်ပျော့တဲ့လူ။ သူပြောတာက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေဒီ ဒီမှာ နှစ်
ပတ်လောက် နေမှာပဲ။ ပြီးတော့ အေပီယာကို သွားမယ်။ အေပီယာရောက်ရင် သူ
နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး၊ အေပီယာဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နက်တဲ့”

ဒေဗီဆန်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလာပြီး အခန်းထဲတွင် လျှောက်နေ
သည်။

“တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေ ဒီလိုပဲ တာဝန်ရှောင်ကြတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သူတို့
မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားရင် ပြီးရော၊ မကောင်းမှုဆိုတာဟာ သူတို့ မျက်ကွယ်
မှာဆိုရင် မဆိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီမိန်းမ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေတာကို
က မကောင်းဘူး၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာရှိရှိ မကောင်းဘူး၊ သူ

ရွှေပဇ္ဇနိ

အကျင့်က ကောင်းမှ မကောင်းပဲကိုး။ ဒီတော့ ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် ငါ့ဆီက လွတ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပိုက်လို့ မရဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘုရင်ခံကို ရှင်းရှင်းပြောရတော့တာပဲ’

ဒေဝီဆန်သည် အံ့ကြိတ်ထားသည်။ မေးရိုးများ ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် ဆုံးခန်းတိုင် ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟူသော အမူအရာပေါ်နေသည်။

‘ဘယ်လိုပြောသလဲ’

‘ကျုပ်တို့ သာသနာပြုအဖွဲ့ဆိုတာက ဝါရှင်တန်မှာလည်း ဩဇာထက် ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ဘုရင်ခံကို ပြောရတာပေါ့။ ခင်ဗျား အုပ်ချုပ်ပုံ အုပ်ချုပ် နည်း မဟန်ရင်၊ အတိုင်အတောရှိခဲ့ရင် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဆေဒီ ဘယ်တော့လောက် သွားရမလဲ’

‘ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သွားမယ့် သင်္ဘောတစ်စီး ဆစ်ဒနီက ထွက်လာနေပြီ လေ၊ အင်္ဂါနေ့ဆို ရောက်မှာပဲ၊ အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ သူ လိုက်ရလိမ့်မယ်’

ငါးရက်သာ လိုတော့သည်။

မက္ကဖိုင်သည် အအားမနေ။ ဆေးရုံသို့ သွားကာ ကူနေသည်။ နောက် တစ်နေ့ ဆေးရုံမှအပြန် ဟွန်းက သူ့ကို အိမ်ဝမှ ဆီး၍ထားသည်။

‘ခဏလေး ဒေါက်တာ၊ မစ္စသွမ်မဆန် နေမကောင်းလို့ ဝင်ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ’

‘ကြည့်တာပေါ့ဗျာ’

ဆေဒီသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ကြည့်နေသည်။ ခါတိုင်း ဝတ်နေကျ ဂါဝန်အဖြူ၊ ခါတိုင်း ဆောင်းနေကျ ယန်းတဝေနှင့် ဦးထုပ်။ သည်အဆင်အပြင်နှင့် တွေ့ရသည်။ ပေါင်ဒါ ဖို့ထားသော အသားမှာ ဝါတာတာ ညစ်ထည်းထည်း။ မျက်လုံးအကြည့်မှာလည်း လေးလံထုံထိုင်းသည့် အကြည့်။

‘နေမကောင်းဘူးဆို’

‘အို...ရှင်၊ တကယ် နေမကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို တွေ့ချင် လို့ နေမကောင်းဘူး ပြောလိုက်တာပါ။ စစ္စကိုမြို့ကို သွားမယ့် သင်္ဘောနဲ့ ကျွန်မ လိုက်ရမယ်တဲ့’

ဆေဒီ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်နေသည်။ လက်ကို

ဆုပ်လိုက် ဖြန့်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့စိတ်မှာ ငြိမ်ဟန်မတူ။

‘ဟုတ်ကဲ့’

တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက် ဆေဒီဆက်၍ ပြောသည်။

‘အခုနေ့ စစ္စကိုသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးရှင်၊ မနေ့က ဘုရင်ခံဆီ သွား
တွေ့တယ်၊ တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး၊ သူ့အတွင်းဝန်နဲ့သာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အတွင်းဝန်
ကတော့ စစ္စကိုသင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ခံနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်
လား။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့မနက်သွားပြီး စောင့်တယ်၊ သူထွက်လာတုန်း အခန့်သင့်ပဲ
တွေ့ရတယ်၊ တွေ့တော့ ပြောဆိုတာပေါ့၊ သူကတော့ ကျွန်မကို စကားပြောချင်ဟန်
မတူဘူး၊ နောက်ဆုံး သူပြောတာက နောက်အပတ် ဆစ်ဒနီသွားဖို့ သင်္ဘောစောင့်
နေမယ်ဆိုရင် သူ ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်
သဘောတူမှ ဖြစ်မယ်တဲ့’

ဆေဒီသည် မက္ကဖိုင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသည်။

‘အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာများ တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မပြော
တတ်တော့ဘူး’

‘ဒီလိုလေ၊ ရှင်က သူ့ကို ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက် နေဖို့ပါပဲ၊ ပြီးရင် ကျွန်မ ဆစ်ဒနီကို သွားမယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာ
နေရမယ်ဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးရှင်၊ အေးအေးဆေးဆေး နေမှာပါ။ ကျိန်ဆိုရင်
ကျိန်ပါ့မယ်၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို မထွက်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော် မေးကြည့်ဦးမယ်လေ’

‘သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အင်္ဂါနေ့ သင်္ဘောနဲ့ စစ္စကို လိုက်သွားဖို့
ပြောမှာပဲ၊ သွားဖို့သာ ပြင်ပေတော့’ ဟွန်းက ကြားဝင်ပြောသည်။

‘ဆစ်ဒနီမှာဆိုရင် ကျွန်မ အလုပ်ရှာရတာ လွယ်မယ်၊ ဒါလောက်လေးတော့
ခွင့်ပြုဖို့ကောင်းပါတယ်ရှင်’

‘အေးလေ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ပြောကြည့်ပါဦးမယ်’

‘ပြီးရင် ချက်ချင်း အဖြေပေးလှည့်ပါရှင်၊ တအံ့နွေးနွေး စောင့်မနေချင်
ဘူး’

မည်သို့ဖြစ်စေ ဒေဗီဆန်နှင့် ပြောဖို့ဆိုဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ သိပ်မပြော
ချင်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ရိုက်မတွေ့တော့ဘဲ သူ့မိန်းမမှတစ်ဆင့် မစ္စကဒေဗီဆန်၊

ရွှေပဇ္ဇနိ

ထိုမှတစ်ဆင့် ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်နားသို့ ဖောက်လိုက်သည်။ ဆေဒီကို နှစ်ပတ်ခန့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသဖြင့် ပို၍ ဆိုးရွားစရာ အကြောင်းမမြင်။ သို့သော် ခင်ကြီး ဒေဗီဆန်၏ စိတ်ထားကား မပြောင်း။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပင် ဒေဗီဆန်ကို သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။

‘မစ္စသွမ်မဆန်နဲ့ ခင်ဗျား တွေ့တယ်ဆို’

မက္ကဖိုင်သည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ အနည်းငယ် စိတ်တို လာသည်။

‘ကျွန်တော့်သဘောတော့ ဆေဒီအဖို့ ဆစ်ဒနီ သွားသွား၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို သွားသွား အကြောင်းမထူးလှပါဘူး၊ ဒီမှာနေတုန်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေမယ် ဆိုရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာသည် တင်းလာသည်။

‘ဘာလို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို မပြန်ချင်တာတဲ့လဲ’

‘မေးတော့ မကြည့်ပါဘူး’

မက္ကဖိုင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေလိုက်သည်။

‘အေးဗျ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာပဲ လုပ်ကြရင် ကောင်းတာပေါ့’

သူ့အဖြေမှာ ပရိယာယ်ကင်းလှသည်။

‘ဘုရင်ခံက သူ့ကို ပထမဆုံးလာတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ ဒီကျွန်းကထွက်သွားဖို့ အမိန့်ချပြီးဖြစ်လို့ သူ့ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ် ဝင်ပြီး စွက်ဖက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေတာဟာ မကောင်းဘူး’

‘ခင်ဗျား လုပ်တာ သိပ်မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ခင်ဗျား ဟာက အာဏာ တယ်ပြင်းတာကိုးဗျ’

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် ရန်ပွဲအထိကား မရောက်။ ချက်ချင်းပင် ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်သန်းလာသည်ကို သူတို့ မြင်လိုက်ကြရသည်။

‘ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလိုထင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်၊ ယုံပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ထပ်တူ စိတ်မချမ်းသာတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား’

မက္ကဖိုင် ဘာမှ ပြန်၍မပြော။ ပြတင်းဆီသို့သာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကြည့်နေ

သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးတိတ်နေသည်။ အဝေးတွင် တဲငယ်လေးများကို မြင်နေရသည်။

“မိုးတိတ်တော့ အပြင်ထွက်လို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ” ဒါပဲ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအလို မလိုက်နိုင်လို့ ကျုပ်အပေါ် အနာဂတ်မထားပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လေးစားပါတယ်၊ ကျုပ်အပေါ် တလွဲထင်ရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”
ဒေဗီဆန်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း နားလည်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်” မက္ကဖိုင်က ပြန်ချေလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး”

အောက်ထပ်တွင်မူ ဆေဒီသည် မက္ကဖိုင်ကို စောင့်နေသည်။ သူအောက်ရောက် လျှင် တံခါးပေါက် ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပြောပြီးပြီလား”

“ပြောပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့”

မက္ကဖိုင်သည် ဆေဒီမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်းကို ပေးရသည်မို့ စိတ်မကောင်းလှ။

ဆေဒီရှိရာမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ မျက်နှာလွဲမနေနိုင်တော့။ ဆေဒီမျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူပါထိတ်လန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ အားမလျှော့နဲ့ဦး၊ ခင်ဗျားကို ဒီလိုလုပ်တာ သူတို့အဖို့ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဘုရင်ခံကို ကျွန်တော် သွားပြီး တွေ့ကြည့်ဦးမယ်”

“အခုလား”

မက္ကဖိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် ဆေဒီ၏မျက်နှာသည် ရွှင်ပျလန်းဆန်းလာသည်။

“ရှင် သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ရှင်သာ ပြောပေးမယ်ဆိုရင်တော့ရမှာ ပါပဲ။ ဒီမှာ ရှိနေတုန်း ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ပြောပါရှင်”

ဆေဒီအတွက် ဘုရင်ခံဆီ အယူခံ ဝင်ပေးချင်စိတ် ဘယ်လိုက ဘယ်ပုံပေါ်လာမှန်း သူမသိ။ ဆေဒီကိစ္စကို သူစိတ်မဝင်စား။ သို့သော် ဒေဗီဆန်၏ အပြုအမူကြောင့် မခံချင်စိတ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ အခန့်သင့်ပင်

ရွှေပဇ္ဇနိ

ဘုရင်ခံကို သူ့အိမ်၌ တွေ့ရသည်။ ဘုရင်ခံသည် ရေတပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ဖြောင့်သည်။ သွားပွတ်တံလို နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည်။ အဖြူယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွင် အပေအကျုံ့မရှိ။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်အိမ်တည်း တည်းနေတဲ့ သွမ်မဆန်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စလေး ပြောချင်လို့ လာတွေ့တာပါ”

“အား၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် အတော်လေး ကြားဖူးနေပြီ ခင်ဗျ။ သူ့ကို အင်္ဂါနေ့မှာ ဒီကျွန်းက ထွက်သွားဖို့ အမိန့်ထုတ်ပြီးပြီ။ ဒါပဲ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တယ်” ဘုရင်ခံ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။

“သူ ဒီမှာနေဖို့ နည်းနည်းလေး ရက်တိုးမပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ၊ စစ္စကိုက လာတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ ဆစ်ဒနီကို လိုက်ရအောင်ပေါ့၊ ဒီမှာနေတုန်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေဖို့ တာဝန်ယူပါ့မယ်”

ဘုရင်ခံကား အပြုံးမပျက်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးသည် အလေးအနက် စဉ်းစားနေကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။

“အေးဗျာ၊ ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်ရဲ့ အလိုကိုတော့ လိုက်ချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အမိန့်က ထုတ်ပြီးနေပြီဆိုတော့ ထုတ်ပြီးတဲ့အမိန့်တည်မှ ဖြစ်မယ်ခင်ဗျ”

မက္ကဖိုင်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။ သို့သော် နားမဝင်။

“မိန်းမသားတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တာ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂါနေ့မှာတော့ အမိန့်အတိုင်း ဒီက ထွက်သွားရမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ ဘာများ ထူးမှာမို့လဲ ခင်ဗျာ”

“သည်းခံပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ အကြောင်းစုံကိုတော့ သက်ဆိုင်ရာမှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး”

မက္ကဖိုင်သည် ဘုရင်ခံကို မှုန်တေတေ မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ဒေဗီဆန်ပြောဖူးသည့် စကားရပ်တစ်ခုကို အမှတ်ရလာသည်။ ဝါရှင်တန်နှင့် ကိုင်ပေါက်ကာ ခြိမ်းခြောက်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်နေရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဘုရင်ခံမျက်နှာတွင်လည်း စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမူအရာကို တွေ့ရသည်။

“ဟာဗျာ၊ ဒေဗီဆန်ဆိုတဲ့လူက အကျိုးနည်း ခြေရှုပ်တဲ့လူပဲ” ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီစကားက ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ပြောတာပါ ဒေါက်တာမက္ကဖိုင်၊

မစ္စတာဒေဗီဆန် အလိုကျ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစ္စသွမ်မဆန် လို မိန်းမတစ်ယောက် ဒီမှာ ရှိနေတာ၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်းပေါ်မှာ စစ်သားတွေ ရှိနေတာ၊ ဒါတွေ ပေါင်းလိုက်တော့ သူ ထောက်ပြတဲ့ အန္တရာယ်မျိုးဆိုတာက တကယ်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်မျိုး ခင်ဗျာ့

ထိုစကားပြောပြီးလျှင် ဘုရင်ခံလည်း ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ။ မစ္စက မက္ကဖိုင်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ”

သို့ဖြစ်ရာ မက္ကဖိုင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

မစ္စသွမ်မဆန်တစ်ယောက် သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်နေမည်မှာ သေချာ သည်။ အရေးကိစ္စ မအောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ အယူခံရှုံးသည့် သတင်းကို မပြော ချင်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ နောက်ဖေးဘက်မှ တက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းပိုင်းတွင် ထိုင်ကြသည့်အခါ မက္ကဖိုင် နှုတ်လေးနေသည်။ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ သူ နှုတ်နည်းသလောက် ဒေဗီဆန်မှာ လျှာသွက်နေ သည်။ သူ့ကို လှောင်ပြောင်သည့်အပြုံးနှင့် မကြာခဏ ကြည့်နေသည်ဟု မက္ကဖိုင် ထင်လာ သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဧကန္တ ဘုရင်ခံဆီ သွားတဲ့အကြောင်း သူ သိနေပြီ။ တပ်ဆုတ် ပြန်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာလည်း သူ သိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ တယ်လိုသိသလဲ။ အင်း၊ ဒီလူရဲ့ အာဏာစက်ကလည်း တယ်ပြင်းပါလား။

စားသောက်ပြီးလျှင် ဝရန်တာ၌ ဟွန်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် မက္ကဖိုင် ထွက်လာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘုရင်ခံဆီ သွားတဲ့အကြောင်း သိချင်လို့တဲ့” ဟွန်း၏ တိုးတိုး လေသံ။

“ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တယ်၊ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါထက်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဘုရင်ခံ တို့ ဆိုတာက သာသနာပြုတွေကို လွန်ဆန်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ့”

“ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲဗျာ့”

သူတို့အသံ ကြားရသဖြင့် ဒေဗီဆန် ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အေပီယာကို သွားဖို့ နောက်တစ်ပတ်လောက် စောင့်ရမယ့်

ရွှေပဇ္ဇန်

အကြောင်းပါဗျာ*

ဟွန်းက ခပ်သွက်သွက် ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟွန်း ထွက်သွားသည်။ မဏ္ဍိုင် နှင့် ဒေဗီဆန်တို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့လည်း ဧည့်ခန်းထဲ သို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ဒေဗီဆန်သည် ထမင်းစားပြီးတိုင်း တစ်နာရီခန့် အေးအေး လူလူ နေလေ့ရှိသည်။ ထိုခဏတွင် တံခါးခေါက်သံတစ်ခု ကြားရသည်။ ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံမဟုတ်။ မရဲတရဲ ခေါက်သည့် အသံမျိုး။

ဝင်ခဲ့လေ

မစ္စကဒေဗီဆန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် အော်လိုက်သည်။

သို့သော် တံခါးကား ပွင့်မလာ။ ထိုအခါ မစ္စကဒေဗီဆန်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူကား မစ္စဆေဒီသွမ်မဆန်။ သူ့အမူအရာသည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေသည်။ လမ်းတွင် တွေ့ရစဉ်ကလို ရဲရဲတင်းတင်း မဟုတ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော မိန်းမတစ်ယောက် သွင်ပြင်သည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဖြီးဖြီးလိမ်းလိမ်း၊ ပြုပြုပြင်ပြင်။ ယခုကား ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားရား။ ယခင်က ပြောင်ပြောင်လက်လက်။ ယခု မွဲမွဲခြောက်ခြောက်၊ ကြေကြေမွမွ။ မျက်ခွက်တွင်လည်း မျက်ရည်စတို့ အသွယ်သွယ် ကျနေကြသည်။ ရဲရဲတင်းတင်း မရှိ။ တံခါးဖွင့်ထားသော်လည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်ရုံမပေါ်။

ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ

မစ္စကဒေဗီဆန်အသံမှာ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ရှိလှသည်။

ကျွန်မ မစ္စတာဒေဗီဆန်နဲ့ စကားပြောခွင့် ရမလားလို့ပါ

ဆေဒီ၏ အသံသည် အက်နေသည်။

လာလေ၊ ဝင်ခဲ့ပါလား၊ မစ္စသွမ်မဆန်။ ကဲ ပြောပါဦး၊ ခင်ဗျားအတွက် ဘာများ လုပ်ပေးရမှာလဲ

ဟို...ဟို...ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့တာတွေ ဗွေမယူပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါရှင်၊ အခု ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ

အို...ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်ပါတယ်
ယိုင်တီးယိုင်တိုင်နှင့် ဆေဒီဝင်လာသည်။

*ရှင် ကျွန်မကို နိုင်သွားပြီ၊ ကျွန်မ လက်မြှောက်လိုက်ရပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့

ကျွန်မကိုတော့ စစ္စကို ပြန်မသွားရအောင် လုပ်ပေးမယ် ထင်တာပဲ’

စောစောက ဖော်ဖော်ရွေရွေ အားလုံး ဒေဗီဆန်ထံမှ ပျောက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာလာသည်။ သူ့အသံသည် မာကျောသည်။

‘မင်း ဘာလို့ စစ္စကို မပြန်ချင်တာလဲ’

‘ဟိုမှာ ကျွန်မကို သိတဲ့လူတွေ ရှိတယ်၊ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာ မပြချင်ဘူး။ တခြား ရှင် ပို့ချင်တဲ့နေရာ ပို့၊ သွားမယ်’

‘ဆန်ဖရန်စစ္စကို မပြန်ချင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ ပြောပြီးပြီကော’

ဒေဗီဆန်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ဆေဒီကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဆေဒီကို စားမည် ဝါးမည်လား ထင်ရလောက်အောင်ပင် သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘အမျိုးသမီး ဂေဟာ’

ဆေဒီသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အော်ဟစ်ကာ ဒေဗီဆန်၏ ခြေရင်းသို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။ ပြီးနောက် ဒေဗီဆန်၏ ခြေထောက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။

‘ကျွန်မကို ပြန်မပို့ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မိန်းမကောင်း ဖြစ်အောင် နေပါတော့မယ်၊ ဒီ အပြုအမူတွေ အားလုံး စွန့်လိုက်ပါ့မယ်’

ပေါင်ဒါအဖွေးသား ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ အသွယ်သွယ် စီးကျလာသည်။ ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီဆီသို့ ကုန်းကာ ဆေဒီမျက်နှာကို မော့ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ စိုက်ကြည့်ကာ-

‘အမျိုးသမီးဂေဟာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို မင်း ကြောက်တယ်ပေါ့’

‘သူတို့လက်ထဲ မရောက်အောင် ကျွန်မ ပြေးချင်တယ်၊ သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် သုံးနှစ်ပဲ’

ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီကို ထိန်းထားရာမှ လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆေဒီသည်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားသည်။ တအံ့အံ့ရှိုက်သံသည် ပို၍ ကျယ်လာသည်။ မက္ကဖိုင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတော့မှာပေါ့၊ ဒါ သိလျက်နဲ့ သူ့ကို ခင်ဗျား ပြန်မပို့သင့်ဘူး၊ သူ့ကို နောက်ထပ် အခွင့်အရေး ပေးဦးပေါ့၊ ဘဝ သစ်ကို သူ ထူထောင်ပစေပေါ့ဗျာ”

“အခုလည်း သူ့ကို အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေး ပေးနေတာပဲ၊ သူ နောင်တ ရတယ်ဆိုရင် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူရမှာပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဆေဒီသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ မျှော် လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးများလား။ အမှန်စင်စစ် ဒေဗီဆန်၏ စကားကို အများ အနားသာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂါနေ့ ထွက်မယ့်သင်္ဘောနဲ့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကို မင်းလိုက်ရမယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဆေဒီသည် ကြမ်းနှင့်ခေါင်း တဒိန်းဒိန်း နေအောင် ဆောင့်ကာ အော်ဟစ်၍ရှိသည်။ မက္ကဖိုင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆေဒီ ကို တွဲ၍ ထူသည်။

“ကဲ...ထပါဗျာ၊ ငိုမနေပါနဲ့၊ အခန်းထဲသွားပြီး အိပ်နေလိုက်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပါ”

ဆေဒီကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲထူကာ ဖေးမ၍ အောက်ထပ်သို့ ခေါ်သွား သည်။ မိန်းမတစ်ယောက် ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်နေသည်ကို ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်လုံးက ဝင်ပြီး ကူညီနေပါလျက် ဝင်၍မကူဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင် သည့် မစ္စကဒေဗီဆန်နှင့် သူမိန်းမကို စိတ်တိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဟွန်း သည် လှေကားရင်းမှ စောင့်ကာ ဆေဒီကို တွဲခေါ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပို့သည်။ ဆေဒီကား ထိန်းသိမ်းရန် မတတ်နိုင်တော့။ မက္ကဖိုင်က ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသည့်အခါ မက္ကဖိုင်မှာ အားအင် ကုန်ခန်းလူနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါသလည်း ထွက်လာသည်။

“သူ့ကို အိပ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်”

ဒေဗီဆန်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကား သူ ထွက်သွားစဉ်က အတိုင်းပင် နေရာမပျက် ထိုင်နေကြသည်။ သူ ထွက်သွားပြီးနောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ မလှုပ်ရှားနိုင်ကြ။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အယူမှားနေတဲ့ နှမငယ်အတွက် ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းကြမယ်ဗျာ”

ဒေဗီဆန်၏အသံကား ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ ထို့နောက် ဒေဗီဆန်သည် စင်ပေါ်မှ သမ္မာကျမ်းစာကို ထ၍ ယူပြီးလျှင် သူတို့ ထမင်းစားသည့် စားပွဲ၌ ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ရှုပ်နေသဖြင့် လက်ဖက်ရည်အိုးကို ရွှေ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အသံဩဩကြီးနှင့် သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ပြသည်။ သူ ဖတ်သည့်အခန်းမှာ ယေရှုသခင်နှင့် မိန်းမယုတ်တစ်ယောက် တွေ့သည့်အခန်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကဲ ခူးထောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှမငယ် ဆေဒီသွမ်မဆန်အတွက် ဆုတောင်းကြရအောင်”

ဒေဗီဆန်၏ အသံသည် တုန်နေသည်။ အပြစ်ရှိသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင်က သနားတော်မူရန် စိတ်ပါလက်ပါ ဆုတောင်းသည်။ မိန်းမသား နှစ်ယောက်လည်း မျက်လွှာချကာ ထိုင်ကြသည်။ မက္ကဖိုင်ကား ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသဖြင့် ရောယောင်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေဗီဆန်ကား အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်နေဟန် တူသည်။ ဆုတောင်းနေစဉ် သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည် ငြိုးမာန်တကြီး ရွာချနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေဗီဆန်သည် ဆုတောင်းခြင်းကို ခဏရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...တို့တစ်တွေ ဘုရားသခင်ရဲ့ ထံတော်မှာ ထပ်ပြီး ဆုတောင်းကြဦးစို့”

ကျန်လူများက ဆုတောင်းပြီးနောက် ခူးထောက်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ မစ္စကဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာကား ညှိုးနေသည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်သည်။ ယခုကား သူ့မျက်နှာ၌ အေးချမ်းခြင်းကို တွေ့ရသည်။ မစ္စကမက္ကဖိုင်ကား အနည်းငယ် ရှက်သွေးဖြန်းနေသည်။ ဆုတောင်းအပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မကြည့်ရဲကြ။ မျက်နှာကို ဘယ်သို့ထားရမည် မသိ။

“ဘယ်လိုနေသေးသလဲလို့ အောက်ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါက်တာမက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

တံခါးခေါက်လျှင် ဟွန်းက ဖွင့်ပေးသည်။ ဆေဒီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်

ရွှေပဇ္ဇန်

တွင် တိုးတိုး ရှိက်နေသည်။

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေပါလို့ ပြောခဲ့သားပဲ”

“ကျွန်မ လှဲမနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မစ္စတာဒေဗီဆန်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ကွယ်...တွေ့လို့ကော ဘာထူးမှာတဲ့လဲ၊ သူ့ကို ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြောလို့ရမယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မကသာ အခေါ်လွှတ်လိုက်ရင် သူ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ခေါ်ချေလေ”

ဟွန်းက အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ဟွန်းတက်သွားလျှင် ဆေဒီအခန်း၌ သူ စောင့်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် ဒေဗီဆန် ရောက်လာသည်။

ဆေဒီသည် ဒေဗီဆန်ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကို အခေါ်လွှတ်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်း လာခေါ်မယ်ဆိုတာ ငါ မျှော်လင့်နေပြီပဲ၊ ဘုရားသခင်က ငါ့ဆုတောင်းကို အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ ငါ သိသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဆေဒီက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ စကားပြောစဉ်ပင် သူ့ကို မကြည့်တော့။

“ကျွန်မ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ နောင်တရချင်ပါ ပြီရှင်”

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပဲဟေ့၊ တို့ ဆုတောင်းတာကို သူ ကြားပြီပဲကွယ်”
ထို့နောက် ဒေဗီဆန်သည် မက္ကဖိုင်နှင့် ဟွန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ခဏနေခဲ့ဦးမယ်၊ မစ္စကံဒေဗီဆန်ကို ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းတာကို ကြားတော်မူတယ်လို့”

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုဟာလဲဗျ”

ဟွန်းပါးစပ်မှ ထွက်လာသည်။

ထိုညတွင် မက္ကဖိုင် မျက်လုံးကျယ်နေသည်။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ချင်လာသည်။ ဒေဗီဆန်၏ ခြေသံကို ကြားသဖြင့် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

သို့တိုင်အောင် ဒေဗီဆန် မအိပ်သေး၊ ဆုတောင်းနေသံကို ကြားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ မောပန်းလာကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ ဒေဗီဆန်ကို ကြည့်ကာ အံ့အား သင့်နေမိသည်။ ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာသည် ချောင်ကျသွားသည်။ မျက်လုံးအစုံကား အရောင်လက်နေသည်။ ပျော်ဖြူးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

‘ဆေဒီကို ဆင်းပြီး ကြည့်ချေစမ်း၊ ကိုယ်က နွမ်းနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ ပြောင်းသွားပြီဗျ’

မက္ကဖိုင်ကား ချောက်ချားနေသည်။ သူလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား မနေ့ညက တော်တော် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ သူနဲ့ ရှိနေတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခွာမခံတော့ဘူး’

‘အင်း ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ သိပ်ကျေနပ်နေပုံပဲ’ မက္ကဖိုင်အသံသည် စိတ်တိုသံ ဖြစ်သည်။

ဒေဗီဆန်၏ မျက်လုံးကား အကြည်ဆိုက်နေသည့် မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်နေသည်။

‘မနေ့ညကတော့ ယေရှုသခင်ရဲ့ သနားကရုဏာတော်ဆီ ရောက်အောင် မနည်းပို့ရတာပဲဗျ’

မစ္စသွမ်မဆန်သည် အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် ရောက်နေသည်။ အိပ်ရာ အိပ်ခင်းကိုလည်း မသိမ်းဆည်း။ တစ်ခန်းလုံး ပွနေသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ညစ်ထည်းထည်းကို ဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ အစိုနှင့် သုတ်နေသည်။ ငိုထားသဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ မို့နေသည်။ အဆီပြန်နေသည်။ ယခုမှ မိန်းမပျက်နှင့် ပို၍ တူနေသည်။

အခန်းထဲသို့ မက္ကဖိုင် ဝင်သွားသည့်အခါ မျက်လုံးကို ခပ်လေးလေး ပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အမူအရာကား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့်အမူအရာ။

‘မစ္စတာ ဒေဗီဆန် ဘယ်မှာလဲ’

‘မင်းက တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အခု လာမှာပေါ့’ မက္ကဖိုင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

‘အခု မင်း ဘယ်လိုနေသေးသလဲလို့ လာပြီး ကြည့်တာ’

‘ကျွန်မ သက်သာသွားပါပြီ၊ ကျွန်မအတွက် ပူစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဘာစားပြီးပြီလဲ’

‘ဟွန်းက ကော်ဖီ လာပို့တယ်’

တံခါးဝဆီသို့သာ သူ့မျက်လုံးများ ရောက်နေသည်။

‘အခုချက်ချင်း သူ ဆင်းလာမယ် ထင်သလား၊ သူနဲ့ အတူနေရမှ ကျွန်မ သက်သာလာတယ် ထင်လာမိတယ်’

‘ဒါဖြင့် အင်္ဂါနေ့မှာ မင်း သွားတော့မယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သွားရမယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ကဲပါရှင်၊ သူ့ကိုသာ ခုချက်ချင်းလာဖို့ ပြောပါ၊ ရှင် မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ အခုနေတော့ သူသာ ကျွန်မကို ကယ်နိုင်တော့တာပဲ’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ’

နောက်သုံးရက်လုံးလုံး ဒေဗီဆန်သည် ဆေဒီသွမ်မဆန်နှင့်အတူ တစ်ချိန် လုံးလိုလို ရှိနေသည်။ ထမင်းစားချိန်တွင်သာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ ထမင်း စားပြန်လျှင်လည်း ကောင်းကောင်းမစားသည်ကို မက္ကဖိုင်သတိပြုမိသည်။

‘ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ သူ လဲတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ မရဘူး ရှင်၊ သူ့ကိုယ်သူတောင် မညာတော့ဘူး’ မစ္စကဒေဗီဆန်က စုတ်တသပ်သပ် ပြောသည်။

မစ္စကဒေဗီဆန် ကိုယ်တိုင်လည်း ညှိုးလာသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ် လာသည်။ တစ်ရေးမှ အိပ်၍ မရဟု မစ္စကမက္ကဖိုင်ကို ပြောသည်။ ဆေဒီထံမှ တက်လာပြီးနောက် ဒေဗီဆန်သည် မောပန်းသည်အထိ ဆုတောင်းသည်။ မောမှ အိပ်သွားသည်။ အိပ်သော်လည်း ခဏမျှသာ။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် မှေးလိုက်ပြီး နောက် အိပ်ရာမှထ၊ အဝတ်လဲကာ ပင်လယ်အော်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒေဗီဆန်ကား ထူးဆန်းဖွယ်အိပ်မက်တို့တွင် ကျင်လည်နေချေပြီ။

‘အခု မနက်ပဲ သူပြောတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နီဗရတ်စကား တောင်တန်း တွေဆီ ရောက်သွားကြတယ်တဲ့’ မစ္စကဒေဗီဆန်က ပြောသည်။

မက္ကဖိုင်‘အဲဒါ ထူးဆန်းတာပဲဗျ’

အမေရိကန်ပြည်ကို ဖြတ်စဉ်က မီးရထားပေါ်မှနေ၍ နီဗရတ်စကား တောင်တန်းများကို မြင်ခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရလာသည်။ လုံးလုံးချောချော တောင်ကြီး များ ဖြစ်သည်။ မက္ကဖိုင် စိတ်ထဲတွင်မူ မိန်းမရင်သားနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဒေဝီဆန်ကား ရပ်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ဆေဒီရင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်
နေသည့် မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တို့ကို ထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ဆေဒီနှင့်
အတူ သမ္မာကျမ်းစာဖတ်သည်။ ဆေဒီနှင့်အတူ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းသည်။

‘အံ့စရာပဲဗျာ၊ အခုမှ လူသစ်စိတ်သစ် မွေးလာတာကိုးဗျ၊ အလျင်တုန်းက
ညစ်ထည်းနေတဲ့ သူ့စိတ်ဟာ အခု နှင်းလို ဖြူလာပြီ၊ ကျွန်တော်တောင် ရွံ့လာပြီ။
သူ နောင်တ ရတာက သိပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလာတာကိုးဗျ၊ သူ့ ဂါဝန်နားကို
ကိုင်ရမှာတောင် မရဲတော့ဘူး’

‘နေပါဦး၊ ခုလို ဆိုတော့ ခင်ဗျား သူ့ကို ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပြန်ပို့ရက်
သေးရဲ့လား၊ သုံးနှစ်လောက် ထောင်ထဲနေရမယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကို ကယ်တင်
ကောင်းပါရဲ့ လို့ အောက်မေ့ရတာပဲ’

‘ဘာဗျ၊ ခင်ဗျားအမြင်က တစ်မျိုးပဲ၊ ဂေဟာမှာ သူ နေရမယ်၊ နေကို
နေရမယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မဆင်းရဲဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား၊
ကျွန်တော့်မိန်းမကို ချစ်သလို၊ ကျွန်တော့် နှမကို ချစ်သလို သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်
ချစ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ ထောင်ထဲမှာ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်လည်း သူ့
နည်းတူ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာပဲ’

‘အိုး...အလကားပြောတဲ့ စကားပါဗျာ’ မက္ကဖိုင် စိတ်မရှည်တော့။

‘ခင်ဗျား ဘယ်နားလည်နိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားက ကန်းနေတာကိုးဗျ၊ သူ
ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီတော့ သူ ပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်၊ အစားဆင်းရဲမယ်၊ အနှိမ့်ချ
ခံရမယ်၊ အနှိပ်စက်ခံရမယ်၊ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဒီပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံစေရမယ်ပေါ့။
အဲဒါကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခံယူစေချင်တယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရခဲဘိခြင်းဗျာ၊
ဘုရားသခင်ဟာ မဟာကရုဏာရှင်ပါဗျာ’

ဒေဝီဆန်၏ အသံသည် တုန်နေသည်။ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့်
စကားတို့ပင် မဝီမသ ဖြစ်လာသည်။

‘တစ်နေကုန် သူနဲ့အတူ ဆုတောင်းတယ်၊ သူ့ဆီက ပြန်လာပြီးတော့
လည်း ဆုတောင်းတယ်၊ ယေရှုသခင်ရဲ့ မဟာကရုဏာတော်ဟာ သူ့ဆီကို ကွန်ရက်
ဖြန့်ဖို့ မနားမနေ ဆုတောင်းရတယ်။ သူပြုခဲ့တဲ့အပြစ်ကို သူ ခံရမယ်၊ ပြစ်ဒဏ်ပေး
သမျှ ခံပါမယ်ဆိုတဲ့စိတ် သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲသွားအောင် လုပ်ပေးရတာပဲ။ နောက်ဆုံး
ကျွန်တော်က သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင်တောင် သူ လက်ခံမယ် မဟုတ်သည်

အထိ သူစိတ်ထား ပြောင်းစေချင်တယ်။ ဂေဟာမှာ ပြစ်ဒဏ်ခံရတာဟာ ဘုရား သခင်ရဲ့ အလိုတော်ကျ ပဲဆိုတာ သူ နားလည်စေချင်တယ်*

သို့နှင့် ရက်တို့ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သူတို့ တစ်အိမ်လုံးကား ထိုရက်များ အတွင်း ချောက်ချားနေသည်။ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲဟု စောင့်နေကြရသည်။ ဆေဒီကား ယဇ်ပူဇော်ခံရမည့် အရိုင်းမလေးနှင့် တူနေသည်။

ယခုမူ အရာရာကို သူ မမှုတော့။ ဒဏ်ခံရလွန်းသဖြင့် ထုံနေသူနှင့် တူနေသည်။ ဒေဗီဆန်ကိုကား အပျောက်မခံတော့။ ဒေဗီဆန်နှင့် အတူနေရလျှင် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ဆေဒီ ထင်သည်။ ဒေဗီဆန်သည်သာ မှီခိုအားထား ရာအဖြစ် ရောက်နေသည်။ ဆေဒီသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်း သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဆေဒီသည် ဘာကိုမျှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင် ဖြစ်လာ သည်။ စိတ်မော လူမော မောရသည်မှာလည်း ကြီးလှသည့်ဒုက္ခ ဖြစ်သည်။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဒေါသ ဆိုသည်တို့ သူ့တွင် မရှိတော့။ မတုန်မလှုပ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိ မရှိ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ယခု သူ ခံစားနေရသည့် စိတ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ထွက်ပေါက်ရှာချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သည်မျှ ခံစားရသည့်အခါ နာကြည်း လာသည်။ မခံရပဲနိုင် ဖြစ်လာသည်။ ယခုမူ အလျင်ကလို ဝတ်ချင်စားချင်စိတ်မရှိ တော့။ ညစ်ထည်းထည်း အဝတ်ကို မချွတ်တော့ဘဲ အခန်းထဲတွင်သာ လူးလာ လျှောက်နေသည်။ လေးရက်လုံးလုံး ဒီအတိုင်း နေလိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံးလည်း ပွစာကြနေသည်။ ထိုရက်အတွင်း မိုးသည် ငြိုးမာန်တကြီး တဝုန်းဝုန်း ရွာချနေ သည်။ ကောင်းကင်တွင် ရွာစရာ ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လားဟု ထင်ရသည်။ သွပ်မိုး ပေါ်သို့ ကျသည့် မိုးသံကား ပို၍ နားမခံသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ဥတုသည် စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ စိမ့်လာသည်။ စိုလွန်းသဖြင့် ဖိနပ်ပင် မှိုတက်လာ သည်။ နံရံ၌လည်း မှို၊ မှန်စားပွဲ၌လည်း မှို။ အိပ်မပျော်သည့် ညများတွင် တဝီဝီ အော်ဟစ်နေသည့် သွေးစုပ်ကောင် ခြင်တို့သည် မိုးကို ဖေးကူနေသည့်အလား သူတို့ကလည်း ဒေါသတကြီး အော်မြည်သည်။

အေးဗျာ၊ တစ်ရက်လောက် မရွာဘဲ စဲသွားရင် ကောင်းမှာပဲ မက္ကဖိုင်ပါ စိတ်ညစ်လာသည်။

သူတို့အားလုံး ဆစ်ဒနီမှ ရောက်လာမည့် သင်္ဘောရက်ကို တထိတ်ထိတ် စောင့်နေကြရသည်။ တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေကြရသည်။ မက္ကဖိုင်အဖို့ကား ကံဆိုးမဆေဒီတစ်ယောက် သူ့မျက်စိအောက်က မြန်မြန် ပျောက်သွားစေချင်သည်။ မလွဲမသွေ တွေ့ရမည့်ဘေးကို မတတ်သာသည့်အဆုံး လက်ခံလိုက်ရုံသာ ရှိသည်မဟုတ်လား။ သင်္ဘောထွက်သွားပြီဆိုမှ ဟင်းချနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိုက်လျှင် ဆေဒီကို ဘုရင်ခံရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်က လာ၍ခေါ်ကာ သင်္ဘောပေါ်တင်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ စာရေးကြီးဆိုသူသည် တနင်္လာနေ့တွင် ရောက်လာကာ အသင့်ပြင်ထားဖို့ ဆေဒီအား မှာကြားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေဗီဆန်လည်း ရှိနေသည်။

‘အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပါစေမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူ သင်္ဘောပေါ် လိုက်လာမှာပါ’

မစ္စသွမ်မဆန်ကား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

မက္ကဖိုင်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းကာ ခြင်ထောင်ကို အသာမ၍ ဝင်လိုက် သည်။ အိပ်ရာထဲရောက်လျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် ပေါ့သွားသလို ထင်မိသည်။

‘အေးကွယ်၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူး ဆိုရမှာပဲ၊ ခုလိုဆိုတော့ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ နက်ဖြန် ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ဆေဒီတစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ် ရောက်နေပြီပေါ့’

‘မစ္စက ဒေဗီဆန် တစ်ယောက်လည်း ဝမ်းသာရှာမှာပဲ၊ သူက ပြောတယ်၊ ဒေဗီဆန်တစ်ယောက်လည်း ပင်ပန်းလှပြီတဲ့၊ ဒီမိန်းမက တစ်မျိုးပဲ’

မစ္စကမက္ကဖိုင်က ပြောသည်။

‘ဘယ်သူ ပြောတာလဲ’

‘ဆေဒီလေ၊ ကျွန်မတော့ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ အခုတော့ အတော်လေးကို စိတ်ကျသွားတာပဲ’

မက္ကဖိုင်က ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ခေါင်းချလိုက် လျှင်ပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သည်တစ်ည အိပ်ရသည်မှာ အိပ်ရေး အဝဆုံး၊ နှစ်နှစ် မြိုက်မြိုက် အရှိဆုံးဟု ထင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲနိုးသဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့် အခါ သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်နှိုးနေသည့် ဟွန်းကို တွေ့ရသည်။ ဟွန်းက ပါးစပ်ကို

လက်ညှိုးနှင့်ကာလျက် အသံမပြုရန် သတိပေးပြီး သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဟွန်းကို ဘောင်းဘီတိုနှင့် တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ လာဗာ လာဗာကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် ဟွန်းသည် နေ့ချင်းညချင်းပင် အရိုင်းအစိုင်း အသွင်ပြောင်းသွားသလိုလို ထင်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထားသည်။ ရှေ့ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်သူမှ မကြားစေနဲ့ဗျို့၊ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်လေး လုပ်ဗျာ၊ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ ဖိနပ်စီး၊ ခပ်မြန်မြန်”

ဟွန်းက တိုးတိုးပြောကာ ခေါ်သည်။

ဆေဒီတစ်ယောက် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟု မကြွဖိုင် ထင်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဆေးအိတ် ယူခဲ့ရဦးမလား”

“မြန်မြန်ဗျာ၊ မြန်မြန်လေး လုပ်ပါ”

မကြွဖိုင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး မိုးကာအင်္ကျီကို ခြုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရာဘာခံဖိနပ်ကို စီးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြေဖျားထောက် ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်းသား ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ကျွန်တော်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

မကြွဖိုင်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ သူတို့နောက်မှ ကျွန်းသား များ လိုက်လာကြသည်။ လမ်းကို ကျော်ပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာ သည်။ ရေစပ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်နေသည့် ကျွန်းသားတစ်သိုက် ကို တွေ့ရသည်။ သို့နှင့် ခပ်သုတ်သုတ် အပြေးသွားသည်။ သူတို့လာနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်းသားတို့သည် ထိုနေရာမှ ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဟွန်းက မကြွဖိုင်အား ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ရေစပ်တွင်ကား တုန်လှုပ်စရာ၊ ချောက်ချားစရာ မြင်ကွင်း။ ယင်းမှာ ဒေဗီဆန်၏ အလောင်း။

မကြွဖိုင်သည် အရေးပေါ်ကိစ္စတို့တွင် ခေါင်းအေးအေး ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ကုန်းကုန်းဖြစ်နေသော အလောင်းကို ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်သည်။ ဒေဗီဆန်၏ လည်ပင်းသည် တိတိပြတ်နေသည်။ ညာဘက်လက်တွင်ကား သင်တုန်း ဓား တစ်ခုကို ကိုင်လျက်။

‘အတော် အေးနေပြီဗျ။ သေတာ တော်တော်လေး အချိန်ကြာသွားပြီ’ မက္ကဖိုင်က ဆိုသည်။

‘ဒီက ကလေးတစ်ယောက် အလုပ်သွားဖို့ ထွက်အလာမှာ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ကြံစည်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ’ ဟွန်းက မေးသည်။

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ပုလိပ်ကိုတော့ အကြောင်းကြားခိုင်းမှဗျ’

ဟွန်းက သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကာ သူငယ်လေး နှစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ပုလိပ်တွေ မလာခင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားမှဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်တော့်အိမ်တော့ အလောင်းသယ်လို့ မဖြစ်ဘူး’ ဟွန်းက ကြိုကြို တင်တင် ပြောထားသည်။

‘သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့’ မက္ကဖိုင် စိတ်မရှည်။ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပင် ပြောလိုက်သည်။

‘ရင်ခွဲရုံ ယူမှာပေါ့’

သူတို့လည်း ဆိုင်ရာတို့ လာသည်အထိ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ဟွန်းက စီးကရက်ထုတ်ကာ မက္ကဖိုင်ကို ပေးသည်။ ဆေးလိပ်ကို ဖွာကာ ဒေဗီဆန်အလောင်းကို ကြည့်နေကြသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒေါက်တာမက္ကဖိုင် နားမလည်နိုင်။

‘ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတယ် ထင်သလဲ’ ဟွန်းက မေးနေပြီ။

မက္ကဖိုင်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ပုလိပ်များ ရောက်လာသည်။ သူတို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ရေတပ်ဆရာဝန်လည်း ရောက်လာသည်။ ရေတပ် အရာရှိများပါ ပါလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အလောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြသည်။

‘သူ့ မိန်းမရော’ တစ်ယောက်က မေးသည်။

‘ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာမှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ သူ့ မိန်းမတော့ ခဏလေးကြာမှ ခေါ်ပြမှ ဖြစ်မယ်’

‘ကောင်းသားပဲ’ ရေတပ်ဆရာဝန်က ဆိုသည်။

မက္ကဖိုင် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မစ္စက်မက္ကဖိုင် အဝတ်လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘မစ္စကံဒေဗီဆန်တော့ သူ့ယောက်ျားအတွက် စိတ်ပူနေတယ်၊ တစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲမှာ မရှိဘူးတဲ့။ မစ္စသွမ်မဆန် အခန်းက ထွက်သွားတဲ့ ခြေသံကြားတော့ နှစ်နာရီလောက် ရှိပြီ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်တက်မလာဘဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်လောက်ကတည်းက အပြင်ဘက်မှာ လျှောက်နေရင်တော့ သေမှာပဲ’ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မက္ကဖိုင် ကြားရသည့်စကား ဖြစ်သည်။

မက္ကဖိုင်က အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုသတင်းဆိုးကို မစ္စကံဒေဗီဆန်အား သူ့မိန်းမမှတစ်ဆင့် သိစေခိုင်းသည်။

‘နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရတာလဲ’ ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် မစ္စကံမက္ကဖိုင်လည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘အေး၊ ငါလည်း မသိဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး၊ သူ့ကို မပြောချင်ဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရမယ်’

သူ့မိန်းမသည် သူ့ကို စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် မစ္စကံဒေဗီဆန်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသံ ကြားလိုက်သည်။ ခဏမျှ နားနေပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့မိန်းမ ပြန်အလာကို စောင့်နေ လေသည်။ မကြာမီ သူ့မိန်းမ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘သူ့ယောက်ျား အလောင်းကို ကြည့်ချင်တယ်တဲ့’

‘ရင်ခွဲရုံ ယူသွားကြပြီ၊ သူနဲ့အတူ လိုက်သွားကြတာပေါ့။ နေပါဦး၊ သတင်းကို ပြောလိုက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ’

‘ကျွန်မ စိတ်ထင်တော့ သူ အံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေ သေသွားတယ် ထင်တယ်။ ငိုလည်း မငိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် လာလာ၊ သူ့ဆီ သွားမှပဲ’

တံခါးခေါက်လျှင် မစ္စကံဒေဗီဆန် ထွက်လာသည်။ ချုံးကျသွားသည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မထွက်။ မက္ကဖိုင်စိတ်ထဲတွင် မစ္စကံဒေဗီဆန်သည် မပူရပ် ဆောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူတို့သည် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရင်ခွဲရုံ ရောက်သည့်အခါတွင်မှ စကားစသည်။

‘ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ကြည့်ပါရစေလား’

ထို့ကြောင့် မက္ကဖိုင်လင်မယား လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ရင်ခွဲရုံတံခါးကို

အစောင့်က ဖွင့်ပေးပြီး မစ္စက်ဒေဗီဆန် ဝင်သွားသည့်အခါ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်၌ စောင့်နေစဉ် မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ရောက်လာကာ တိုးတိုးပင် မေးမြန်းသည်။ မစ္စာဖိုင်က သူ သိသမျှ ပြောပြသည်။ ခဏကြာလျှင် တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် မစ္စက်ဒေဗီဆန် ထွက်လာသည်။ အားလုံး စကားပြော ရပ်သွားကြသည်။

‘ကျွန်မ ပြန်ဖို့ အသင့်ပဲ’

သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်သည်။ မာသည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကို မစ္စာဖိုင် နားမလည်။ ပြီးနေသော မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်။ သူတို့သည် အိမ်ရှိရာသို့ လမ်းတစ်ပတ် ပြန်ကျွေ့ကြရသည်။ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ သက်ပြင်းချသံကြားသည့်အခါ သူတို့ ခဏ ရပ်နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့ နားထဲသို့ ဆူဆူညံညံ အသံများ တိုးဝင် လာသည်။ ကာလအတန်ကြာ ငြိမ်နေသည့် ဓာတ်စက်သံကို ပြန်၍ ကြားရသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စူးစူးရှရှ။

‘ဒါက ဘာလဲ’

မစ္စက်မစ္စာဖိုင်က အော်၍ မေးသည်။

‘လာပါ သွားကြမယ်’

မစ္စက်ဒေဗီဆန်က ခေါ်သည်။

သူတို့သည် လှေကားထစ်ကို တက်ရန် လှမ်းနေကြပြီ။ ဆေဒီသည် သူ့ အခန်းဝတွင်ရပ်ကာ ရေတပ်သားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ သူကား အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်။ အလျင် ရက်များတုန်းကလို ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ အမူအရာမျိုးမဟုတ်။ အင်္ကျီဖြူဖြူ၊ ဖိနပ်ပြောင်ပြောင်၊ ခြေအိတ်နှင့် ပေါင်ဒါနှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း အကျအနုဖွီးကာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကြီးကို လည်း ဆောင်းထားသေးသည်။ ဦးထုပ်ထက်တွင် ပန်းပွင့်များ ဝေဆာနေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ မျက်တောင်ကော့တွင် ဆေးခြယ်ထားသည်။ သူတို့နှင့် စတွေ့စက အချိုးအတိုင်းပင် ကြွားကြွားရွားရွား။ သူတို့ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် လှောင်သံနှင့် ရယ်လိုက်သည်။ မစ္စဒေဗီဆန် တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်အသွားတွင် ဆေဒီ သည် ထို့ခနဲ တံတွေးကို ထွေးလိုက်သည်။ မစ္စက်ဒေဗီဆန်၏ မျက်နှာတွင် ရဲခနဲ ရှက်သွေး ဖြန်းတက်လာသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုရင်း အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်သွားသည်။ ဒေါက်တာမစ္စာဖိုင်ကား ဒေါသထွက်

ရွှေပဇ္ဇနိ

လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေဒီကို တွန်းကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီဓာတ်စက်ကြီးကို ရုပ်လိုက်ပါလား’

အသံကုန် အော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓာတ်စက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဆေဒီသည် မက္ကဖိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်...ရှင်...ရှင် ဘာလဲ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှိလှချေလား၊ တော်...တော်...ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ဘာလာပြီး စော်ကားမော်ကား လုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာရယ်ကွ၊ ဘာပြောတယ်ကွ’ မက္ကဖိုင်က ပြန်၍ အော်သည်။

ဆေဒီသည် ပြန်ပြောရန် ပြင်ဆင်အားယူလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လာ သည့် မထီမဲ့မြင် အမူအရာများကို သရုပ်ပေါ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်ပြတတ်မည် မထင်။ ထို့အတူ သူ့အဖြေ၊ သူ့စကားတွင် အရိပ်သန်းလာသည့် စက်ဆုပ်စရာ စကားလုံးများကိုလည်း ဘယ်သူမျှ ရွေးတတ်မည် မဟုတ်။

‘ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ အကုန်လုံး အကျင့်တန်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ ရှင်တို့ အားလုံး အတူတူနဲ့ အနုနုချည်းပဲ၊ ရှင်တို့...ရှင်တို့ တဏှာရူးတွေ’

ဒေါက်တာ မက္ကဖိုင်သည် နောက်ဆုံးတွင် ပင့်သက်ချလိုက်မိသည်။ ယခုကား အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကို သူနားလည်လိုက်ပြီ။

